

Onder mijn huid

**ONDER
MIJN HUID
MARLIES SLEGGERS**

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Volg onze auteurs en boeken ook online. Je herkent ons aan het VIB-logo.

VIB ■■■ YA

© 2015 Marlies Slegers

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Omslagillustratie Getty Images/Cultura RM/Frank and Helena

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 210 1664 1

NUR 284

www.marliesslegers.nl

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Voor Michael, Frederique en Philip

Proloog

22.30 uur

Je weet dat je eigenlijk geen keus hebt, Coco. Je wilt toch niet dat ik de foto echt verspreid? Dat ik je leven tot een hel maak? Zeg het maar...

Ik kijk naar het schermje. Het brandt in mijn keel, alsof er zuur in gegoten is. Ik sluit mijn ogen en voel de warme tranen erachter. Misschien gaat dit alles weg. Misschien is het een boze droom, een nachtmerrie. Als ik mijn ogen open, staat er hopelijk iets anders op het beeldscherm.

Maar het staat er nog steeds. Met bevende handen begin ik te typen.

Waarom doe je dit? Wie ben jij?! Ik wil dit helemaal niet! Ik zou naar de politie kunnen gaan! Klootzak!

Ik kijk naar de woorden en dan bedenk ik me. Ik wil hem – wie het ook is – niet kwaad maken. Hij is onberekenbaar, ik weet niet wat hij dan gaat doen.

Klootzak klootza klootz kloot kloo klo kl k

Letter voor letter delete ik het laatste woord en dan druk ik op Verzend. Ik bijt op een velletje bij mijn nagel en scheur

het er met mijn tanden af. De pijn trekt door mijn vinger, ik lik de druppel bloed weg. De cursor knippert.

De politie? Ha! Dan word jij opgepakt voor het verspreiden van kinderporno... Je hebt blijkbaar meer overtuiging nodig. Ik stuur je nog iets. Een stukje van een filmpje dat ik zo online kan zetten.

Ik voel mijn eten omhoogkomen en slik het brandende maagzuur weg. Ik verberg mijn gezicht in mijn handen en kreun zacht, als een gewond dier. Het 'zjoef'-geluid van mijn mobiel laat me weten dat er een bestandje binnen is gekomen. Ik hoef het niet te openen om te weten wat het is, maar ik doe het toch.

Acht seconden van een filmpje. Ik zie mezelf, lachend in de camera, terwijl ik mijn joggingbroek losknoop en naar beneden trek. Mijn shirt heb ik al uitgedaan, maar ik heb nog wel mijn rode bh aan. Ik hoor mezelf zeggen: 'Je doet er toch niets mee, hè?' Mijn stem klinkt lacherig en verleidelijk, verliefd. En dan zijn de acht seconden voorbij. Ik weet precies hoe de rest van het filmpje eruitziet, de beelden staan in mijn geheugen gegrift, zelfs als ik mijn ogen dichtdoe en er met mijn vuisten heel hard tegenaan duw. Ik schuif mijn stoel naar achter, ren de slaapkamer uit, naar de badkamer, en ben net op tijd. Ik kots de wasbak onder. Het maagzuur komt in golven omhoog, voortgedreven door angst. Ik draai de kraan open en spoel alles weg; daarna was ik mijn gezicht met ijskoud water en poets ik mijn tanden. Mijn hand trilt.

Na een poos kijk ik in de spiegel. Er zitten tandpastaspeters op het glas. Mijn gezicht ziet rood en vlekkerig van het koude water, mijn mascara is uitgelopen. Mijn goudbruine

ogen staren dof terug en mijn grove bruine krullen, die normaal ontembaar zijn, hangen vettig en slap langs mijn gezicht. Er zitten vage sproeten op mijn gezicht, nog van afgelopen zomer, wat nu eeuwen geleden lijkt. Mijn mond trilt. Tranen trekken een spoor van riviertjes over mijn wangen en ik sla mijn handen voor mijn gezicht, terwijl mijn lichaam schokt. Soms zou het makkelijker zijn om dood te zijn, flitst het door mijn hoofd. Zestien en dood. Hoe heb ik het zover kunnen laten komen?

DEEL 1

DRIE MAANDEN EERDER

1

Ik klapte mijn agenda dicht. Het schooljaar was pas een maand oud, en de bladzijden waren nog redelijk netjes. Voor de volgende zomer zou mijn agenda uit elkaar zijn gevallen en zou ik hem bij elkaar moeten houden met een elastiekje. Hij zou uitpuilen van de foto's, bioscoopkaartjes, briefjes die ik aan mijn moeder had moeten geven en uit tijdschriften gescheurde artikelen, en de hele omslag zou vol staan met telefoonnummers en namen en krabbels. Maar nu nog niet. Mijn naam had ik er in sierlijke letters op geplakt: Coco van der Zanden – klas 4Ab. Ik was ternauwernood naar 4 vwo overgegaan – eigenlijk was ik een bespreekgeval geweest, maar mijn mentor had ervoor gepleit bij de andere docenten dat ik toch over mocht. Het nieuwe schooljaar was pas vier weken bezig, maar nu al vond ik het pittig.

Drie proefwerken volgende week, waaronder Frans, waar ik totaal geen talent voor had. Waarom had ik Frans gekozen? *Omdat Nick het ook had gekozen*, zei een stemmetje in mijn hoofd. *Omdat ik een oneindig talent heb voor het maken van verkeerde keuzen. Verkeerde kledingkeus, verkeerde jongens, verkeerde vakken. Omdat je in de buurt wilde zijn van Nick en*

daarom zoveel mogelijk dezelfde vakken hebt gekozen, stomme sufferd. Je houdt helemaal niet van Frans, je haalt 'le' en 'la' altijd door elkaar en je had gewoon Duits moeten kiezen. Maar nee, hoor, ik koos Frans. C'est fantastique. En Nick koos Merel. Ne c'est pas fantastique. Of zoiets.

‘Hé, Co, ga je nog even mee naar de stad?’ Eileen stond naast mijn tafel, haar boeken tegen zich aan gedrukt. ‘Ik heb nagellakremover nodig en ga iets voor Indy kopen. En ik trakteer op iets lekkers.’

Ik zuchtte. ‘Ik zou wel willen, maar al dat huiswerk... Echt niet normaal. Denken leerkrachten dat we niets anders te doen hebben in het weekend of zo? Dat we het sociale leven van een heremietkreeft hebben?’ Ik keek daarbij gefrustreerd in de richting van meneer Middelman, de docent Frans.

Eileen, mijn beste vriendin sinds de brugklas, grijsnde. Ze kwam van een andere basisschool uit de stad. Na een paar weken kreeg ze pfeiffer en was ik aangewezen om haar dagelijks haar huiswerk en boeken te gaan brengen. Vanaf dat moment waren we beste vriendinnen geworden. Onafscheidelijk. Alleen vorig jaar, rond de werkweek, ging het een tijdje minder goed tussen ons. Maar dat komt in de beste vriendschappen voor en het was gelukkig weer helemaal goed gekomen. Eileen en ik hadden aan een half woord genoeg. Als ik naar haar keek, wist ik precies hoe ze zich voelde en wat ze dacht, en andersom gold dat ook. ‘Mijn andere dochter’ – zo noemde haar moeder mij soms. Ik vond Eileen prachtig. Sinds een maand had ze geen beugel meer en haar tanden stonden helemaal recht. Ze had kuiltjes in haar wangen en haar lichtblonde haar hing in laagjes op haar schouders. Haar

ogen waren een vreemde mengeling van groen en blauw. Door het vele sporten was Eileen jaloersmakend slank. In tegenstelling tot mij: cup C (al sinds mijn veertiende, ik vroeg me af hoe dat later zou zijn, als ik ooit in verwachting zou raken – dan zou ik vast twee koepeltentjes nodig hebben als bh) en forse heupen. Vreemd genoeg vond Eileen juist dat ik een mooi, vrouwelijk figuur had en dat ze er zelf uitzag als een breinaald.

‘Kom op, ik help je wel met Frans. *C’est facile!* En dan help jij me met algemene natuurwetenschappen en Nederlands, want daar ben jij weer goed in. Ga je nog mee morgen, naar het feestje van Indy?’

Ik bukte om mijn tas te pakken. De hengsels waren al helemaal versleten, eigenlijk was de tas niet bedoeld om elke dag tien kilo boeken te dragen. Waarom stonden schoolboeken niet gewoon op een leuke iPad of zo?

‘Ik weet het niet, ik wil wel gaan, maar dan moet ik echt geholpen worden met Frans, hoor. En ik moet morgen natuurlijk ook nog werken.’ Sinds twee maanden werkte ik bij de supermarkt, waar ik vakken vulde en schappen spiegelde. Een saai en vreselijk baantje, maar met het geld kon ik weer leuke dingen doen, kleren kopen bijvoorbeeld.

‘Ik zou best een baantje willen, maar ja, dat kan niet, met sport en zo.’ Eileen keek me aan. ‘Echt, ik vind het stoer van je, hoor! Ik zou het niet kunnen, dan zou ik van hockey af moeten. Maar het lijkt me heerlijk, je eigen geld verdienen.’

‘Valt wel mee,’ mompelde ik. ‘Volgende zomer wil ik wel een baantje in de bediening op terrasjes. Dat betaalt vast veel beter.’

Op dat moment kwam Nick voorbijlopen. ‘Hé, meiden, jullie komen morgen toch naar dat feest, hè? Ik ben er ook. Want je weet...’

‘Ja, ja,’ verzuchtte Eileen, ‘een feest is geen feest als jij er niet bent geweest. Pfff.’

‘Eh, dat ook, ja, maar ik bedoelde eigenlijk dat het pas echt gezellig is als jullie er zijn.’ Hij keek naar mij en knipoogde. Met een rood gezicht concentreerde ik me op mijn tas. ‘Dus tot morgen!’

Hij liep op zijn gemak verder en ik staarde hem na. Nick was de mooiste jongen van de klas. Nee, correctie: van de school. Hij had donkerblond haar dat in slagen naar achteren viel, hij was lang en had felblauwe ogen. Hij was een van de oudsten van de klas, omdat hij was blijven zitten in de tweede.

‘Waarom laat je hem dat nou nog steeds doen?’ Eileen keek me fronsend aan.

‘Wat?!’ Ik pakte lippenbalsem uit een zijvakje van mijn tas en smeerde wat op mijn lippen.

‘Je van je stuk laten brengen. Hij flirt met je, maar hij heeft gewoon iets met Merel. En jij valt elke keer weer voor hem. Hij speelt met je. Co, jij kunt iedere jongen krijgen die je wilt. Je ziet er waanzinnig sensueel uit, iedereen staart je na als jij voorbijloopt en het stomme is: dat heb je zelf niet eens in de gaten. Want jij hebt maar oog voor één iemand: Nick.’

Ik onderdrukte een geïrriteerde zucht. Eileen begreep niet dat ik nog steeds hoopte dat Nick zou inzien dat Merel een vergissing was. Merel en hij pasten totaal niet bij elkaar. Merel was bitchy en ze had geen enkel gevoel voor humor, terwijl

Nick grappig en lief was. Ik wist zeker dat hij op een dag zou inzien hoe goed hij en ik bij elkaar zouden passen.

‘Laat maar.’ We liepen het lokaal uit. ‘Ik ga morgen wel mee naar Indy.’

‘Uiteraard, ik had niets anders verwacht.’ Eileen stootte me aan en ze lachte weer. ‘Hé, zondag speelt HerenI. Zullen we naar de wedstrijd gaan kijken?’

‘Je bedoelt: zullen we naar Jason gaan kijken, haha!’ Ik ontweek een brugklasser die door de gangen sjeesde, in paniek op zoek naar een lokaal. Eileen had een oogje op Jason, die een paar jaar ouder was dan zij. Ze zaten bij dezelfde hockeyclub en Eileen ging naar alle wedstrijden van HerenI in de hoop dat Jason haar een keer opmerkte. ‘Ik kijk wel, ik moet echt blokken dit weekend. Als ik zondag tijd overheb, ga ik wel mee.’ Ik voelde me nooit echt thuis op de hockeyclub. Eileen bewoog zich daar als een vis in het water, ik voelde me er vooral een potvis op het strand. Ik begreep de regels van het spel niet, ik had nooit gehockeyd en ik droeg niet de juiste kleding voor een hockeyclub. Ik was gewoon geen hockey-meisje. Hockeymeisjes hadden gezonde, blozende wangen en lang blond haar dat ze in een hoge paardenstaart droegen, en ze hadden een goed getraind lichaam.

En toch liet ik me elke keer weer overhalen door Eileen om mee te gaan, want Nick speelde er ook. Mijn verliefdheid op hem was als een wak dat maar niet dicht wilde vriezen. Want ook al had hij sinds twee maanden iets met Merel, en had ik me voorgenomen hem uit mijn hoofd te zetten, zodra hij knipoogde of even glimlachte brak het ijslaagje weer open.

We liepen langs de conciërge naar de kluisjes.

‘Daar hebben we mijn favoriete lastpak!’ Willem lachte. ‘Kom je dit jaar weer net zo vaak met een telaatbriefje, krullenbol?’ Willem was een gezette, kalende man met pretoogjes, en hij was eigenlijk een prima conciërge. Ik kon het meestal goed met hem vinden, ook al moest ik me vorig jaar met regelmaat bij hem melden. Op tijd komen was nooit echt een van mijn talenten geweest. Dat begon al bij mijn geboorte, ik werd ruim tien dagen na de verwachte datum geboren.

‘Was ik niet van plan, eigenlijk!’ Ik lachte naar hem. ‘Ik ga proberen mijn leven te beteren, Willem. Dit jaar word ik een modelleerling, let maar op. Dit wordt een topjaar!’

Ik wist toen nog niet dat ik niet verder van de waarheid af kon zitten.

2

We zaten een uur later in Starbucks. Eileen stond met haar drankjes bij de kassa om af te rekenen en ik hield een tafeltje vrij. Ik pakte mijn mobiel en scrolde even door alle snapchats en whatsapps. Er was ook een appje van Nick. Mijn hart sloeg meteen een slag over. Nick appte me nooit.

Zou het heel fijn vinden als jij er ook bent, morgen bij dat feest. Je komt wel, hè?! Heb het idee dat Eileen je voor me waarschuwt, is niet nodig. Ik ben nl a) meer dan leuk b) leuker dan dat en c) het allerleukst. Ze moet niet zo moeilijk doen. Zie je morgen! Toch?! xx Nick

Met een rood gezicht las ik het berichtje nog een keer en ik typte snel een reactie.

Haha! Ja, ben er wel, denk ik. En Lien is lief, hoor, ze let gewoon een beetje op mij. Ze zorgt ervoor dat badboys op een afstandje blijven ;-) x Co

Eileen zette de bekers neer. ‘Voor jou de latte en de raspberry cheesecake, voor mij de appeltaart en americano. Wat zie je er verhit uit! Van wie was dat appje?’ Ze ging zitten en roerde in haar koffie.

‘Eh, van Nick...’ Ik pakte mijn beker en haalde de deksel eraf, zonder naar Eileen te kijken.

‘Huh? Wat moet hij van je?’

‘Gewoon. Hij vraagt of ik er morgen ben, bij dat feest.’

‘Waarom is dat zo belangrijk voor hem?!’ Eileen keek me fronsend aan.

‘Ik geloof niet dat het belangrijk voor hem is, hij vindt mij gewoon... gezellig.’

‘Gezellig?! Kom toch op, Co. Hij heeft wat met Merel. Dat betekent voor jou: afblijven. Nick is *off-limit*.’

‘Sinds wanneer neem jij het op voor Merel?! Ik ben je beste vriendin, weet je nog?! En ik vind Nick al heel lang leuk. Dat weet je best.’

‘Ja, en juist daarom probeer ik je tegen hem te beschermen. Die jongen is een player. Nick is... Ach, laat ook maar.’ Eileen maakte een geïrriteerd gebaar. ‘Wat geven we Indy eigenlijk? Ze wordt wel *sweet sixteen*, dat is niet niks.’ Eileen brak een stuk appeltaart af met haar vork. ‘Zullen we een armband geven? Ik heb laatst een mooie gezien bij dat hippe sieradenwinkeltje, en die was maar twintig euro.’

Ik dacht aan mijn saldo. Dat was op dit moment niet zoveel meer en tenzij ik er zelf een ging knutselen, kon ik Indy geen armband geven, laat staan een van twintig euro. Eileen had nooit geldproblemen, ondanks het feit dat ze geen baantje had. Ik daarentegen had altijd geldgebrek. Negatieve cashflow, zoals mijn vader dat noemde. ‘Er gaat bij jou altijd meer uit dan er binnenkomt, Coco. Jij maakt geld op dat je niet hebt.’ Daarmee bedoelde hij natuurlijk dat ik vaak een voorschot op mijn zak- of kleedgeld vroeg om alvast iets te kopen. Het gekke met gescheiden ouders was dat je wel twee slaapkamers had, twee bedden en twee bureaus, maar dat ze

je nooit eens tweemaal zak- of kleedgeld gaven. Ze hadden samen een bedrag afgesproken – per e-mail, want dat was de enige manier waarop ze wilden communiceren – en dat was het dan. Mijn ouders waren net vreemden voor elkaar wanneer ze – onvrijwillig – toch in één ruimte moesten zijn, zoals bij informatieavonden op school. Ze knikten elkaar beleefd toe en gingen zo ver mogelijk van elkaar vandaan zitten. Mijn vader was gelukkig wel zo verstandig Heleen nooit mee te nemen. Heleen was zijn nieuwe vriendin en had het effect op mijn moeder als een brandende lucifer op spiritus. Soms verlangde ik terug naar vier jaar geleden, toen alles nog helemaal goed leek. Bij de afscheidsmusical in groep 8 hadden ze nog ontroerd naast elkaar gezeten, mijn moeders hand met die van mijn vader verstrengeld, en toen ik in de brugklas begon, acht weken later, woonde mijn vader al bij Heleen in. Zo snel kon dat gaan.

‘Dus? Die armband? Of toch gewoon een enveloppe met geld?’ Eileen haalde me uit mijn overpeinzing.

‘Geld in een enveloppe. De zomervakantie kostte te veel geld om nog een armband te kunnen kopen.’ Ik nam een slok van mijn latte. ‘Spanje was superleuk, maar al met al was het gewoon toch heel duur.’ Afgelopen zomer was ik drie weken met mijn vader, Heleen en Mees, mijn halfbroertje, naar een camping in Spanje geweest. Mam was niet weg geweest, daar had ze geen geld voor. Heleen baalde er wel van dat ik ook meeding. Zoals elk jaar. Dat merkte ik aan hoe ze steeds ‘vergat’ dat ik er ook was. Dan dekte ze de tafel voor drie personen bijvoorbeeld. Ik moest de hele vakantie rekening houden met het schema van Mees, waardoor we nooit eens

later dan acht uur in de avond weer naar de camping gingen omdat Mees naar bed moest. Ik geloof dat ze nog steeds hoopte dat ik op een dag zou zeggen dat ik niet mee hoefde op een zonovergoten strandvakantie. Ze deed niet onaardig of zo, maar het was duidelijk dat ik een blok aan haar been was. Alles draaide altijd om Mees. Voor Mees was ik zijn weekend- en vakantiezus. Hij was best schattig, en gelukkig was hij met zijn drie jaar te jong om de onderhuidse spanning tussen Heleen en mij te voelen. Mijn vader daarentegen was oud genoeg om die spanning wel aan te voelen, maar hij stak liever zijn kop in het zand dan dat hij wilde inzien dat we niet allemaal even verliefd op Heleen waren.

‘Je moet de volgende keer gewoon naar Thailand gaan,’ lachte Eileen, ‘echt, dat kost geen Thaise bath, haha! Het was daar zo supergoedkoop allemaal! En zeker op de avondmarkten, als je een beetje goed afdingt.’ Eileen was deze zomer naar Thailand gegaan met haar ouders, zus en broer. ‘Weet je wat?! Jij en ik gaan gewoon backpacken door Thailand als we geslaagd zijn!’ Ze keek me enthousiast aan. ‘Als jij nou alvast elke maand wat geld apart zet, dan moet dat lukken! Echt, Thailand is zo gaaf! Dan gaan we naar een *full moon party* op Koh Phangan, we gaan shoppen in Bangkok en trekken door de jungle.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Meen je dat echt? Lijkt me geweldig... Wil je niet mee naar Albufeira dan?’ Elk jaar weer gingen de eindexamenscholieren massaal naar de Portugese stranden voor een week zuipen en zonnen. En sommigen voegden daar nog een z aan toe: ziekenhuis.

Eileen schudde haar hoofd. ‘Nee, joh. Thailand is veel leuker! Serieus, zullen we daarvoor gaan sparen?!’ Ze keek me vrolijk

aan. Thailand. Ik knikte glimlachend. Het klonk geweldig.

‘Deal. Ik ga mijn best doen om te sparen. Wat kost zoiets?’

Eileen haalde haar schouders op. ‘Ik denk dat we van minimaal vijftienhonderd euro uit moeten gaan. Tickets naar Bangkok kosten rond de zevenhonderd euro en dan hebben we nog achthonderd euro nodig om daar vier weken of zo te slapen en te eten.’

Vijftienhonderd euro. Ik slikte. Als ik zou slagen, dan zou ik vast een bedrag krijgen van mijn ouders, maar dan nog was vijftienhonderd euro enorm veel geld. Aan de andere kant: ik had er nog ruim de tijd voor. Ik streek een weerbarstige krul weg, maar hij viel meteen weer voor mijn gezicht.

‘Oké, ik ga mijn best doen. Het lijkt me super, Lien! Jij, ik en een Thaise cocktail op het strand.’ Ik grijnsde en keek naar beneden, want mijn mobiel piepte.

‘Dan hebben we *Sex on the beach!*’ lachte Eileen en ze knip-oogde.

‘Wat hebben we?’ Afwezig keek ik naar het schermpje.

‘Dat is de naam van een cocktail, suffie!’ Ze stak een verhaal af over hoe gaaf Thailand was. Ik las intussen het berichtje.

Badboy? Ik? Ben je nu al vergeten dat ik je leuk vind? Nieuw schooljaar, nieuwe kansen... ☺ Nick

Ik grijnsde en typte snel in:

Volgens mij vergeet jij zelf iets: dat Merel je vriendin is...

Daarna stopte ik mijn mobiel weg.

‘... en dan eindigen we in Bangkok. Dat is echt een smerige stad, maar daar moet je toch een keer geweest zijn. Hé, hallo, luister je nog wel?!’

Ik lachte naar haar. ‘Jawel. Bangkok. *Sex on the beach.*’

3

‘Je ziet er mooi uit, schatje.’ Mam zat met haar knieën onder zich gevouwen op de bank naar de tv te kijken toen ik beneden kwam. De kat lag tegen haar aan en sliep. Mam keek naar mijn strakke spijkerbroek, zwarte shirtje en zwarte nepleren jasje. ‘Wat was het ook alweer voor feest?’

‘Indy’s verjaardag, ze wordt zestien.’ Ik ging op de andere bank zitten en keek even mee naar het programma. ‘Heb jij... heb je wat geld voor me? Ik heb niets meer om als cadeautje te geven.’

Ik duwde mijn krullen weer in de klem, maar eigenlijk was die te klein voor mijn dikke bos haar. Er zat een deukje in de roze nagellak op mijn duim, zag ik.

Mam kreeg een frons. ‘Je hebt zakgeld, kleedgeld en je verdient bij. En toch heb je geen geld om als cadeautje te geven vanavond?’ Ze haalde een hand door haar haar. De krullen had ik van mijn moeder. Voor de rest leken we niet veel op elkaar.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik moest laatst een cadeautje voor Mees kopen toen hij jarig was, en mijn schoenen waren duurder dan ik gedacht had.’ Ik keek even naar de nieuwe

korte laarsjes die ik aanhad. Prachtige, zwartleren laarsjes met een hak.

Mam trok een wenkbrauw op en te laat bedacht ik dat ik beter niets over Mees had kunnen zeggen. Zoals ik al zei: ik heb een talent voor het maken van verkeerde keuzen.

‘Tja, Coco, daar kan ik dan weinig aan doen, dat jij iets voor Mees koopt. Dan moet je bij je vader zijn, als je niet genoeg krijgt om ook nog cadeautjes voor Mees te kopen.’

Ik zuchtte. ‘Laat maar.’

‘Dat begrijp je toch zeker zelf ook wel, hè? Ik kan je niet iets extra’s geven als je het aan het nieuwe gezin van je vader uitgeeft. We komen zelf net rond van wat ik verdien en dan ga ik jou niet nog meer geven omdat jij je geld opmaakt aan zijn gezin.’

‘Laat maar, zei ik toch!’ Ik keek geïrriteerd op mijn mobiel. Over tien minuten had ik afgesproken met Eileen, dan fietsen we samen naar Indy.

‘Je vader koos ervoor een ander gezin te stichten, ik niet,’ ging mam verbitterd door. Ze stond op repeat zodra ze over mijn vader en zijn nieuwe gezin begon. Dan ging ze maar door en door.

In het begin deelde ik haar woede en de shock. Mijn vader had een affaire met – zo cliché – een veertien jaar jongere vrouw, die hij op zijn werk had leren kennen. Heleen was mooi, blond en lang – een tegenpool van mijn moeder. Mijn vader bleek al ruim een jaar iets met haar te hebben, ze hadden zelfs samen al een woning gezocht toen mijn vader het mijn moeder vertelde. Mijn vader had alles goed gepland en trok nog diezelfde dag in bij Heleen, in hun nieuwe wo-

ning. Hij had overdag, toen ik met mam naar het strand was, al zijn kleding verhuisd, zodat hij 's avonds, toen hij de bom in ons gezin liet vallen, de deur achter zich dicht kon trekken en zo zijn nieuwe leven binnen kon wandelen.

Binnen een paar maanden was Heleen zwanger. Mijn moeder had het allemaal niet zien aankomen, ze was compleet overrompeld door mijn vaders affaire, en wekenlang kwam ze haar bed niet uit. Ze huilde, ze schreeuwde, ze vloekte en ze zweeg. En toen ze na een paar weken weer opkrabbelde, was ze een heel andere persoon dan de moeder die een paar weken daarvoor het bed in gekropen was. Ze was verbitterd, boos en vastberaden om mijn vader zoveel mogelijk te dwarsbomen in alles.

Ik kreeg een bezoeksregeling. Elke twee weken een weekend bij mijn vader, en de vakanties opgesplitst. En hoe boos en afgewezen ik me ook voelde door mijn vaders verraad, het was na een poos wel een verademing om bij hem te zijn, in een huis waar verliefd gelachen werd, waar maaltijden gekookt werden, waar geleefd werd, waar plannen gemaakt werden en de tijd niet stil leek te hebben gestaan zoals bij mijn moeder. Heleen zat niet echt op mij te wachten, maar ze realiseerde zich wel dat ik bij mijn vader hoorde – als ze met hem verder wilde, kreeg ze mij er ongevraagd twee- en soms driemaal per maand bij, en ook in de vakanties. In het begin zorgde ze ervoor dat ze in zo'n weekend wat met vriendinnen ging doen, totdat Mees geboren werd. Daarna bleef ze thuis in de weekenden en moest ik vooral stil zijn omdat Mees sliep. Heleen zag me wel als zijn halfzus, maar zeker niet als haar stiefdochter. En ik zag haar nog steeds als de vrouw

die ons leven overhoophaalde. Maar net als zij realiseerde ik me dat zij erbij hoorde als ik mijn vader wilde zien. We waren tot elkaar veroordeeld.

Mijn moeder vond trouwens ook een – tijdelijke – nieuwe metgezel. Alcohol. Wijn verzacht de pijn, dat was haar motto geworden. Gelukkig wist ze haar drankgebruik meestal onder controle te houden, maar een enkele keer, als er weer eens iets misliep in de communicatie met mijn vader, dronk ze te veel. De laatste tijd kwam dat gelukkig steeds minder voor. Het leek erop dat mijn moeder zich aan het herpakken was en zich realiseerde dat ze verder moest met haar leven.

‘Hoe laat wil je dat ik thuis ben?’ Ik keek haar aan. Mijn mobiel piepte. Vast Eileen, om te zeggen dat ze er al stond. Ik pakte mijn mobiel en keek naar het schermpje.

Dat ik deze zomer iets met Merel had, wil nog niet zeggen dat ik geen oog kan hebben voor anderen, hè ;-)! Zie ik je zo? x N

Ik beet op mijn lip. Wat bedoelde Nick? Hoe zat het eigenlijk tussen hem en Merel?

‘Niet later dan één uur. Anders lig ik te lang wakker, want je weet dat ik niet kan slapen als jij weg bent.’

Ik bukte, gaf mam een zoen en liep naar de deur. ‘Oké. Doei, mam.’

‘Dag, liefje, veel plezier!’

‘Komt goed!’ Ik blies nog een zoen naar haar en liep naar buiten.

4

Het was druk toen we bij Indy aankwamen. Ze vierde haar verjaardag samen met haar tweelingbroer Huub en er stonden zeker vijftig fietsen in de voortuin. Omdat het nog steeds warm was – de warmste september in dertig jaar tijd, hadden ze op het journaal gezegd – hadden Indy's ouders de bar in de tuin neergezet, naast een grote tafel vol hapjes. In de hoek stond Huub samen met Ivo uit zijn klas muziek te draaien. Ivo werkte in dezelfde supermarkt als ik. Hij zwaaide toen hij me zag. Ik stak mijn hand even op en draaide me om naar Indy. Ze was het stralende middelpunt. We zaten bij elkaar in de klas en ze had praktisch iedereen uitgenodigd. Indy was een van de populairste meisjes van school. Er waren ook veel mensen uit Huubs klas, zag ik.

Terwijl ik door de tuin keek, zag ik dat Nick er ook al was. Mijn hart ging wat sneller kloppen. Hij stond met Thijs, Yousef, Mourad en Michael in een hoekje, ze lachten om iets. Net toen ik mijn hand omhoog wilde steken, zag ik Merel en Floor naar het groepje jongens lopen. Merel zag er prachtig uit in haar zwarte jurkje en cowboylaarzen. Haar lichtblonde haar hing los op haar rug. Ze slenterde naar Nick en legde een

hand op zijn rug. Hij draaide zich om, glimlachte en gaf haar een kus op haar mond. Verward keek ik weg. Zie je wel! Hij en Merel waren gewoon een stel. Eileen had gelijk, hij speelde een spelletje met me.

Eileen kuste Indy op de wangen en gaf haar een klein pakje, waaruit Indy een kleurrijk Ibiza-armbandje haalde. Eileen had besloten dat ze het toch leuker vond om een armbandje te geven in plaats van geld.

‘Dank je, schat! Hij is prachtig!’ Indy deed het armbandje meteen om en ik voelde een steek in mijn maag. Ik deed net of ik in mijn tas zocht, voelde opzichtig in alle zakken van mijn spijkerbroek en keek om me heen op de grond alsof ik iets kwijt was.

‘Shit, sorry, Indy, ik denk dat ik mijn cadeautje thuis heb laten liggen of onderweg verloren ben.’ Ik durfde haar niet in de ogen te kijken, maar bleef in mijn tas rommelen. ‘Verdorie, balen! Dat houd je dan nog te goed, oké? In elk geval gefeliciteerd, lieverd!’ Ik boog me voorover en zoende haar.

‘Geeft niet!’ Ze wuifde mijn bezwaren weg. ‘Dat komt dan wel. Meiden, drankjes staan daar. Er zijn alcoholvrije mojito’s en margarita’s, er is alcoholvrij rosébier en fris. Van mijn ouders mocht er echt geen alcohol komen, pfff. Ik had een paar jaar eerder zestien moeten worden, dan was het geen probleem geweest om champagne te schenken. Maar de alcoholvrije mojito’s zijn erg lekker!’ Ze rolde even met haar ogen en ging daarna Andrea, Serena en Kiki begroeten, die ook net aankwamen.

‘Hé, Co, staat je goed, je haar zo omhoog!’ zei Nina, die samen met Maartje achter me stond. Ik draaide me naar ze

om en lachte. ‘Kom, we gaan muziek aanvragen en dan straks dansen!’ Nina liep naar de tafel waar Ivo en Huub stonden.

Ik speurde nog even de tuin af. Het was al donker geworden en de tuin werd verlicht door fakkels en gekleurde lampionnen. Nick stond nog steeds bij zijn vriendengroepje. Hij keek op en zag mij, knipogde en stak zijn hand omhoog. Ik glimlachte en toen ik me omdraaide, kruiste mijn blik die van Merel. Ze staarde van Nick naar mij. Ongemakkelijk draaide ik me om en wilde de dansvloer op lopen, waar Eileen al met Stijn, Zac, Nina en Floor stond.

‘H-h-hoi!’

Ik draaide me om naar Ivo, die opeens achter me stond. Zoals gebruikelijk stond hij te dicht bij me en ik deed automatisch een stap naar achteren.

‘O. Hoi, Ivo.’ Ik had hem vandaag maar heel vluchtig gezien tijdens het werk, omdat we niet op hetzelfde tijdstip pauze hadden. Ik probeerde pauzes met Ivo te vermijden. Hij had een schilferige huid en hij rook soms licht naar verzuurd zweet. Hij stotterde als hij gespannen was, en zag er niet zozeer onaantrekkelijk als wel onverzorgd uit. Hij had warrig donker haar, een gezicht met puistjes en hij keek je aan met samengeknepen ogen. Ik kreeg soms de rillingen van hem. Ivo werkte meestal bij de emballage, waardoor we in elk geval niet samen hoefden te werken. Ik wist verder weinig van hem. Hij zat in een gymnasiumklas, maar we hadden op school zelden contact. Alleen bij het vak BSM – beweging, sport en maatschappij – zaten we samen in een clusterklas en dan deed ik mijn best Ivo te mijden.

‘I-ik... wist niet dat jij hier zou z-zijn. Leuk. Ik had je van-

daag n-niet gezien op het werk.’ Ivo lachte even en er verschenen wat zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd. ‘Je z-ziet er m-mooi uit.’

‘O, dank je. Ik wist ook niet dat jij hier zou zijn.’

Ivo knikte. ‘Ja. H-Huub a-a-accepteert me zoals ik ben. Dat d-d-doen niet veel m-mensen. Huub is wel cool.’ Ivo lachte verlegen en haalde een hand door zijn haar. ‘H-het is niet makkelijk dat ik s-stotter, maar Huub doet er n-n-nooit moeilijk over. En als mensen er n-n-niet moeilijk over doen, dan stotter ik ook minder.’

Ik voelde een steek van medelijden. Ik wist dat hij gepest werd op school, vanwege dat stotteren. Als hij zich beter zou verzorgen, zou het best een aardige jongen zijn om te zien.

‘Fijn.’ Mijn blik gleed naar de dansvloer. Eileen gebaarde dat ik moest komen.

‘Wil... Z-zullen we dansen?’ Ivo volgde mijn blik. Shit, ik wilde helemaal niet met Ivo dansen en keek vluchtig om me heen. Nick stond nog steeds bij zijn vrienden en hij keek naar mij en Ivo, terwijl zijn vrienden om iets lachten.

‘Ik eh... ik heb Nick beloofd met hem te dansen, sorry!’ Ik draaide me om, overbrugde met een paar passen de afstand tussen Nick en mij en pakte hem bij zijn arm. ‘Kom, je had die ene dans nog te goed, weet je wel?’ zei ik luid.

Nick keek verrast en wilde zijn mond opendoen, maar toen knikte hij.

‘O? O! Ja, ik was al bang dat je het vergeten was. O, hoi, Ivo.’ Nick pakte mijn hand en trok me mee naar de dansvloer. Ivo bleef achter, hij keek even naar de grond en liep daarna weer naar de draaitafel, waar Huub achter stond. Even

dacht ik dat het best lullig van me was Ivo zo af te wijzen. Toen voelde ik Nicks hand om mijn middel en leek het alsof mijn huid in brand stond.

‘Pfieuw! Dank je!’ Ik keek hem dankbaar aan. ‘Ik wist al niet hoe ik daaronderuit moest komen zonder hard weg te rennen!’

‘Zo zag je er ook uit. Alsof je gered moest worden.’ Nick knipoogde. ‘Die Ivo is echt een loser met zijn s-s-spraakgebrek.’ Hij zei het net iets te luid en ik zag dat Ivo naar ons keek, van achter de draaitafel.

Ik mepte Nick plagerig tegen zijn arm. ‘Da’s gemeen! Daar kan hij niets aan doen. Maar dank je wel. Je zult nu wel even dit nummer met me moeten dansen, anders ziet Ivo dat ik hem afgepoeierd heb en dat vind ik ook weer zelig.’

‘Met jou dansen?! Hm, dat is geen straf.’ Nick lachte en trok me dichterbij naar zich toe. Ik genoot van zijn aanraking op mijn heup, de warmte van de avond, de muziek, en ik lachte, terwijl ik me door hem rond liet draaien. Dit mocht van mij de hele avond duren, maar toen het nummer voorbij was, zei Nick dat hij wat te drinken ging halen voor zijn vrienden. Hij kneep nog even in mijn hand en was toen weer weg.

Een halfuur later moest ik naar de wc. Er zat al iemand op en ik ging om het hoekje op de trap zitten wachten. Er klonken voetstappen.

‘... echt niet nodig! Je zette me compleet voor schut! En dan nog wel met die slet!’

Ik keek voorzichtig om de hoek van de hal en zag Nick en Merel staan. Merel stond boos te gebaren en Nick stond er gelaten bij.

‘Dat zie je echt verkeerd, Merel. Ik wilde haar gewoon even helpen om van die engerd af te komen. Bovendien: zij trok mij de dansvloer op, niet andersom. En ik weet niet waarom je haar een slet noemt. Dat is echt weer typisch iets voor meiden, dat valse.’

‘Ze had Ivo gewoon even zelf moeten lozen, zonder jou! Jezus, Nick, jij en ik hebben een relatie en jij staat gewoon met een ander te flirten. Al mijn vriendinnen hebben het erover. Als jij zo nodig iets met die bitch wilt, dan zeg je het maar, hè! Dat kan ik er ook nog wel bij hebben, je weet hoe moeilijk het nu voor me is, met mijn oma...’

Ik hoorde Merels stem overslaan. Ze hadden niet in de gaten dat ik hier in het donker op de trap zat. Ik hield mijn adem in zodat ze me niet zouden horen en maakte me zo klein mogelijk.

‘Je stelt je echt vreselijk aan, Merel.’ Nick zuchtte hoorbaar. ‘Je moet stoppen met dat jaloerse gedoe. Zo vind ik er geen zak aan. Ik weet niet of wij nog langer... We moeten maar eens een keer praten.’

‘Ga je me nou dumpen?!’ Merel snifte. ‘Ik... Sorry. Ik ben gewoon gek op je, dat weet je toch? Ik doe haar wat aan als ze je van me probeert af te pakken. Die griet moet echt uit je buurt blijven, anders is ze er geweest.’

Ik schrok van de harde toon in haar stem.

‘Doe niet zo stom, Merel.’ Nick zuchtte opnieuw. ‘Ik ben je eigendom niet. Ik ga. Ik heb hier echt even geen zin meer in. Stijn en Joshua gaan de stad nog in, ik ga met ze mee. Ik zie je morgen wel weer.’ Ik hoorde dat hij zich omdraaide en wegliep.

‘Nick! Nick, blijf nou nog even!’ Merel liep achter hem aan, hun stemmen stierven weg. Ik hoorde dat de wc werd doorgetrokken. Eén tel later ging de wc-deur open en hoorde ik iemand weglopen. Ik bleef nog een paar minuten zitten, mijn hart klopte in mijn keel. Merel zag mij duidelijk als serieuze concurrentie. Ik keek om de hoek om er zeker van te zijn dat ze er niet meer stonden en verdween toen in de wc.

Ik liet me op de bril zakken, pakte mijn mobiel en herlas Nicks laatste berichtje. Ik zou het ook niet leuk vinden als ik een vriend had die zulke berichten naar andere meisjes zou sturen. Of als mijn vriend zo met een ander meisje zou flirten. Aan de andere kant: ik was nu dat andere meisje, het meisje met wie Nick flirtte, en ik vond hem al zo lang leuk... Als het tussen Nick en Merel echt goed zat, zou hij toch niet met mij flirten?! Dan zou hij toch geen berichtjes sturen? En ik voelde tussen hem en mij een enorme aantrekkingskracht. Blijkbaar voelde Merel dat ook. Nick en ik hadden vorig jaar al wel een keer gezoend, op het slotfeest van de werkweek. Maar op het laatste schoolfeest voor de zomervakantie stond hij opeens met Merel te zoenen, en niet lang daarna verkondigde Merel dat zij en Nick een stel waren. Ik had er enorm van gebaald, maar Eileen had gezegd dat hij mijn aandacht niet waard was. ‘Nick is een player, dat zie je toch?! Die blijft Merel nooit trouw, zo’n jongen wil je toch niet? Je denkt toch niet serieus dat hij jou wel trouw zou blijven?!’

Stom, maar ergens dacht ik dat wél: dat hij mij trouw zou zijn als we een relatie zouden hebben. Merel was gewoon te bezitterig, en als je te krampachtig aan iets vast probeerde te houden, glipte het uit je handen. Dat had ik bij mijn ouders gezien.

Ik stond op en spoelde door, waarna ik weer naar de tuin liep.

Nick was nergens meer te bekennen. Ik keek rond of ik Eileen kon vinden. Ze stond bij de bar en ik wilde net naar haar toe lopen toen ik Merels stem achter me hoorde.

‘Zoek je Nick? Als ik jou was, zou ik uit zijn buurt blijven, want anders...’

Ik draaide me razendsnel naar haar om en wilde iets zeggen, maar de kille toon in haar stem deed me zwijgen.

‘... anders krijg je daar heel veel spijt van.’ Merel draaide zich om en liep weg, terwijl er een rilling langs mijn rug liep.

5

Het was druk langs het hockeyveld de volgende dag. Eileen wurmde zich naar het hek toe terwijl ze me meetrok, tussen de andere toeschouwers, zodat we iets konden zien. Ze speurde het veld af, totdat ze Jason spotte.

‘Daar staat hij!’ Ze wees. ‘Rugnummer 11.’

Ik zuchtte en zette mijn zonnebril op. Waarom liet ik me eigenlijk steeds overhalen om mee te gaan? Ik snapte nog net dat de bal met de stick in het doel moest worden geslagen, en hoe vaak Eileen het me ook probeerde uit te leggen, de begrippen shoot-out en strafcorner zeiden me allemaal niets. ‘Geef toch niet,’ zei Eileen dan altijd. ‘Juich maar gewoon als ik juich, dan komt het goed.’

De zon scheen fel, er werd muziek gedraaid en door de open deuren van het clubhuis waaierden de klanken uit over het veld. Mensen stonden met bier of wijn in hun hand te kijken, kleine kinderen speelden verderop met sticks de acties van de spelers op het veld na.

Mijn mobiel trilde en ik haalde hem uit mijn zak.

Staat je leuk, dat blauwe topje... x Nick

Ik keek verrast op en zag Nick aan de andere kant van het

veld staan, tussen een paar van zijn vrienden. Ik glimlachte en appte terug.

Hoe kun jij dat nou zien, je staat te ver weg, haha! x Co

O, maar heb je niet in de gaten dat ik al een halfuur naar je gekeken heb? Ik heb zelfs een foto van je gemaakt...

Er zat een bestandje bij en toen ik dat opende, zag ik mezelf, een paar minuten geleden, kletsend met Eileen. Ik had niet eens in de gaten gehad dat Nick er was, laat staan dat hij foto's van me maakte.

Stiekem foto's maken is stom! Ik zie er belachelijk uit op die foto, die moet je echt verwijderen, hoor! ☹

Ik keek naar de overkant van het veld en zag Nick naar zijn mobiel kijken. Hij lachte en keek op. Daarna typte hij weer wat in.

Dan moet je zelf maar wat leuke foto's sturen...

Ik las het bericht en glimlachte. Eileen keek me aan en tuurde over mijn schouder naar mijn mobiel.

'Oké, met wie ben jij aan het appen? Het is blijkbaar nogal leuk.' Plagerig stootte ze me aan.

'Nick.'

'Huh? Alweer?! En gisteravond zei je nog dat Merel je bedreigd had?! Laat die gast toch gewoon!'

'Ja, en?! Merel is gek. Ik laat me door haar niet vertellen of ik wel of niet met Nick kan chatten. Nick en ik zijn gewoon vrienden. Daar moet Merel maar mee leren leven.' Ik keek Eileen geïrriteerd aan en stopte mijn mobiel weg. 'Jij mag Nick echt niet, hè?'

Eileen schudde haar hoofd. 'Nee. Ik vind hem zo glad als een stuk natte zeep. Ik snap niet wat je in hem ziet. O! Kom

op! Sla die bal, Jason!' Eileen gilte opeens en sprong op en neer toen Jason voor het doel van de tegenstander kwam. Hij miste. 'O! Wat jammer!' Eileen zuchtte teleurgesteld en keek me aan. 'Ga jij even wat te drinken halen voor ons? Straks is het rust en dan staat iedereen aan de bar te dringen. Doe mij maar een icetea.'

Ik knikte en keek of Nick nog aan de overkant stond. De plek waar hij had gestaan was ingenomen door andere toeschouwers. Hij was nergens te bekennen. Hij was ook niet binnen aan de bar. Ik onderdrukte een gevoel van teleurstelling. Ik was hier voor Eileen, niet voor Nick.

Ik pakte de drankjes aan van de barkeeper en liep terug naar buiten. Het was rust en iedereen liep gehaast naar de bar, terwijl ik me tegen de stroom in weer naar buiten begaf. Eileen stond inmiddels bij Jason. Hij zag er bezweet uit en dronk gulzig uit een fles water. Eileen lachte om iets wat hij zei en gooide haar hoofd in haar nek. Jason grinnikte. De wijze waarop hij tegen Eileen glimlachte, bevestigde wat ik al eerder dacht: hij vond Eileen leuk. Ik voelde even een steek van jaloezie. Want het zou niet lang meer duren voordat Eileen en Jason iets met elkaar zouden hebben en ze haar tijd tussen hem en mij zou verdelen.

Met een half oog keek ik vanuit mijn bed naar *The Hills* terwijl ik door mijn biologieboek bladerde. De televisie op mijn kamer stond zacht, zodat mam er beneden geen last van had en niet zou gaan roepen dat ik het licht uit moest doen en moest gaan slapen. Liggend op mijn rug staaarde ik naar het plafond. Het moest toch heerlijk zijn om zelf te bepalen

wanneer je ging slapen, wanneer je wakker werd, wat je die dag ging doen en wat je ging eten. Eileen en ik hadden het er soms wel eens over om later samen op kamers te gaan. Ik wist eigenlijk nog niet wat ik wilde gaan studeren. Eileen wel, die wilde rechten gaan doen, maar dat leek me vreselijk saai.

Het plafond zou weer eens gewit moeten worden, zag ik. Ik draaide me op mijn zij en keek mijn kamer rond. Een bureau met bakjes vol make-up en sieraden, een grote spiegel, die ik tegen de muur had gezet. Er lagen schoolboeken met gescheurde kaften, pennen waarvan de dop kwijt was, snoep-papiertjes. Mijn kledingkast stond open, er lagen kleren op de grond en eigenlijk zou ik de boel eens moeten uitmesten, maar dat was niet mijn sterkste punt.

Mijn mobiel zoemde. Het was een bericht van Sanne, uit mijn klas.

Wie snapt er Frans?

Ik wilde haar net antwoorden dat ik het ook niet begreep toen er weer een bericht binnenkwam. Het was van Nick.

Hé, Co. Druk bezig? Snap jij bio?

Sinds de hockey afgelopen zondag had ik niets meer van hem gehoord. Ik stuurde een berichtje terug.

Mwah, lastige stof. Jij?

Hij reageerde meteen.

Bijtjes en bloemetjes snap ik wel. Dit niet. ;) Je zag er goed uit vandaag. Zoals altijd... x Nick

Ik glimlachte.

Dank je. Je hebt deze keer niet stiekem foto's van me gemaakt, hoop ik? x Co

Nee, ik zei toch dat ik liever had dat jij dan eens een leuke foto zou sturen?! ;) Kan ik als screensaver gebruiken... x Nick

Ik trok een wenkbrauw op.

Dat zal Merel leuk vinden, dat jij een foto van mij als screensaver hebt, haha!

Ik beet op mijn lip en herlas mijn eigen woorden. Daarna voegde ik eraan toe:

Ik heb afgelopen zaterdag op Indy's feest jullie ruzie gehoord, sorry... Ik zat te wachten tot de wc vrij was, jullie zagen me niet.

Het duurde even voor er een reactie kwam.

Shit. Dat was niet de bedoeling. Merel is gewoon jaloers. Het is een beetje ingewikkeld. Ze heeft veel shit thuis en ik vind dat sneu, ik wil haar daarin steunen. Maar eigenlijk wil ik een punt achter onze relatie zetten. Merel en ik passen gewoon niet zo goed bij elkaar. Bovendien, er is al een poos een ander meisje dat ik veel en veel te leuk vind, you know... x Nick

Er gebeurde van alles bij *The Hills*, maar ik kon alleen maar naar Nicks berichtje staren. Mijn hart bonkte. Ik rolde op mijn buik en typte een bericht in.

Wie vind je dan nu leuk?

Ik wachtte gespannen op zijn reactie. Misschien was hij nu wel verliefd op Nina. Of iemand van de hockeyclub. Of... Ik durfde er nauwelijks aan te denken. Op mij.

Kom op, Coco, dat heb je vast wel gemerkt. Je bent hot. ☺ I like you a lot. Ik wil alleen niet van de ene in de andere relatie rollen. Is naar Merel ook niet echt netjes. Maar als jij wilt wachten, komt het vanzelf goed. Geef me tijd... x Nick

Langzaam blies ik wat lucht uit. Ik hoorde het bloed in mijn oren suizen. Nick vond me hot. Die zin draaide in mijn

hoofd rond als een draaimolen. Er kwam een nieuw berichtje binnen.

En jij? Hoe denk jij over mij?

Mijn vingers trilden een beetje. Dit was het. Nu kon ik hem vertellen wat ik van hem vond. Ik haalde diep adem en typte snel mijn reactie.

I like you too... Maar dat wist je vast al, toch? Al sinds vorig jaar. Maar jij hebt – had? – iets met Merel. Dus ik weet niet wat ik ermee moet, dat je me leuk vindt.

Ik trok aan een hard geworden velletje bij mijn nagel terwijl ik op zijn reactie wachtte.

Joepie! Ze vindt me leuk! ☺ Ik wil voor jou gaan... Alleen wel in mijn eigen tempo. Ik wil Merel op het juiste moment vertellen dat het over is, maar ze is nu kwetsbaar, haar oma heeft kanker en is opgegeven. En ze heeft een goede band met haar oma, die heeft altijd op haar gepast en zo. Dus laten we het maar even gewoon tussen ons houden. Oké? x

Shit, wat bedoelde hij nou? Dat we wel wat hadden? Dat we niets hadden? Ik voelde me verward en uitzinnig blij tegelijkertijd.

Er kwam weer een bericht binnen.

Tot ik het moment heb gevonden dat ik het Merel kan vertellen kunnen we chatten. Elkaar stiekem zien in de fietsenstalling. Zoenen als niemand kijkt. En nog veel meer. ;) En om je alvast te laten zien wat jij met me doet... x Nick

Er zat een fotobestandje bij. Ik opende het en begon te giechelen. Het was een foto van Nick die hij bewerkt had. Hij had hartjes op zijn ogen getekend en zijn tong hing uit zijn mond. Ik moest er vreselijk om lachen. Ik klikte mijn camera

aan en maakte een zoenmond, waarbij ik zwoel in de camera keek. Die foto stuurde ik naar Nick.

Prachtig! Die ga ik bewaren. Ik ga even verder met mijn huiswerk, schoonheid. En naar je foto staren. Ik wil elke dag een foto van je. Anders maak ik ze zelf wel, stiekem als jij niet kijkt... x Nick

Was het daar maar bij gebleven. Bij die ene foto...

6

Mam zat aan de eettafel met een tijdschrift op haar schoot en haar blote voeten op een andere stoel. De klapdeuren stonden open, het was een heerlijk warme nazomerdag. Er klonk gelach uit de andere tuinen van kinderen die in zwembadjes aan het spelen waren. Iets verderop, vanuit het studentenhuis dat daar zat, steeg het geluid van harde muziek en een hele hoop stemmen op. Iemand speelde op een gitaar. Een peuter hilde. Het rook naar barbecue. Mam en ik woonden in een drukke wijk en het was er nooit helemaal stil, maar we hoorden de geluiden zelf eigenlijk niet meer, behalve als we de moeite namen echt te luisteren.

Zonlicht stroomde door de open deuren naar binnen. Het licht werd gevangen in het glas witte wijn dat mam op tafel voor zich had staan.

Ik aaide Loetje, onze kat, die languit op de vloer lag. Ik had een short en een singletje aan en liep op blote voeten. Er zat al de hele dag een vrolijk liedje in mijn hoofd en ik neuriede de melodie.

‘Co, ga eens zitten.’ Mam gebaarde naar een lege stoel. ‘Ik moet je iets vertellen.’

Ik stopte met neuriën en keek haar onderzoekend aan voordat ik ging zitten.

Haar blik kruiste vluchtig die van mij. Ze had blosjes op haar wangen.

‘Ik... ik ga dit weekend uit. Een date, zeg maar. Zaterdagavond. Dan ben jij toch bij je vader.’ De woorden kwamen eruit alsof ze het zelf amper geloofde.

‘Jij?! Echt?’ Ik staaarde blij verrast naar haar. Sinds de scheiding had ze nooit meer een echte date gehad.

‘Ja.’ Ze glimlachte en staaarde naar haar handen, die op haar schoot lagen. ‘Hij... Ik heb hem via een collega leren kennen. Je weet wel, op het feest van Marleen laatst. Daar was hij ook. En... Nou ja, het klikte. En nu gaan we komend weekend samen wat eten. Hoe... Wat vind je ervan?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Leuk. Denk ik. Ik bedoel, ik ken hem nog niet. Ik vind het wel goed voor je, mam. Je bent niet meer echt uitgegaan met andere mannen sinds papa weg is. Wat is hij voor iemand?’

‘Hij heet Paul, is begin veertig en heeft twee kinderen. Ik geloof dat ze zeventien en veertien zijn. Hij is gescheiden, net als ik, en werkt als architect. Hij ziet er leuk uit.’ Haar ogen twinkelden een beetje en de blos op haar wangen werd dieper.

‘Oké. Klinkt goed, mam.’ Ik keek haar lachend aan. Ik had haar nog nooit verliefd gezien, het was best raar, eigenlijk.

Ze knikte en haalde een hand door haar krullen. Nu pas viel me op dat ze naar de kapper was geweest, dat ze er goudbruine highlights in had laten maken. Ze zag er anders uit. Mooi.

‘Misschien moet je dat groene jurkje aandoen, dat staat je altijd zo goed.’

Ze knikte langzaam en nam een slok wijn. ‘Best eng, hoor, daten. Dat is zo lang geleden. Mijn laatste afspraakje was met je vader, een jaar of achttien geleden en we weten allemaal hoe dat is afgelopen...’ Er trok een waas van verdriet en boosheid over haar gezicht.

‘Het wordt vast gezellig, mam. Gewoon jezelf zijn, dan moet hij je wel leuk vinden!’

Ze keek me glimlachend aan. ‘Dank je. Je hebt gelijk. En als het niets wordt, heb ik toch een leuke avond gehad, hoop ik. Ben ik weer een ervaring rijker, haha. Over dates gesproken’ – ze keek me vragend aan – ‘hoe... hoe is het met de jongens? Je ziet er sinds een paar dagen zo vreselijk verliefd uit. Het valt op.’

‘O?’ Ik voelde dat ik rood werd en beet op mijn lip terwijl ik lachend terugkeek. ‘Er is... Nou ja, het is nog niet echt een relatie. Meer een soort van onderzoeken of we iets zouden willen hebben met elkaar.’ Ik dacht aan Nick en staarde dromerig naar buiten. Sinds anderhalve week chatten we veel. Hij stuurde me elke dag een foto van zichzelf, die hij bewerkt had met lieve tekstjes en hartjes. Ik stuurde ook braaf elke dag een foto terug. Op school deden we net of er niets aan de hand was. Ik vond dat wel lastig, vooral omdat Merel nog zoveel in de buurt van Nick hing. Het ging heel slecht met haar oma, had Nick gezegd, en Merel was daar kapot van. Nick had Merel al wel verteld dat hij een punt achter hun relatie zette en ze was daar boos en verdrietig om geweest. Hij had haar alleen nog niet verteld dat ik de reden was...

Ik begreep het wel, maar vond het ook jammer dat Nick en ik niet openlijk konden zeggen dat we een relatie hadden. We

hadden wel een paar keer, na school, toen iedereen vertrokken was, in de fietsenstalling gezoend. En als niemand keek, legde hij soms even een hand op mijn rug en dan wreef hij met zijn duim over mijn blote huid. Het lukte me nauwelijks om dan normaal te blijven ademen en te doen alsof er niets gebeurde, alsof we gewoon toevallig naast elkaar stonden. Het broeide tussen Nick en mij. Ik wist niet of Merel iets in de gaten had, maar zo nu en dan wierp ze me een ijskoude blik toe en dan gingen de haartjes op mijn armen rechtop staan.

Eileen had me al wel een paar keer gevraagd of er iets was tussen hem en mij.

‘Nee, er is niets. Dan zou ik het je toch wel vertellen?’ Het was niet echt een leugen. Maar ook niet helemaal de waarheid.

‘Gelukkig maar,’ zei Eileen. ‘Want hij spoort niet, hoor.’

Ik had iets gemompeld over dat hij best oké was. Ik betrapte mezelf er wel op dat ik de hele dag mijn mobiel checkte om te zien of ik weer een nieuw bericht had ontvangen. Soms stuurde hij stiekem een bericht onder de les.

Ga eens even met je hand door je haren. Dan weet ik dat je mij nog leuk vindt... x N

Dan haalde ik mijn hand opzichtig door mijn haren en voelde ik dat Nick naar me staarde. Ons geheimpje.

‘Dus?’ Mam haalde me uit mijn overpeinzingen. ‘Hoe heet de jongen met wie je onderzoekt of het wat kan worden?’ Ze lachte plagerig.

‘Nick. Hij heet Nick.’

7

Het was al elf uur geweest. De studenten verderop waren steeds luidruchtiger geworden, dus ik had mijn raam dichtgetrokken, waardoor de hitte als een onwelkome gast in mijn slaapkamer bleef hangen. Er liep wat zweet langs mijn rug. Ik trok mijn shirtje uit en ging in mijn slipje en bh op bed liggen. De tv stond nog zacht aan op een realityshow. Mam lag ook al in bed, ze moest morgen weer werken. Ze werkte vier dagen per week op een hogeschool, waar ze de administratie deed.

Mijn mobiel piepte en ik pakte hem direct op. Nick. Blij las ik zijn bericht.

Hoi liefje. Denk al de hele tijd aan je...

Mijn wangen gloeiden. Ik typte terug.

Ik aan jou...

Nick stuurde gelijk een enorme smiley terug.

Fotomoment! x Nick

Met een glimlach op mijn gezicht opende ik zijn foto. Nick had een ontbloot bovenlijf en hij keek zwoel in de camera. Daarboven stond de tekst: *You make me hot*. Ik haalde diep adem en voelde iets fladderen in mijn buik. Nick was echt ongelooflijk knap. Ik zond een bericht terug.

Wauw! Mooie foto... Die zou ik wel als screensaver willen, maar ja, hoe leg ik zoiets dan weer uit in de klas, haha! x

Ik maakte een selfie, een close-up, zodat Nick niet zou zien dat ik alleen een bh droeg, en sloot die bij het berichtje in. Zijn reactie kwam al snel.

Brave foto, zeg... ;) Hé, delete jij je chats en zo steeds? Lijkt me beter. Stel dat je je mobiel een keer ergens laat liggen, dan kan iedereen zien wat jij en ik tegen elkaar zeggen. x N

Dus Nick verwijderde alle gesprekjes? En foto's? Ik voelde het fladderen in mijn buik veranderen in een baksteen. Hij wilde blijkbaar echt niet dat iemand wist wat er tussen ons was.

Nee, die verwijder ik niet. Mijn mobiel heeft een pincode, dus je opent hem niet zomaar. Waarom zou ik alles verwijderen?

Omdat, schatje, we dan spannende chats zouden kunnen sturen naar elkaar... Trouwens, een mobiel met pin is zo gehackt. Dus als jij ook die gesprekjes en foto's verwijdert, dan kunnen we dit naar het volgende level tillen...

Ik herlas Nicks woorden. Het volgende level? Wat bedoelde hij? Dat we dan iedereen zouden laten zien dat we een stel waren? Terwijl ik daar nog over nadacht, kwam er weer een foto binnen. In gedachten verzonken opende ik hem. Het was een foto van Nick. Een redelijk vage foto, je zag zijn gezicht niet. Maar hij had wel zijn boxershorts wat naar beneden geschoven en de foto liet niets te raden over...

Giechelend en geschrokken staarde ik ernaar. Nick had een halve erectie en alhoewel de foto heel korrelig en vrij donker was, was dat niet moeilijk te zien. Ik beet op mijn lip en grinnikte. Wat deed hij nou?! Bedoelde hij dit met het 'volgende

level? Ik had eigenlijk geen idee hoe ik hierop moest reageren, of zelfs maar wat ik ervan vond.

Dat dus. Next level, kleintje. Dat is bij gamen ook. Je gaat steeds dieper de volgende levels in. Maar je begrijpt dat ik je hiermee heel veel vertrouwen schenk. En dat ik dus liever heb dat je die foto weer verwijdert als je uitgekwijld bent. ☺ x N

Ik moest lachen om zijn opmerking. En ik voelde me ook gevleid omdat hij mij zo vertrouwde. Ik wist niet of ik dat ook...

Nu jij.

Ik staarde naar het bericht en voelde een knoop in mijn maag. Nu ik?!

Nick stuurde weer een berichtje.

Kom op, ik heb het ook gedaan... Ik vertrouw jou, jij mij toch ook? We deleten de foto's gewoon steeds, het is spannend! En leuk. En het is safe seks, heel veilig. Je krijgt er geen soa van! Of ben je preuts? Nee, toch?! ;)

Ik haalde diep adem. Shit, ik wist eigenlijk niet zo goed wat ik hiermee moest. Natuurlijk vertrouwde ik Nick wel, maar toch...

Ik vind zoiets best eng. Ik vind mezelf te dik. Ik heb helemaal geen mooi lijf.

Ik stuurde het bericht naar hem en wachtte vol twijfel op zijn reactie. Zou ik het kunnen? Wilde ik het?

Kom op, schoonheid, het is niet eng. Het is een teken van liefde en vertrouwen. En ik vind jou helemaal niet dik! Als je me echt heel leuk vind, laat dan maar eens zien hoe leuk... Anders ga ik twijfelen aan je gevoel voor mij. ☹ Game on?

Ik haalde diep adem en stuurde toen een bericht terug.

Game on.

Langzaam schoof ik mijn bh-bandjes naar beneden. Ik wilde Nick laten zien dat ik hem ook vertrouwde. Ik wilde laten zien hoeveel ik om hem gaf. Het voelde spannend en eng tegelijk. Er borrelde een zenuwachtig lachje in me op. Ik ging op mijn knieën zitten en hield de camera voor me. Ik keek naar het beeld. Waar Eileen vooral slank was, zaten bij mij allerlei welvingen. Hij zou vast denken dat ik dik was. Maar ik wilde Nick laten zien hoe ongelooflijk leuk ik hem vond. Ik drukte giechelend op het knopje en keek daarna naar de foto. Je zag mijn borsten en een deel van mijn hals en mond. Over mijn schouder vielen wat krullen, maar verder was ik niet volledig in beeld. Toch was ik het. Onmiskenbaar.

Ik beet nerveus op een nagel. Zou ik de foto sturen? Mijn duim bleef hangen boven de verzendknop en toen raakte ik het touchscreen aan. Even voelde ik spijt, licht als een vinderslag in mijn hoofd. De foto ging met een klein zoemend geluid weg naar Nick. En de spijt verdween even snel als die gekomen was toen ik zijn reactie las.

Wauw. Wat ben jij ongelooflijk mooi... x N

8

Het was druk in de supermarkt. Latifa, mijn baas, keek chagrijnig. Dat was trouwens niets nieuws. Latifa keek altijd alsof alle klanten in de winkel er vooral opuit waren haar het leven zuur te maken.

‘Kom op, mensen, doorwerken. Er zijn te veel schappen leeg, die moeten bijgevuld worden! Wat er niet staat, kan niet verkocht worden. En je zou denken dat mensen de spullen ook gewoon eens netjes terug kunnen zetten in plaats van zo slordig!’

Ik trok mijn jasje recht en bukte om een nieuwe doos met pasta’s leeg te halen. Naast me stond Yvette. Ze zette de potten pastasauzen recht.

Yvette schudde haar hoofd. ‘Pfff, is Latifa ongesteld vandaag of zo? Man, wat een stuk chagrijn! Nog erger dan normaal. Heb jij leuke plannen voor vanavond?’

Het was zaterdag en de werkdag zat er bijna op. Ik hoefde gelukkig maar tot vijf uur te werken, en dat was meer dan genoeg. Mijn rug deed pijn van het vele bukken.

‘Nee. Niet echt. Mijn vader vroeg me om vanavond thuis te blijven, oppassen op Mees. Mijn vader en zijn vriendin gaan uit eten.’

Yvette zat in de vierde van de havo op onze school. Op school trokken we niet echt met elkaar op, maar hier vond ik het prettig om samen met haar te werken. Ze was licht chaotisch en sprong altijd van de hak op de tak. Yvette kon in één enkele zin over klasgenoten roddelen, iets over huiswerk vragen en enthousiast vertellen over een nieuw topje dat ze gekocht had. En bij Yvette keek eigenlijk niemand daarvan op.

‘Misschien ga ik volgend jaar in de zomer aardbeien plukken, dat verdient pas lekker. En je wordt er bruin van, tenzij het regent. Krijg je daar dan ook geld voor, oppassen op je broertje? Oppassen verdient trouwens stukken beter dan dit.’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Maar het gebeurt niet vaak, en ik ben moe, dus ik vind het niet zo erg. Als ik andere plannen zou hebben, zouden ze wel een oppas inhuren. Ik hoef er niet speciaal voor thuis te blijven.’

Een klant achter ons pakte een pot saus en liep verder met haar karretje.

‘Meiden, opschieten! Zo kunnen de klanten niet goed bij de spullen! Coco, zet die kar uit de weg. Yvette, die potten pesto staan niet recht! Straks vallen er een paar.’

‘Zwaar ongesteld,’ mompelde Yvette en ik schoot in de lach.

Toen het vijf uur was – en geen minuut eerder, want dan kwam Latifa boos achter je aan – liep ik naar de kantine. Het was nog steeds druk in de winkel en ik was blij dat ik klaar was.

‘H-h-hoi.’

Zonder dat ik het gehoord had was Ivo binnengekomen. Ik schrok van zijn stem en draaide me om. Sinds het feest bij

Indy had ik hem nog nauwelijks gesproken. Zo nu en dan zag ik hem op school in een hoekje zitten. Soms had ik het idee dat hij me aan het bespioneren was. Maar als ik dan zijn kant uit keek, wendde hij zijn hoofd meestal snel af. Ik verbeeldde het me vast. 'Ik schrik me rot! Wil je niet opeens zo achter me gaan staan!' Ik haalde diep adem en keek hem aan.

'S-sorry. Ik d-dacht dat je me wel gehoord had. Lekker gewerkt?' Ivo kwam naast me staan en viste zijn rugzak uit zijn kluisje. Ik rook zijn lichaamsgeur en draaide mijn hoofd weg.

'Eh, ja, prima. Jij?'

'Het was d-d-druk vandaag.'

'Ja.' Ik griste mijn jas van de kapstok. 'Nou, ik ga.'

'Wacht. Ik r-r-rij wel met je mee.' Ivo deed zijn jack aan en liep met me op. Ik probeerde niet geïrriteerd over te komen, maar ik had echt geen zin in Ivo.

'Ik heb eigenlijk haast, ik moet naar mijn vader toe.'

'Ik ben al klaar om te gaan, hoor.' Hij hield de personeelsdeur voor me open. 'Kom je?'

Ik liep langs hem naar buiten en zei niets. Sommige jongens begrepen hints niet en Ivo was er daar een van.

De fietsen stonden altijd op een klein parkeerplaatsje achter de supermarkt. Hanneke, de vrouw die achter de vleeswaren werkte, stond er te roken. Ze had een zwaar Amsterdams accent.

'Hé, Co, Ivo, fijn weekend, jongens! Tot volgende week!'

Ik zwaaide even naar haar en sprong op mijn fiets. Misschien, als ik hard doorfietste, raakte ik Ivo wel kwijt.

Maar Ivo trapte stevig door tot hij naast me reed.

'H-h-heb je nog leuke plannen dit weekend?'

‘Eh, nee, niet echt.’

‘Z-z-zou je met mij naar de film willen, morgen? Ik eh... ik v-v-vind je leuk. Maar d-dat wist je denk ik al.’

Het kwam zo onverwacht dat ik hem met een knalrood hoofd aanstaarde. Ik moest er niet aan denken met Ivo uit te gaan, maar wilde ook niet enorm bot doen.

‘O jee, Ivo. Ik... eh, dat is eh... aardig van je. Ik vind jou ook aardig, maar niet meer dan dat. Sorry.’ Ik durfde hem nauwelijks aan te kijken.

Ivo vernauwde zijn blik even. ‘K-komt het door m-mijn stotteren? D-dat je mij niet leuk vindt?’

Razendsnel dacht ik na. De enige manier om Ivo op een aardige wijze af te wimpelen was misschien gewoon vertellen dat ik wat met Nick had. Dan zou hij me vast met rust laten.

‘Nee, natuurlijk niet! Jij kunt er toch niets aan doen dat je stottert? Ik ben gewoon niet verliefd of zo op je. En ik... ik heb al een vriend.’

‘Wie is d-d-dat vriendje? K-ken ik hem?’ Ivo’s fiets slingerde gevaarlijk dicht langs die van mij. ‘D-d-dan is het v-vast iemand van school.’ Ivo gaf niet snel op, dat was duidelijk. Ik onderdrukte een zucht.

‘Nou, als je het niet verder vertelt... Het is Nick. Maar we houden het een beetje stil. We... we doen het rustig aan. Sorry.’

Ivo’s gezicht betrok. Hij ontweek een blikje dat op straat lag. ‘J-j-jammer. Maar ik dacht dat hij en die Merel een relatie h-h-hadden.’

‘Nee, niet meer, dat hadden ze. Daarom doen we het ook rustig aan, Nick en ik.’ Ik glimlachte even beleefd naar hem.

‘Hé, ik ga hier rechts, ik zou nog iets bij een vriendin afgeven.
Fijn weekend!’

Ik sloeg rechts af een straat in waar ik helemaal niet hoefde
te zijn, en hoorde Ivo nog net roepen: ‘Oké! Jij ook een goed
w-weekend!’

Pfff. Daar was ik vanaf. Toen ik zeker wist dat hij al een
stuk verder moest zijn, keerde ik om en fietste ik naar mijn
vaders huis.

9

‘Coco!’ Mees kwam gillend op zijn sokken aangerend en sprong in mijn armen. Hoe vervelend het ook was voor Heleen, Mees was dol op mij. Ik sloeg mijn armen om mijn halfbroertje heen en tilde hem op.

‘Hé, kleine wurm.’ Ik zoende hem op zijn wang en hij omhelsde me, terwijl hij een verhaal afstak over Thomas het treintje. We liepen de keuken binnen. Heleen stond achter het fornuis, pannenkoeken te bakken. Ik had een hekel aan pannenkoeken.

‘Ha, Coco, fijne dag gehad?’ Heleen goot wat beslag in de pan. ‘Deze zijn voor jullie. Mees wilde dit graag eten.’

‘Ja, ging wel. Wat eet ik dan? Je weet toch dat ik pannenkoeken niet lekker vind? Daar hadden we het de vorige keer dat ik hier was al over, weet je nog?’ Ik zette Mees neer. Hij kon er natuurlijk niets aan doen, maar wat Mees wilde, gebeurde meestal. Ook als ik hier in het weekend was. Het waren de weinig subtiele manieren van Heleen om mij te laten voelen dat ik niet echt welkom was, wat haar betrof. Maar wel zo subtiel dat mijn vader het vaak niet in de gaten had.

‘O, dat is waar. Vergeten. Sorry.’ Maar ze keek er nauwe-

lijks berouwwol bij. ‘Volgens mij liggen er nog wel wat van die pakjes bamisoep in de kast. Pak er daar maar een van.’

Ik haalde diep adem en blies langzaam uit. ‘Oké.’ Ik pakte de waterkoker om water te koken voor de soep en keek gefrustreerd naar de puinhoop op het aanrecht. Ik was nog geen tien minuten binnen en nu al wilde ik liever naar huis. Hoe kreeg Heleen dat toch voor elkaar?!

‘Zorg jij dat Mees om halfacht op bed ligt?’ Ze liet de laatste pannenkoek op het bord glijden. ‘En ruim jij even op? Dan ga ik me zo opfrissen.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Oké.’

Mijn vader kwam de keuken binnen. Hij had een overhemd aan, een nette broek en een jasje.

‘Chic!’ Ik lachte en gaf hem een zoen.

‘Ja, we hebben wat te vieren!’ Hij knipoogde naar Heleen, die nog in de deuropening stond. Ze lachte naar mijn vader.

Ik probeerde te bedenken wat de gelegenheid kon zijn. Gingen ze trouwen? Waren ze zoveel jaar bij elkaar? Was ik iets vergeten?

‘Wat is er dan?’ Ik pakte een pakje bamisoep uit de kast en opende het.

‘Ik krijg een baby!’ Mees klapte in zijn handjes en sprong op en neer. ‘Baby! Baby!’

Heleen lachte. ‘Nee, gekkie, jij niet! Mama krijgt een baby. En het is dan jouw broertje of zusje!’

Ik kreeg het ineens koud en draaide me om naar mijn vader. Ik zag dat hij vlekken in zijn hals kreeg. Met zijn hand wreef hij over de achterkant van zijn nek.

‘Is dat zo?’ vroeg ik.

‘Eh, ja, geweldig, hè?!’ Maar hij ontweek mijn blik. Ik voelde me als verdoofd. Heleen en pap timmerden hun gezinnetje nog wat verder dicht. Er was nu al zo weinig ruimte voor mij.

‘Je zou blij kunnen zijn...’ Pap schraapte zijn keel.

‘Het is... het is onverwacht. Gefeliciteerd,’ mompelde ik en ik concentreerde me op de bamisoep. Ik goot het kokende water eroverheen en keek toe hoe de harde, vale sliertjes langzaam zacht werden.

Heleen straalde. ‘Geweldig, hè! We zijn er alle drie zo blij mee!’ Ze liep naar mijn vader, stak haar arm door die van hem en leunde met haar hoofd tegen zijn schouder. ‘En Meesje heeft er precies de goede leeftijd voor. Anders groeit hij maar op als enig kind.’

Ik voelde mijn hart in mijn keel kloppen. Mijn bloed suisde door mijn hoofd. ‘Hij heeft mij.’ Ik draaide me om en keek Heleen aan.

‘Ja, ja, natuurlijk, maar jij bent er niet altijd. Voor Mees vinden we het leuk als hij een broertje of zusje heeft dat er altijd is. Je begrijpt wel wat we bedoelen. Nou, ik ga me even opfrissen.’ Ze zoende mijn vader op zijn wang en ging de keuken uit. Ik hoorde haar voetstappen op de houten trap naar boven.

Het leek of mijn vader zich niet echt raad met de situatie wist. ‘Tja, ik kan me voorstellen dat het je overvalt.’ Hij lachte even kort. ‘Ik was er eerlijk gezegd zelf ook door overvallen, het was niet helemaal gepland. Maar ik ben er wel heel erg blij mee.’

Ik knikte zwijgend.

‘Heleen bedoelde het niet zo. Van Mees en dat hij dan ein-

delijk een broer of zus heeft. Ze... Soms formuleert ze de dingen anders. Dat begrijp je wel, hè?’

Ik bleef hem aankijken. Mees zat intussen aan de tafel en deed veel te veel schenkstroop op zijn pannenkoek. Ik griste de fles weg.

‘Hè, toe, Coco. Zeg eens iets. Het is toch leuk, het is dan ook jouw broertje of zusje!’ Mijn vader keek ronduit geïrriteerd.

‘Ja, dat is ook wel leuk. Maar gaan we dan verhuizen? Jullie hebben hier maar drie slaapkamers, er is geen kamer over.’ Het huis was heel knus, maar wel klein en er was geen mogelijkheid om aan te bouwen. Ik zette de kom met bamisoep op de eettafel en ging naast Mees zitten. Misschien reageerde ik inderdaad wat overtrokken. Een babyzusje of -broertje was vast erg leuk.

‘Eh, daar moeten we het nog maar even over hebben. Kijk, die kamer waar jij in slaapt...’

Langzaam richtte ik mijn blik op mijn vader. Hij ging me toch niet vertellen dat de enige plek die ik hier in huis had, de enige ruimte die ik zelf mocht inrichten en waarin ik me kon terugtrekken als ik even alleen wilde zijn of het gedweep rond Mees me te veel werd, een babykamer ging worden?

‘Nou, die staat best vaak leeg. Dan ben jij er niet. Dus Heleen... Nee, wij dachten: we zetten er een wiegje en een commode in. En als jij dan komt, verplaatsen we het wiegje even naar de kamer van Mees en slaapt de baby daar. De commode blijft wel op jouw kamer staan, die is te zwaar om te verplaatsen. Zo heb jij toch gewoon een eigen kamer hier, zoals je gewend bent. En als jij er niet bent, slaapt de baby

daar. Hij kan niet de hele tijd bij Mees slapen; die slaapt toch al zo slecht en dan zou Mees steeds wakker worden van de baby.'

Ik staarde met open mond naar mijn vader. 'Meen je dat nou serieus?!' Boos schoof ik de kom voor me uit en de bouillon gutste over de rand op de tafel.

'Daar heb jij dan toch geen last van?! Echt, verder verandert er weinig, hoor.'

'Natuurlijk verandert er dan van alles! Jee, pap, tot welke leeftijd moet hij of zij dan bij Mees slapen als ik er ben? Een wiegje kun je nog wel verplaatsen, maar een groot bed niet meer. En dan komt er speelgoed bij, en kleertjes. En als de baby een keer ziek is, hebben jullie liever niet dat hij bij Mees slaapt. Of als Mees ziek is, kan de baby ook niet bij hem op de kamer.' Ik werd steeds bozer.

Pap zuchtte. 'Goed, dat weet ik ook allemaal wel. Verdomme, Coco, ik weet niet precies hoe we dit allemaal aanpakken. De huizenmarkt is niet echt gunstig voor de verkoop van dit huis. En hoe lang blijf jij nog komen in de weekenden? Over een paar jaar studeer je misschien wel in een andere stad en ben je er nauwelijks meer. Dan ligt het toch voor de hand dat we tot die tijd even een beetje moeten woekeren met de ruimte? Niet zo moeilijk doen, hoor.'

'Ik doe helemaal niet moeilijk!' Ik schoof mijn stoel naar achteren. Ik had opeens helemaal geen zin meer om hier te blijven. 'Ik kom hier na een dag hard werken en krijg eten voorgeschoteld dat ik niet lekker vind. Dat weet Heleen heus wel! En dan vertel je doodleuk dat er nog een baby komt en dat mijn kamer hier een babykamer wordt, waar ik dan in

kan als ik er in de weekenden ben. En o, je wilt eigenlijk ook vooral weten hoe lang ik nog van plan ben hier te komen, want ik zit je, geloof ik, vooral erg in de weg. Je verwacht van mij dat ik dit allemaal prima vind. Nou, weet je wat, pap, je hoeft je voor dit weekend geen zorgen te maken over waar ik slaap. Ik ga namelijk naar huis, hier heb ik geen zin in.'

Ik pakte mijn handtas van de grond en hing hem aan mijn schouder. Mijn keel voelde dik en branderig.

'Doe niet zo belachelijk!' Mijn vader keek me aan met een mengeling van boosheid en bezorgdheid. 'Kom, ga gewoon zitten en...'

'Nee! Ik heb er even genoeg van.' Ik schoof de stoel weer aan de tafel. Mees staarde me met grote ogen aan.

'Ga je weg?' Hij klonk beteuterd, en even twijfelde ik. Hij was wel mijn broertje en ik zag hem al zo weinig. Ik aaide hem over zijn haar.

'Sorry, Mees. Ik zie je snel weer.'

Heleen kwam op dat moment naar beneden. Ze had een jurkje aan en haar slanke voeten waren in hoge pumps gestoken. Ze was nog bezig een oorbel in haar oor te duwen en haar lange blonde haar hing voor haar gezicht.

Ik liep haar voorbij. 'Ik ga!'

'Waar...? Coco?' Ze draaide zich om naar mijn vader. 'Max? Waar gaat Coco heen?'

'Co, wacht nou even. Doe niet zo...'. Mijn vader liep achter me aan, de hal in. Ik pakte mijn jas van de kapstok en trok hem aan. Mijn ogen brandden en ik wilde hier zo snel mogelijk weg. Ik bukte en pakte mijn schooltas van de grond.

'Je zou toch oppassen?' Hij haalde een hand door zijn haar.

‘Daar ben ik goed genoeg voor, hè. Als oppas. Of om de keuken schoon te maken als ik na een dag werken hier ben. Jullie zoeken maar een andere oppas vanavond. Of je vreet zelf die pannenkoeken maar op. Doei!’

Ik liep door de voordeur naar buiten en sloot hem – harder dan de bedoeling was – achter me. Zonder nog om te kijken liep ik het pad af, pakte mijn fiets en racete naar huis.

10

Mam keek verrast op toen ik thuiskwam. Ze stond in haar badjas, haar gezicht was mooi opgemaakt en haar haren had ze opgestoken. Dat was waar ook, ze had zo haar date.

‘Hé! Ben je iets vergeten?’ Ze ging verder met het lakken van haar nagels.

‘Eh, nee. Ik eh... ik voelde me niet lekker en wilde naar huis.’

Ik wilde haar niet vertellen dat Heleen weer zwanger was. Mam was zo lang boos en verdrietig geweest na de scheiding en ik ging nu niet haar avond verpesten.

‘O? Wat heb je?’

‘Mega koppijn. Migraine. Ik ga zo op bed liggen, oké?’

‘Ach, wat naar. Maar kon je bij je vader niet op bed gaan liggen dan?’

Ik draaide me van haar weg, zodat ze niet zag dat ik loog. ‘Ach, Mees was erg druk en zo. Ik wilde liever echt even rust. Het was ook al zo druk op het werk. Heb je zin in je afspraakje?’ Ik probeerde te glimlachen, maar het allerliefst was ik in tranen uitgebarsten en tegen haar aan gekropen. Maar dan verpestte ik haar avond.

Ze giechelde even. ‘Stom, ik ben best zenuwachtig. Wat

vond je vader ervan, dat je hierheen ging? Het is zijn weekend, je weet dat hij daar moeilijk over kan doen.'

'Hij vindt het niet leuk, maar hij begrijpt het wel.'

Ik hoopte maar dat pap haar niet ging bellen, en gokte erop dat hun aversie tegen elkaar zo groot was dat hij dat niet zou doen.

Mijn mobiel trilde in de achterzak van mijn jeans en ik keek er snel op. Ik had al drie oproepen van mijn vader gemist.

Coco, we moeten hier echt over praten. Heleen is nu overstuur. En we kunnen geen oppas vinden. Jammer, we hadden een reservering in een restaurant dat altijd maanden van tevoren vol zit. Kom gewoon terug, dan hebben we het erover. Papa

Mijn vingers vlogen over de toetsen van mijn mobiel. Hij maakte zich blijkbaar vooral druk om zijn misgelopen etentje en over hoe Heleen zich voelde. Bah!

Jammer dan dat Heleen overstuur is. Ik ook!

Wat dacht hij wel niet?! Nijdig stopte ik mijn mobiel weer weg. 'Is er iets te eten, mam?' Ik liep naar de koelkast. Door de ruzie met pap had ik de bamisoep ook niet opgegeten.

'Nee, sorry. Misschien ligt er nog een pizza in de vriezer. Heb je wel honger dan, ondanks je migraine?'

'De hoofdpijn zakt alweer wat.' Ik trok de lade van de vriezer open en haalde er een pizza uit. 'Hoe laat ga je weg?'

Ze stond op en wapperde met haar handen om de nagellak te laten drogen. 'Over een halfuur. We hebben bij het restaurant afgesproken. Ik ga me aankleden.' Ze bleef staan en keek me aan. 'Weet je zeker dat het gaat, lieverd?'

Ik knikte. 'Natuurlijk. Het gaat alweer.'

Ik zapte wat kanalen langs en bleef hangen bij een talentenjacht. Ik had een douche genomen en een joggingbroek, trui en grote warme slobbersokken aangetrokken. Mam was weg en ik was benieuwd of ze het leuk zou hebben.

Mijn mobiel lag naast me op de bank en lichtte op.

Klote voor je! Ik hoor alles morgen wel, zit nu met Jason bij een feest. ☺ xx Eileen

Ik had Eileen een bericht gestuurd over wat er gebeurd was bij mijn vader. Ik zuchtte. Wat had ik graag nu met Eileen bij de film gezeten, of op een terras, en even mijn verhaal gedaan.

Is goed. Leuk feestje? Have fun! xx Co

Er was ook nog een berichtje van mijn vader, zag ik. Ik opende het. Hij wilde graag een afspraak maken komende week, met of zonder Heleen, dat mocht ik bepalen. Tussen de regels door las ik nog steeds zijn verontwaardiging over het feit dat ik hen zonder oppas had laten zitten, want het was ze niet gelukt iemand anders te regelen en Mees kon ook niet naar Heleens moeder toe, want die had zelf plannen gehad.

Boos klikte ik zijn bericht weg. Dit was typisch mijn vader. Een ander de schuld geven van de dingen die hij zelf veroorzaakte. Ook toen hij een affaire met Heleen had, deed hij lang alsof het mijn moeders schuld was dat ze gescheiden waren. Ik keek naar de televisie en hoorde mijn mobiel weer trillen.

Het was Nick. Glimlachend opende ik zijn berichtje.

Hé schoonheid, wild aan het stappen deze zaterdagavond? xx

Ik ging wat rechter zitten.

Ja, enorm! Dancefeest! Fantastische dj's, champagne, hoop BN'ers. Dat werk. x

Hub? Echt?? Welk feest? Waar? Dan zie je er nu waarschijnlijk geweldig uit! 😊 x Nick

Lachend typte ik mijn antwoord.

Nou! Strak, nauwsluitend jurkje, killer heels.

Dat smeekt om een foto! x Nick

Ik maakte een foto van mijn joggingbroek en slobbersokken en stuurde hem naar Nick.

Helaas. Was het maar zo. Nee, gewoon thuis. Hard gewerkt vandaag en ik zou naar mijn vader gaan, maar we kregen ruzie. Het is een lang verhaal. Nu dus niet zo wild op de bank. Ik wacht tot mijn moeder terugkomt van haar date. Omgekeerde wereld, haha! Maar jij bent nu blijkbaar ook niet op een feestje of in de stad... x Co

Nee, zit ook thuis. Ook alleen. Snik snik. En in ongeveer zo'n outfit als jij aanhebt. Zullen we even cammen? Jij hebt toch ook facetime? Is veel leuker. 😊

Na tien minuten zat ik klaar achter mijn laptop. Ik had nog snel wat make-up opgedaan en mijn trui verruild voor een hip shirtje. Mijn haren had ik los gedaan en gedroogd met de föhn. Ik stuurde een whatsapp naar Nick dat ik achter de laptop zat en binnen twee minuten had hij me op facetime gebeld.

Lacherig keek ik hem via de webcam aan. Hij zat zo te zien op een bed, met de laptop op zijn schoot. Hij glimlachte.

‘Veel leuker, dit!’ Nick grijnsde. ‘Zal ik je mijn kamer laten zien? Even kijken of dat lukt zonder dat je zeeziek wordt van mijn cameratechnieken.’ Hij draaide de laptop en ging er 360 graden mee langs zijn kamer. Het was een typische jongenskamer, niet groot en ook niet echt gezellig.

‘En jouw kamer?’ Nick zette de laptop weer op zijn schoot. Ik pakte mijn laptop en deed hetzelfde als Nick net had gedaan. Ik liet de camera langs mijn bed glijden, langs de muren met posters, kaarten, foto’s. Langs mijn kledingkast, die openstond en waar allerlei kledingstukken voor lagen. Langs mijn make-up, die op een lage kast stond, en langs mijn bureau met huiswerk. Daarna ging ik weer voor de webcam zitten.

‘Echt een meidenkamer! Gezellig.’

‘Dank je.’ Ik keek schuchter naar mijn eigen beeld bovenin, in het kleine venstertje. Raar om mezelf zo te zien praten in een webcam.

Nick pakte iets buiten beeld. Het was een blikje cola en hij nam een slok.

‘Wat was dat dan, met je vader?’

Ik begon te vertellen wat er gebeurd was. Ook al was het maar via een webcam, Nick voelde heel dichtbij. Het was alsof we beiden in een kleine ruimte zaten, afgesloten van de rest van de wereld. Alleen hij en ik. Ik vertelde hem meer dan ik van plan was, want het voelde veilig en vertrouwd. Ik vertelde over mijn verdriet en boosheid, over hoe mijn vader altijd alles op anderen afschoof. Hoe mijn moeder een poos naar de alcohol had gegrepen, na de scheiding, en hoe blij ik was dat ze nu een man had leren kennen. Nick luisterde geïnteresseerd en lief, zo nu en dan zei hij iets bemoedigends.

‘... daar ging die ruzie dus over. Ik denk dat ik hem een poos niet meer wil zien.’ Ik zuchtte.

‘Je hebt groot gelijk. Je vader is een egoïst. Als je hem een poos negeert, gaat hij dat misschien inzien. Jij verdient beter.’

‘Dank je.’ Ik glimlachte. ‘Trouwens’ – ik ging wat verzoeten – ‘ik heb Ivo verteld dat jij en ik wat hebben, samen. Hij vroeg me vanmiddag of ik zin had om mee uit te gaan, maar dat zag ik niet zitten. En de enige manier om hem duidelijk te maken dat hij dat niet meer moet vragen, was door te zeggen dat jij en ik iets met elkaar hebben. Vind je dat heel erg? Ik bedoel, ik weet dat je het had over het rustig aan doen en zo, maar tussen Merel en jou is het toch al over.’ Ik keek op om te zien hoe Nick hierop zou reageren.

‘O. Oké.’ Nick leek er best relaxed onder. ‘Dus I-I-Ivo zit achter je aan? Haha! Volgens mij vinden heel wat jongens jou wel leuk...’

‘Mij?! Hoe kom je daar nou bij?’

‘Ik hoor wel eens wat. Doe nou niet alsof je dat niet weet. Je weet best dat heel wat jongens je leuk vinden!’ Hij knipoogde. ‘Je ziet er gewoon goed uit. En ik weet dat jongens van school dat ook vinden. Alleen durven ze je niet aan te spreken.’

‘Ivo durft dat wel.’ Ik lachte, gevlaid om het compliment dat Nick me gegeven had. ‘Maar hoe eh... hoe is het nu tussen jou en Merel? Weet ze het al? Van ons?’

Nick krabde even aan zijn wang. ‘Ik heb gezegd dat ik geen relatie meer met haar wil, dus officieel is het over tussen ons. Ik heb haar alleen nog niets over jou verteld. Ze blijft me lastigvallen met berichtjes en whatsappjes. Ze heeft het idee dat het allemaal nog wel goed kan komen.’ Nick keek weg.

‘Als je haar over mij vertelt, houdt ze misschien vanzelf wel op met je lastig te vallen.’

‘Misschien. Maar ik vind het ook best sneu voor haar, snap je?’

‘Nou, eigenlijk niet. Hebben we nu iets met elkaar of niet? Ik wil dit niet alleen maar stiekem.’ Ik hield even mijn adem in. Misschien gooide ik nu mijn eigen glazen in, maar ik was het, na de ruzie bij mijn vader en Heleen, opeens spuugzat. Mijn vader koos niet openlijk voor mij en nu leek het erop dat Nick dat ook niet wilde.

Nick zweeg even. Toen knikte hij. ‘Je hebt gelijk. Ik vertel het morgen wel aan Merel, oké?’

11

Een paar dagen later stond ik in de toiletten op school voor de spiegel. Ik deed wat extra mascara op terwijl Eileen op de wc zat.

‘... dus toen zijn Jason en ik maar thuisgebleven bij hem. Zijn ouders waren er niet, maar zijn zus wel, haha! En...’ Eileen ratelde door. Op dat moment kwam Merel binnen. Ze bleef even staan toen ze mij zag en ik stopte met mascara opdoen. Via de spiegel keken we naar elkaar. Achter haar kwam Floor naar binnen. Mijn hart klopte wat sneller. Ik vroeg me af of Nick haar inmiddels verteld had dat hij en ik samen wat hadden. Floor keek van Merel naar mij, mompelde iets over kluisjes en liep weer weg.

Eileen was inmiddels gestopt met kletsen en ze trok de wc door. Daarna kwam ze het hokje uit. Ze zag Merel, trok een wenkbrauw op, en kwam naast me staan. Ze pakte een lipgloss uit haar tas en concentreerde zich op haar mond, maar haar blik schoot van Merel naar mij en weer terug. Ik draaide mijn mascara dicht. Merel liep op me af.

‘Wat ben jij een achterbaks kreng, zeg...’ zei ze woedend. ‘Je hebt hem gewoon afgepakt. Je zit al sinds vorig jaar ach-

ter hem aan en nu is het je dan eindelijk gelukt. Kutwijf!

Geschrokken staarde Eileen van Merel naar mij. 'Waar gaat dit over? Wat is er aan de hand?'

Merel negeerde Eileen. Ze kwam met haar gezicht dicht bij het mijne. 'Als jij er niet was, zou het tussen Nick en mij gewoon weer goed zijn gekomen. Maar jij hebt je net zolang voor hem uitgesloofd tot hij voor jou koos.'

'Ik... Dat is niet waar, Merel. Nick wilde het al een poos uitmaken.'

'Sodemieter toch op!' Merel duwde tegen mijn arm en ik wankelde naar achteren. Haar ogen fonkelden van woede. 'Nick hoort bij mij. Maar jij moest zo nodig op Indy's feest om hem heen gaan hangen en zogenaamd gered worden van Ivo. Je loopt als een teef achter hem aan met je dikke kont.' Ze gebaarde met haar hoofd in Eileens richting. 'Maar ja, dat doe je wel vaker. Daar weet Eileen alles van, toch, Eileen? Cocootje wil gewoon altijd hebben wat iemand anders heeft! Maar zo gemakkelijk geef ik Nick niet op. Nick en ik horen bij elkaar. Ik weet niet eens wat hij in jou ziet! Bitch!' Ze spuugde opeens in mijn gezicht en draaide zich daarna om. Met een klap smeed ze de deur dicht en weg was ze.

Eileen keek met open mond van de deur naar mij. Haar gezicht was rood aangelopen.

'Wat...?! Waar ging dat allemaal over? Jij en Nick?'

Ik draaide de kraan open en waste met trillende handen het spuw van mijn gezicht af. Met een papieren handdoekje depte ik me weer droog en ik wreef wat uitgelopen mascara weg.

'Ja.' Ik zuchtte. 'We hebben wat samen. Al een paar weken. En Nick zou het Merel vertellen.' Merels woorden echoden

in mijn hoofd. Er was iets waar ik geen vinger op kon leggen, iets wat me dwarszat.

‘O... Dat is duidelijk niet in goede aarde gevallen! Gaat het? En waarom weet ik niet dat jij en Nick samen iets hebben?!’ Ze klonk verongelijkt en boos. ‘Ik ben je beste vriendin! Dan vertel je me zoiets toch?!’

‘Dat doe ik nu.’ Het klonk venijniger dan ik wilde. ‘Sorry. Dat klinkt onaardig en zo bedoel ik het niet. Ik wilde het je vertellen, maar ik was er alleen nog niet aan toegekomen. Bovendien, je kraakt Nick altijd af. Daar had ik ook geen zin in. Ik vond het hartstikke lastig om mijn mond te houden,’ zei ik ten slotte. ‘Nick en ik wilden het gewoon heel rustig aan doen en Merel was verdrietig dat hij het had uitgemaakt.’

‘Verdrietig? Dat noem jij verdrietig?! Woedend en vol wrok zul je bedoelen.’ Eileen lachte kort.

‘Ja, maar er speelt van alles. Haar oma is heel ernstig ziek, geloof ik, haar vader was net zijn baan kwijt. Nick vond het lastig om dan ook nog te vertellen dat hij iets met mij heeft. Daarom hielden we het een beetje stil.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Maar ik ben wel blij dat je het nu weet. En dat Merel het weet, hoe boos ze ook is. Dat zakt vanzelf, die boosheid!’ Ik haalde diep adem en ondanks Merels woede voelde ik me opeens opgelucht en opgewonden. Nick had het aan Merel verteld. Nu mocht iedereen het weten.

Eileen deed een stap naar voren. Ze knikte. ‘Oké. Maar verwacht van mij niet dat we met z’n vieren op dubbeldate gaan of zoiets! Ik heb nog steeds mijn mening over Nick en daar blijf ik bij. En ik vind het niet leuk dat ik het niet wist. Je had het me moeten vertellen.’

‘En dan, Lien? Dan had je me verteld wat een loser Nick is en dat ik me beter niet met hem in kan laten. Je had geprobeerd me ervan te overtuigen dat ik Nick beter kon laten barsten. En daar zat ik niet op te wachten.’

Eileen wilde iets zeggen, maar schudde toen haar hoofd. ‘Laat ook maar. Kom, we moeten opschieten, anders komen we te laat bij Engels.’

Die avond zat ik op mijn kamer achter mijn laptop. Ik had muziek op staan en was wat foto’s op Facebook aan het bekijken toen er een whatsapp binnenkwam.

Kom je online? x Nick

Als ik toen geweten had welke gevolgen deze avond zou hebben, was ik nooit online gegaan...

12

Nick zat zo te zien ook op zijn kamer aan zijn bureau met zijn laptop. Ik zwaaide even naar de webcam en Nick glimlachte.

‘Hé, Co. Druk?’

‘Ja, met facebooken.’ Ik lachte. Ik had Nick vandaag niet echt gesproken, ook niet na de ruzie met Merel. We wilden op school ook niet zo’n klef stel zijn dat de hele tijd als een Siamese tweeling aan elkaar vastgeplakt zat. Het leek me beter me op de vlakte te houden, en doordat de laatste twee uur waren uitgevallen, had ik Nick niet meer gezien. Merel gelukkig ook niet. Ik was met Eileen naar huis gefietst en Eileen had me honderduit gevraagd over Nick. Ze begreep nog steeds niet dat ik het haar niet eerder verteld had, maar vond het voor mij in elk geval wel leuk dat ik nu een vriendje had. Al vond ze Nick een slechte keus, maar dat zei ze niet met zoveel woorden.

‘Ik hoop alleen dat je verder niets meer voor me verzwijgt, hoor!’ had ze gezegd. ‘Dat zou ik echt erg vinden! Je moet alles aan mij kunnen vertellen. Daar zijn beste vriendinnen voor. Dus als er nog iets is wat ik als BFF moet weten, bijvoorbeeld of jullie al met elkaar naar bed zijn gegaan of zoiets...?’ Ze had me plagend aangekeken en ik had gefronst.

‘Naar bed met elkaar?! Doe normaal, Lien. We zijn net een paar weken bezig, zo’n soort meisje ben ik niet, hoor.’ Ik moest wel meteen aan de foto’s denken, maar besloot dat ik daar niets over zou zeggen. Dat zou Eileen toch niet begrijpen en het was iets tussen Nick en mij.

‘Doe jij nog veel met Facebook? Ik niet.’ Nicks woorden haalden me uit mijn overpeinzing en ik keek hem via de webcam aan. ‘Daar zitten mijn ouders ook op en die kijken continu mee. Krijg ik *likes* van mijn moeder op al mijn statusupdates, pfff. Heb jij dat niet?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nee, mijn moeder heeft geen Facebook. Hé, ik kwam Merel vandaag tegen... Ze was op z’n zachtst gezegd nogal boos.’

Nick zuchtte. ‘Tja. Het gesprek met haar was ook niet echt geweldig... Ze moest de hele tijd huilen. Ik had ook wel met haar te doen. Deed ze heel vervelend tegen je?’

‘Eh, ze spuugde me in mijn gezicht. Ja, dus.’ Ik dacht aan haar dreigementen. ‘Volgens haar waren jullie nog bij elkaar geweest als ik er niet tussen was gekomen.’

‘Wat een onzin! Shit, heeft ze serieus naar je gespuugd?!’ Nick schudde zijn hoofd. ‘Debiel. Als ik haar zie, zal ik er iets over zeggen. Ze moet jou met rust laten. Je bent wel *my girl!*’

Er verspreidde zich een warme gloed door mijn lijf en ik glimlachte dankbaar.

‘Hé.’ Nick leunde naar de webcam. Zijn prachtige ogen verschenen groot in beeld. Er zat een twinkeling in en ik voelde dat mijn hart een slag oversloeg. ‘Weet je wat me spannend lijkt?’

‘Nou?’

‘Als we in plaats van een foto naar elkaar sturen iets voor de webcam doen.’

‘Hoe bedoel je?’

Ik had Nick in de afgelopen week nog een foto gestuurd, omdat hij erom gevraagd had. Een van mijn achterkant in de spiegel. Daarop zag je wel mijn billen en mijn krullen op mijn rug. Het was spannend, opwindend en eng tegelijk. Ik keek Nick nu aan via de webcam. Zijn ogen glinsterden ondeugend en hij trok even zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Strippen. Als je nu je shirt eens uittrekt voor de webcam...’ Nick keek me aan. ‘Die foto’s zijn zo mooi. Ik wil meer van jou zien.’

Ik voelde de hitte in mijn huid en was dankbaar voor de zachte verlichting van mijn kamer. Zo zag hij vast niet dat ik rood geworden was.

‘Strippen?! Ik weet het niet, Nick. Dat met die foto’s, dat is toch... anders dan voor een webcam.’

‘Ja, dit is spannender. Kom op, Coco. Je bent zo mooi! En ik heb Merel heel braaf over ons verteld, dus ik heb nog recht op een beloning...’ Hij knipoogde. ‘Wacht, ik begin!’

Hij ging voor de webcam staan en trok langzaam zijn shirtje uit. Hij draaide het rond in zijn hand en gooide het in een hoek.

Ik lachte, maar voelde me toch ongemakkelijk.

‘Zo. Zie je.’ Wat ik kan, kun jij ook.’ Hij keek me verwachtingsvol aan. Ik beet op een pluk haar.

‘Ik weet het niet... Als jij je shirt uittrekt, is het toch anders dan wanneer ik dat doe.’

Nick rolde even quasiverontwaardigd met zijn ogen. ‘In het

kader van de mannenemancipatie is wat ik net deed hetzelfde als wanneer jij je shirt uittrekt. Kom op, je houdt toch van me?! We vertrouwen elkaar toch? Enne, het is wel safe seks, hè!' Hij knipoogde.

'Wat als mijn moeder opeens thuiskomt? Dan sta ik hier voor de webcam!' Ik keek Nick aan. Mam was naar een vergadering en zou na afloop misschien nog iets gaan drinken met een collega. Ik had geen idee hoe lang ze nog weg zou blijven.

'Heb je geen slot op je deur?' Nick keek me vragend aan.

'Nee. Jij wel?'

Nick lachte hard. 'Ja, natuurlijk! Jee, ik moet er niet aan denken dat mijn ouders zomaar binnen zouden kunnen komen. Hoe doe je dat dan als je... Nou, als je met jezelf speelt? Of doe je dat nooit? Je weet toch wel wat ik bedoel?'

Ik keek verward weg. Ja, natuurlijk wist ik wat Nick bedoelde. Ik voelde het bloed naar mijn gezicht stromen. Het was alsof iemand een open haard had aangestoken. Dit soort gesprekken had ik nog nooit met een jongen gevoerd.

'Dat... Ik...' Ik dwong mezelf hem opnieuw aan te kijken. De warmte verspreidde zich van mijn gezicht naar de rest van mijn lichaam en bleef hangen onder in mijn buik. Ik schoof onrustig op mijn stoel.

'Laat maar.' Nick glimlachte lief. 'Ik breng je in verlegenheid.'

Ik dacht na. Wat kon er gebeuren? Er was niet zoveel verschil met de foto's, dit was hooguit bewegend beeld. Aarzelend pakte ik mijn shirt aan de onderkant vast. Nick ging rechter zitten. Ik trok langzaam mijn shirt uit, zodat ik nu in

mijn rode, kanten bh voor de webcam zat. Ik giechelde even en durfde toen pas naar Nick te kijken.

‘Jee, Coco, heb je enig idee hoe mooi je bent?’ Nick keek me verliefd aan via de webcam en verward draaide ik mijn hoofd weg.

‘Nee, ik ben niet mooi.’ Mijn stem was hees geworden. Ik dwong mezelf weer in de webcam te kijken. Het was opwindend en spannend, dat moest ik toegeven. ‘En nu?’

Nick lachte. ‘Doe je broek uit.’

Ik voelde een zenuwachtige lach opborrelen. Mijn ademhaling werd oppervlakkiger en sneller, net als mijn hartslag. Ik stelde me voor dat we dit deden zonder de webcam en dat Nick zijn handen dan over mijn lichaam zou laten glijden.

Ik stond op en liep wat naar achteren, zodat ik beter in beeld was. Ik zag mezelf, lachend. Ik maakte de knoopjes van mijn skinny los en keek Nick verleidelijk – dat hoopte ik tenminste – aan. Ik trok mijn broek langzaam naar beneden, tot ik alleen in mijn string en bh voor hem stond.

‘Je doet er toch niets mee, hè?’ Mijn stem was giechelig.

Nick schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat beloof ik. God, wat ben je mooi. Nu je bh uit,’ zei hij hees.

Ik keek verlegen weg van de webcam en schoof met mijn hand de bandjes naar beneden, opende de sluiting en liet mijn bh op de grond vallen.

Nick kuchte. ‘Wauw... Speel eens met jezelf.’

‘Wat?!’ Ik staarde hem geschrokken aan.

‘Gewoon. Speel eens met jezelf...’

Even twijfelde ik. Dit was zo intiem, zelfs met Eileen had ik het nooit over zelfbevrediging gehad. Om het dan nu zo

voor de webcam te doen... Het kriebelde in mijn buik. Ik haalde diep adem en schoof mijn string een heel klein stukje naar beneden. Nog een stukje en dan zou Nick alles zien. Ik stopte. Het voelde niet goed. 'De rest droom je er maar bij!' zei ik plagerig en ik trok mijn slipje weer omhoog.

Ik zag mezelf, praktisch naakt op een string na, in het kleine kadertje boven in het scherm en voelde me enorm kwetsbaar. Ik griste mijn shirtje van de grond, trok het zo snel als ik kon aan, met mijn rug naar de webcam toe.

Dit voelde raar. Wat had ik gedaan?! Ik draaide me weer om naar de webcam. Nick tuurde naar iets buiten mijn blikveld.

'Wauw!' Hij draaide zich naar mij toe. Hij zag er verhit uit. 'Je bent echt superopwindend.'

Opeens voelde ik me vreselijk goedkoop. Op datzelfde moment hoorde ik de sleutel in het slot beneden. Mam kwam thuis.

'Ik... ik hoor mijn moeder, ik ga, oké?' Ik glimlachte onzeker naar Nick. 'Je vertelt dit aan niemand, hè?! Dit is toch echt iets tussen jou en mij?'

Nick lachte. 'Natuurlijk. Dit blijft tussen ons.'

13

Het was pauze en we zaten in de aula. De regen sloeg met harde striemen tegen de ramen. Binnen was het druk. De ramen waren aan de binnenkant beslagen en het rook naar natte kleren. Alleen een paar verstokte rokers stonden onder een afdakje buiten. Eileen had het over de komende wintersportvakantie.

‘... echt zo’n gaaf appartement, met een eigen sauna erin! En vorig jaar zagen we daar ook die filmster, je weet wel, die...’

Ik luisterde maar half en keek, terwijl ik mijn brood at, zo onopvallend mogelijk rond. Nick stond verderop met Maurits, Dave en Michael. Ik zag Merel een paar tafeltjes verderop zitten met Serena, Kiki en Floor. De meiden zaten om Merel heen terwijl zij iets vertelde. Floor kneep in Merels hand, zag ik, en Kiki keek onze kant uit. Ik draaide mijn hoofd weg. Ongetwijfeld zat Merel nu het zielige slachtoffer uit te hangen en te vertellen hoe ik Nick en haar uit elkaar had gedreven.

‘... en die skileraar was wel echt leuk! Maar ja, ik heb nu natuurlijk Jason en...’ Eileen kletste door en ik glimlachte om haar monoloog.

Ineens stond Nick naast ons. Hij legde een arm om me heen en zoende me. Het was de eerste keer dat hij me zo in

het openbaar zoende en ik lachte dankbaar naar hem en pakte zijn hand.

‘Hoi, Eileen.’ Nick ging naast me zitten en keek naar Eileen. Ze onderbrak haar verhaal en keek naar Nick alsof hij een hinderlijke vlieg was.

‘O. Hoi, Nick.’ Eileen keek van Nick naar de klok aan de muur. ‘O shit, is het echt al zo laat? Ik moet nog even snel iets inleveren in de mediatheek, ik zie je zo weer.’ Ze stond op en pakte haar tas, waarna ze de aula uit liep. Ik keek haar na.

‘Nou, wat zij toch heeft...’ Ik draaide me weer om naar Nick. ‘Is er ooit iets tussen jullie voorgevallen of zo? Ze lijkt wel allergisch voor je!’

Nicks gezicht betrok. ‘Heeft ze je dat nooit verteld? Ik dacht dat meiden altijd alles deelden. Dit is dus een beetje ongemakkelijk, ik dacht serieus dat jij dit wel wist. Ze heeft in de derde, toen we een paar dagen naar Duitsland waren, achter me aan gezeten.’

Ik keek Nick verbaasd aan. Ik was die bewuste werkweek ook in Duitsland geweest, maar niet met de groep van Eileen en Nick. Alle derdeklassers waren door elkaar geplaatst, en Eileen en ik waren in verschillende groepen terechtgekomen. Mijn groep was van maandag tot woensdagmiddag naar Duitsland gegaan en die van Eileen en Nick van woensdag- tot vrijdagmiddag, waardoor we elkaar niet gezien hadden. Dat Eileen ooit achter Nick aan had gezeten, wist ik helemaal niet. Die laatste vrijdagavond hadden we op school een slotfeest gehad en dat was de eerste keer dat ik met Nick had gezoend, ergens in een donker hoekje. Ik was als een blok voor

hem gevallen, maar in de weken die volgden was er verder niets tussen ons gebeurd.

‘Ik vond het toen echt jammer dat jij en ik niet in dezelfde groep waren geplaatst. Ik...’ Nick lachte even en duwde zijn schoen tegen die van mij. ‘Ik vond je al een poos leuk. Ik probeerde er via Eileen achter te komen of je misschien al een vriendje had buiten school of zoiets. Ik wilde eigenlijk wel weten wat je van mij vond en daardoor bleef ik in de buurt van Eileen, in de hoop dat ze iets over je zou zeggen. Alleen dacht zij daardoor dat ik een oogje op haar had. De laatste avond in Duitsland heeft ze zich enorm... Ze drong zich echt op. Toen ik liet merken dat ik geen interesse had, was ze superbeledigd. Ze vond dat ik haar misleid had. Dat ik haar de verkeerde indruk had gegeven, dat ze had gedacht dat ik in haar geïnteresseerd was. Toen ik aangaf dat het mij eigenlijk om jou te doen was, werd ze boos. Ze zei dat ik geen schijn van kans maakte bij jou.’

Verbijsterd staaarde ik Nick aan. ‘Zei ze dat?!’

‘Zoiets. In ieder geval: op de feestavond bleef ze me lastigvallen. En ik wilde haar laten zien dat ik jou leuk vond. Ik hoopte natuurlijk dat het toch wederzijds zou zijn.’ Nick zweeg even. ‘Ach, de rest van het verhaal ken je.’ Hij knipoogde. ‘Eileen was na dat feest heel kwaad op me. Zei dat jij had gezegd dat je echt niks met mij te maken wilde hebben en dat je hoopte dat ik je gewoon met rust zou laten.’ Nick grijnsde even en met een vinger streek hij een lok achter mijn oor weg. ‘Die avond op het feest bij Indy was ik dan ook echt heel blij dat je met mij wilde dansen. Ook al was het om van I-I-Ivo af te zijn.’

Ik wist niet wat ik hoorde. Eileen verliefd op Nick?! Ze had er blijkbaar van alles aan gedaan om hem bij me weg te houden. Daarom was er na het slotfeest niets meer gebeurd tussen Nick en mij. Het verklaarde ook waarom Eileen zo venijnig reageerde op alles wat met Nick te maken had. Eileen was inderdaad gewend haar zin te krijgen en kon niet zo goed met teleurstellingen omgaan, dat wist ik wel. Maar ik was haar beste vriendin. Hoe kon het dan dat ik dit allemaal niet wist? En dat ze aan Nick verteld had dat ik hem niet zag zitten? Ze zou toch ook wel begrijpen dat Nick het me op een dag zou vertellen? Was dat de reden dat ze baalde van mijn relatie met Nick? Omdat ze wist dat ik dit dan te horen zou krijgen?

Verward keek ik Nick aan. Het was alsof hij het niet over Eileen had gehad, maar over iemand die ik niet kende.

De zoemer ging, Nick stond op en trok me omhoog. ‘Hé, het was fijn, gisteren,’ zei hij, zijn mond dicht bij mijn oor. ‘Spannend...’ Ik voelde zijn lippen even langs mijn wang strijken en ik grijsde schaapachtig naar hem. ‘Dat moeten we vaker doen,’ ging hij verder. ‘En misschien ook eens zonder webcam...’ Hij zoende me even op mijn mond en slenterde daarna weg. Ik staarde hem na en toen ik me omdraaide, zag ik dat Merel naar me keek. Haar blik was vol haat.

‘Begin maar. En nee, Pieter, de wijn is niet om op te drinken. De bedoeling is de wijn te destilleren, zodat de alcohol van de wijn gescheiden wordt.’ Meneer Wouk maakte nog wat aantekeningen op het digibord en ik trok een witte jasshort aan. Terwijl ik de driepoot boven de gasbrander installeerde, keek ik naar Eileen.

‘Lien? Ik hoorde... Nick vertelde me dat jij... dat je een oogje op hem had, tijdens de Duitslandreis.’ We mochten tijdens scheikundepracticum wel kletsen, maar dan zacht. Ik dempte mijn stem. Nick had geen scheikunde, ik zou hem pas bij gym weer zien.

Met een ruk draaide Eileen haar hoofd naar me toe. ‘Zei hij dat?! De idioot... Echt? Dat is helemaal niet waar. Nick zat achter mij aan. En hoe! Ik moest hem echt van me af slaan, hij dacht dat “nee” “misschien wel” betekende! Nee, dat zou Nick wel willen, dat ik achter hem aan had gezeten!’

Ik keek haar fronsend aan. ‘Maar Nick zei toch echt dat het andersom was, dat jij...’

‘Wie geloof je nou eigenlijk?!’ Eileen verhief haar stem en meneer Wouk keek haar waarschuwend aan. Ze zuchtte en ging op fluisterton verder. ‘Je hebt net een paar weken wat met die eikel en nu al geloof je hem eerder dan je mij gelooft!’ Ze keek me kwaad aan. ‘Ik dacht dat wij vriendinnen waren!’

‘Lien, doe niet zo raar! Ik... Natuurlijk zijn wij vriendinnen. Maar als wij zulke goede vriendinnen zijn, waarom heb je me dit dan nooit verteld?! En Nick zei dat jij tegen hem had gezegd dat ik toch geen interesse in hem had. Maar je wist toch dat ik hem heel erg leuk vond?!’

Verdorie, wat moest ik hier nu mee?! Nick had erg geloofwaardig geklonken toen hij het me vertelde, maar Eileen zag het helemaal anders. Wie kon ik geloven?

‘Nou, het was toch echt andersom, hoor! Nick wilde mij. En ik hem niet. Ik heb het je niet verteld omdat je zo vreselijk verliefd op hem was. Trouwens, alsof jij me alles vertelt.’ Eileen sloeg nijdig haar schrift open. ‘En toen zoende hij je ook nog,

op die slotavond. Bah! Alleen maar omdat hij hoopte dat ik dan jaloers zou worden, niet omdat hij jou nou zo leuk vond. Belachelijk! Dus ik zei tegen hem dat jij beter verdiende en dat hij je met rust moest laten. Dat deed ik om je te beschermen tegen hem. Omdat dat is wat vriendinnen doen: voor elkaar opkomen. Maar geloof jij Nick nou maar lekker, als je dat zo nodig wilt.' Eileen krabbelde driftig een formule in haar schrift.

Met een pipet zoog ik wat wijn op. Mijn gevoelens waaierden alle kanten uit. Zou het echt zo gegaan zijn? Of sprak Nick de waarheid?

'Ik hoopte dat je zelf wel zou inzien dat hij niet deugt. Maar jij was zo verliefd op hem dat je niets negatiefs over hem wilde horen. Achterbaks zeg, dat hij het nu omdraait, bah!' Eileen keek boos naar het werkblad.

Ik ontstak de brander. 'Het is... het is ook niet belangrijk meer. Dat was vorig jaar, dus ach. Ik wist het alleen niet, dat jij... dat Nick achter jou aan zat.' Dat laatste kwam er slap uit. Ik wist niet wie ik moest geloven.

'Ik zei toch dat hij niet te vertrouwen is?!' Eileen schudde haar hoofd. 'Echt, ik vind het leuk voor je dat je een relatie hebt, maar met hém?!' Ze keek boos weg en druppelde zwijgend wat wijn in de destilleerkolf. De afstand tussen ons was nog geen dertig centimeter, maar het voelde alsof we mijlenver van elkaar verwijderd waren. De rest van het practicum zwegen we.

14

Met een harde klap sloeg ik tegen de volleybal en hij belandde op de grond bij het andere team. Grijnzend hield ik mijn hand op voor een high five met Indy.

‘You go, girl!’ zei Indy en ze lachte. We stonden in de grote sportzaal van school, waar vijf volleybalnetten hingen. Tijdens BSM zat Ivo bij mij in de klas en waren de praktijklessen gemengd. We schoven allemaal een plek door op het veld en ik ging alvast klaarstaan. Merel zat in mijn team en ik serveerde. De bal werd een aantal malen rondgespeeld en toen kon ik hem weer hard meppen, door hoog te springen. De bal vloog net niet over het net, maar kwam hard tegen Merels gezicht aan.

‘Stomme koe! Dat deed je expres!’ Merel keek me woedend aan en wreef met een van pijn vertrokken gezicht over de vuurrode plek op haar wang. Geschrokken keek ik naar haar. Ze kneep even haar ogen dicht.

‘Nee, dat is niet waar. Sorry. Maar jij draaide je opeens om en...’ Ik haalde verontschuldigend mijn schouders op.

‘Je sloeg echt wel heel erg hard. Dat deed je met opzet, lompe trut, ik weet het zeker. Je had mijn neus wel kunnen

breken!' zei ze nijdig. Haar ogen traanden. De rode plek op haar gezicht zwol licht op.

Met open mond staarde ik haar aan. 'Je denkt toch niet...?! Kom op, zeg! Ik richtte echt niet op jou, Merel, doe normaal!'

Ik keek naar Indy, die vragend haar handen omhooghield. 'Ik heb het niet gezien, sorry. Het lijkt mij een ongelukje. Kan gebeuren. Merel, als ik jou was, zou ik er wat koels tegenaan houden, anders wordt het misschien dik.'

Merel liep weg naar de kleedkamers. Indy zuchtte.

'Oké. Laten we verder gaan,' maande Indy ons. 'Doorwisselen!'

Na vijf minuten ging het signaal dat we moesten wisselen van veld, zodat we een andere tegenstander kregen. Merel was terug en de plek op haar wang was nog steeds rood, maar haar ogen traanden niet meer. Ze keurde me geen blik waardig toen ze langs me liep naar het andere veld.

We stonden nu tegenover een jongensteam. Het waren vrienden van Nick; Nick zelf stond in een ander team aan de overkant van de zaal.

'Hé, Coco!' Stijn knipoogde en Maarten en Yousef grinnikten. Yousef stompte Stijn op zijn arm en keek hem waar schuwend maar wel grijnzend aan.

'Niet doen, man. Kom, laten we gaan spelen.'

'Spelen... ' Stijn keek me lachend aan. 'Ja, laten we dat gaan doen! Spelen met Coco. Of we kijken hoe Coco speelt...'

Het leek of de grond onder me wegzakte. Onzeker keek ik van Yousef naar Maarten en Stijn. Stijn lachte, maar het was geen vriendelijke lach. Het voelde eerder als uitgelachen worden. Maarten keek naar de grond en wreef met zijn hand in zijn nek.

‘Nou, kom op, stoppen met die geintjes. Bek houden, Stijn. Dat hadden we afgesproken.’ Maarten duwde Stijn naar het midden van het speelveld. ‘Meiden, jullie mogen serveren.’

‘Wat doen die nou allemaal debiel?’ mompelde Indy terwijl ze naar haar positie liep. ‘Hé, heb je het soms warm of zo? Je bent vuurrood.’

‘Eh, ja, ik eh... ik ben zo terug, even een slok water drinken.’ Ik draaide me om en sprintte naar de kleedkamers. Hoe Stijn het woord ‘spelen’ had uitgesproken... O god! Zou Nick ze iets verteld hebben? Ik gooide de deur open naar de meisjesruimte en liep naar de wasbakken. Terwijl ik het koude water over mijn polsen liet lopen, werd mijn hartslag wat rustiger. Nick en ik hadden een afspraak. Ik had het me vast ingebeeld. Natuurlijk hadden die jongens niets gezien of gehoord. Onmogelijk! Nick en ik hadden afgesproken om alle foto’s direct te verwijderen. En hij zou mijn vertrouwen nooit schaden door het ze te vertellen. Toch was ik er niet gerust op, door de manier waarop Stijn, Yousef en Maarten me bekeken hadden. Ik streek een lok achter mijn oor, haalde diep adem en liep terug naar de gymzaal. Merel keek op toen ik er weer bij kwam staan. Ze keek spottend, maar draaide zich van me af en zei alleen maar dat we nu eindelijk verder konden spelen.

Na een halfuur was de gymles afgelopen. Ik ruimde samen met Floor en Nina de volleybalnetten op toen ik uit mijn ooghoek Nick met Stijn zag praten. Nick keek geïrriteerd en zei iets tegen Stijn, die zijn schouders ophaalde en wegliep. Nick staarde even naar de grond, en toen hij zijn hoofd oprichtte en mij zag, keek hij me zwijgend aan. Er gleed een

schaduw over zijn gezicht, en zijn schouders zakten naar beneden terwijl hij zijn ogen neersloeg. Ik begon opeens te twijfelen. Had Nick zijn belofte aan mij verbroken?! Wisten zijn vrienden van de foto's en de webcamsessie?!

Met een weeïg gevoel draaide ik me om en ik liep weg met een van de opgevouwen netten. Ik haastte me naar het materialenhok en knipte het licht aan. Ik legde het net in een van de opbergkisten. Toen ik me omdraaide, stond Ivo opeens in de deuropening. Van schrik deed ik een pas naar achteren en struikelde bijna over de kist. Ik slaakte een gil.

'O, s-sorry. S-slecht geweten?!' Ivo lachte en legde wat volleyballen weg. Mijn hart ging wild tekeer.

'Ik schrik me dood, man! Wil je niet zomaar opeens achter me staan?! Jezus, Ivo, dat doe je nou elke keer! Hou daar toch eens mee op!' Ik keek hem kwaad aan.

Ivo leek geschrokken van mijn reactie. Hij kreeg rode vlekken in zijn nek.

'S-sorry! Ik dacht dat je me w-wel gehoord had. Z-zo boos hoef je ook weer niet te worden.' Hij draaide zich om en wilde weglopen. 'J-je zou eerder b-boos op je vriendje moeten worden,' mompelde hij.

'Wat zei je?!' Ik zette mijn handen in mijn zij, maar Ivo schudde zijn hoofd. Ik probeerde rustig te ademen, zodat mijn hartslag weer normaal werd.

'L-laat maar.' Zonder nog te wachten op mijn reactie liep Ivo weg.

15

Bij het fietsenhok keek ik om me heen of ik Eileen zag. Ze was niet bij de kluisjes geweest en hier was ze ook al niet. Nick was meteen na gym verdwenen. De enige die ik nog zag, waren Merel, Sabine uit de andere klas en Sanne. Merel liep kletsend naar haar fiets. Ze zei iets tegen de twee andere meisjes, die hun fiets pakten en wegreden. Merel draalde wat bij haar eigen fiets en ik stak het sleuteltje in mijn fiets-slot.

Merel pakte haar fiets en liep langs. Ze bleef even staan en we starden elkaar aan. Vlak bij haar jukbeen zat nu een blauwe plek van de volleybal.

‘Ik zei toch dat je er spijt van zou krijgen...’ Ze keek me indringend aan. ‘Zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb.’

‘Wat bedoel je?! Spijt waarvan?! Ik had al gezegd dat het niet mijn bedoeling was om je te raken.’

‘Daar gaat dit niet over. Nick. Hij heeft iedereen... Laat maar.’ Minachtend schudde ze haar hoofd, sprong op haar fiets en reed weg. Ik bleef staan in de donkere stalling. Wat gebeurde er opeens allemaal?! Ik voelde een hevige migraine opkomen. Stekende pijnscheuten achter mijn oog.

Ik pakte mijn mobiel uit mijn tas en stuurde Nick een bericht.

Hé, ik heb het idee dat mensen weten van die foto's en van de webcam... ☹ Dat kan toch niet?! Is er iets wat ik moet weten?
x Co

Een paar minuten lang staarde ik naar het scherm, maar er gebeurde niets. Wel zag ik dat Nick het bericht ontvangen en gelezen had, maar hij reageerde niet. Zuchtend stopte ik mijn mobiel weg en stapte op mijn fiets. Ik zou Nick straks nog een keer vragen of hij de anderen iets verteld had van de foto's of de webcamsessie. Maar eigenlijk wist ik het antwoord al.

Mam stond neuriënd eten te koken toen ik binnenkwam. Het rook naar knoflook en kruiden. Ik controleerde mijn mobiel. Nick had nog niet gereageerd maar ik zag dat hij inmiddels al wel op Whatsapp was geweest. Dat hij niet reageerde, bezorgde me een naar voor gevoel.

‘Hé, liefje, leuke dag gehad?’ Mam schoof stukjes tomaat in een pan en keek glimlachend op. ‘Ik maak Italiaanse tomatensoep. Jij hebt altijd zo’n honger na school!’

De gedachte aan eten maakte me misselijk. Dat ik een vreselijke dag had gehad, kon ik haar moeilijk vertellen. ‘Nee, ik had wat naaktfoto's en een erotisch filmpje van mezelf naar Nick gestuurd en nu lijkt het erop dat Nick dat aan zijn vrienden heeft laten zien.’ In plaats daarvan zei ik dat ik hoofdpijn had.

‘O, alweer? Wat naar voor je.’ Mam roerde in de pan en nam een hap om te proeven, waarna ze goedkeurend knikte en de deksel erop deed. ‘Zo, bijna klaar.’ Ze pakte een keuken-

stoel en ging zitten. ‘Ik ga vanavond na het eten naar de film met Paul. Heb jij plannen?’

‘Nee.’ Ik ging naast haar zitten en legde mijn hoofd even tegen haar schouder. Ze streelde mijn wang.

‘Nee, ik heb toch hoofdpijn, dus ik blijf thuis.’

‘Je gaat niet iets leuks doen met Nick? Je vriendje?’

Ik richtte me weer op. ‘Nee, hij heeft op vrijdagavond altijd hockeytraining. En ik moet morgen ook gewoon weer werken.’

‘Is het nog steeds aan met Nick?’ Ze keek me plagend aan en stond op om wat soep in de borden te scheppen. Het rook heerlijk, maar de gedachte aan eten stond me tegen. Mam legde broodjes op tafel en ging weer zitten. Haar ogen straalden. Ik wist niet of ze verliefd was, maar ik zag wel dat ze weer zin had om dingen te ondernemen sinds ze Paul kende.

‘Eh, ja...’ Ik pulkte aan een nagelriemvelletje.

‘Dat klinkt niet echt enthousiast.’ Onderzoekend keek ze me aan. ‘Is er iets?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik heb gewoon koppijn, dat is alles. Er is niets. Naar welke film gaan jullie?’ Ik doopte mijn broodje in de soep en nam met tegenzin een hap.

‘Iets Frans of Italiaans, geloof ik.’ Mam nam een hap. ‘Komt Eileen nog langs? Ik zie haar de laatste tijd zo weinig!’

‘Nee, die heeft sinds kort een vriendje. En hij gaat voor.’ Ik grijnsde, maar echt van harte was het niet. Ik dacht aan het gesprek met Eileen tijdens het practicum en aan de reactie van de jongens onder gym. Ik wilde het nu niet over Eileen of Nick hebben. ‘Is het leuk, met Paul? Denk je dat jullie bij elkaar passen?’

Mam glimlachte en bloosde. ‘Dat hoop ik. Ik zou het denk ik leuk vinden als we een relatie zouden krijgen. We zitten in dezelfde levensfase. Gescheiden, kinderen. Zelfde interesses. Gedoe met exen. Trouwens, over je vader gesproken...’ Mam legde haar lepel neer. ‘Ik kreeg een mailtje van hem. Wat is er precies voorgevallen laatst? Je vader mailde dat er iets was gebeurd en dat hij graag zou willen dat jullie er nog over praten. Maar je reageert blijkbaar niet op zijn telefoontjes en zijn berichten. Normaal zou ik me er niet mee bemoeien, maar ik ben wel benieuwd wat er gebeurd is. Ik wil je niet dwingen hem op te zoeken, maar ik zou wel willen weten waarom je niet meer wilt gaan.’

Ik zuchtte en zakte wat onderuit op mijn stoel. Ik had geen idee hoe ze zou reageren op het nieuws dat pap en Heleen er weer een kindje bij zouden krijgen.

‘Hij... Heleen en hij verwachten weer een baby.’ Ik keek snel op om haar reactie te peilen. Er trok een schaduw over haar gezicht en bij haar mondhoek trilde een spiertje. Ze snoof.

‘Tja. Dat kan. Niet heel onverwacht. Ik bedoel, Mees is drie, als er al een broertje of zusje moet komen, zou dit wel het moment zijn. Maar werd je daarom boos?’

‘Ja. Of nee, het was meer dat... Alles bij elkaar.’ Ik vertelde mam altijd zo min mogelijk over wat er bij pap thuis gebeurde, want ze werd er altijd boos of verdrietig om. Dus besprak ik nooit hoe het weekend bij hem was of wat we gedaan hadden. Ze deed meestal net of dat deel van mijn leven niet bestond. Ergens vond ik dat vreselijk, maar de weinige keren dat we het er wel over hadden, verviel ze altijd in ver-

wijten over hoe hij ons had laten zitten, hoe hij en Heleen wel op vakantie konden en wij niet.

‘Als de baby er is, willen ze hem in mijn kamer gaan leggen. Omdat ik er toch alleen maar om het weekend ben en in de vakanties. En ze hebben geen extra slaapkamer voor de baby, dus bedachten ze dit. Maar mij is niets gevraagd. En daar werd ik heel boos om. Het voelde alsof ze mij eruit probeerden te werken. Ik... Eigenlijk wil ik even niet meer naar ze toe.’

Mam haalde haar schouders op en er was een boze frons op haar voorhoofd verschenen. ‘Tja, hij heeft wel een bezoekregeling met je. Maar ik begrijp je wel. Ik snap dat je er niet op zit te wachten om je kamer te delen met een baby.’ Ze haalde diep adem. ‘Ik zal hem mailen dat we het besproken hebben en dat je tijd nodig hebt.’ Mam stond op. ‘En nu ga ik mijn tanden poetsen. Zet jij de boel even in de vaatwasser?’

Ze ging de keuken uit en ik keek haar peinzend na. Het was de eerste keer dat ze zonder op mijn vader te schelden over hem gesproken had met mij. Misschien was ze eindelijk over de scheiding heen. De afgelopen jaren kon ze de naam Heleen niet horen zonder boos of verbitterd te reageren. Ik dacht aan Heleen, aan hoe ze me maar net tolereerde. Er was in de afgelopen jaren niet één moment geweest dat ik blij was met Heleen – of zij met mij.

Ik deed een vaatwastablet in de machine en sloot de klep. Het monotone gebrom vulde de keuken. Toen pakte ik mijn mobiel. Nick had inmiddels gereageerd, zag ik. Met kloppend hart opende ik zijn bericht.

Hoe kom je daar zo bij? x Nick

Ik herlas het. Het was geen bevestiging en ook geen ontkenning. Ik kon er niets mee.

Je moet het me eerlijk vertellen, Nick. Ik had het idee dat Stijn en de anderen iets wisten over de foto's en de webcamsessie...

Nicks antwoord deed mijn adem stokken.

Misschien moeten we inderdaad even praten.

16

Hij had zijn hockeykleding al aan en stond, gebogen over zijn stuur, op de afgesproken plek te wachten. De motregen bedekte me met een fijn laagje nevel.

‘Hé, daar ben je.’ Nick keek op en glimlachte. Hij zette zijn fiets tegen de muur en ik deed hetzelfde.

‘Zullen we even onder dat afdakje daar schuilen?’ Nick wees en ik liep achter hem aan. Ik rilde van de kou, het was inmiddels al november.

Nick sloeg zijn armen om me heen en zoende me op mijn mond. Ik duwde hem zachtjes weg. Ik wilde eerst antwoorden. Ik wilde weten of hij te vertrouwen was.

‘Coco, we moeten even praten.’ Hij haalde een hand door zijn haar en zag er zorgelijk uit. Schuldig. Ik voelde weer een knoop in mijn maag. Ik deed nog een stap naar achteren. Nick leunde met zijn rug tegen de muur. Hij keek naar de grond en trapte een sigarettenpeuk weg met zijn schoen.

‘Je vroeg of ik iets gezegd heb over onze webcamsessie en zo.’

‘Ja?’ Ik vouwde mijn armen over elkaar en keek hem aan. Zeg alsjeblieft nee, dacht ik. Zeg alsjeblieft dat het niet zo is.

‘Ik...’ Hij haalde diep adem. ‘Weet je, je bent zo mooi. En die foto’s waren zo prachtig en opwindend. Ik had beloofd ze meteen weg te doen, maar...’

‘Heb je dat niet gedaan dan?!’ Ik keek hem verbijsterd aan. ‘Ik wel namelijk.’

Nick zweeg en keek naar de grond. Langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Nee, ik had ze nog op mijn mobiel staan. En ik ben een enorme eikel, Coco. Maar ik liet gisteren dus wat foto’s aan Stijn, Yousef en Maarten zien. Gewoon omdat ik...’

‘Verdomme! Nee!’ Ik balde mijn vuisten en keek Nick wanhopig aan. Even kreeg ik geen lucht meer, alsof hij me in mijn maag gestompt had. ‘Dat meen je niet?!’

‘Ja. Helaas wel. Ik... ik ben er niet trots op. Ik... ik wilde indruk maken. Jongens onder elkaar. Ik dacht dat ze hun mond wel zouden houden, maar ik begreep van Maarten dat Stijn opmerkingen in jouw richting maakte. Stijn is echt een lul! Het spijt me vreselijk...’

Het was alsof de grond onder me begon te scheuren. ‘Maar... wie...?! God, Nick, hoe kon je dat nou doen?! En wie hebben de foto’s allemaal gezien? En dat van die webcam? Ik... ik kreeg het idee dat ze daar ook van...’ Een blik op Nicks vuurrode gezicht zei me genoeg. De grond onder me brokkelde nog verder af. ‘Nee... Ik... ik vertrouwde je! Hoe kon je?!’ De tranen kwamen vanzelf.

Nick keek op en wilde me aanraken, maar ik weerde hem af. ‘Nee! Blijf van me af!’

‘Coco, toe... Ik zeg toch dat ik er niet trots op ben. Ik... Die foto’s waren gewoon zo... opwindend. Ik wilde indruk maken. Ik ben echt een enorme klootzak, het spijt me zo.

En alleen Stijn, Maarten en Yousef hebben iets gezien, heel vluchtig.’

‘In de kleedkamer?! Waar alle jongens bij waren? En dan moet ik geloven dat alleen zij het hebben gezien?!’ Ik herkende mijn eigen stem niet meer, hij klonk ver weg en hol.

Nick haalde zijn schouders op.

‘En hoe zit het met de webcam?!’

‘Ik...’ Nick keek weg. ‘Ik had dat opgenomen, op mijn computer. En doorgestuurd naar mijn mobiel. Ik weet dat ik gezegd had dat ik alles zou wissen, maar dat had ik niet gedaan. Inmiddels wel, ik heb het vanavond allemaal gewist. Echt, je moet me geloven! Shit, Coco, ik ben stapelgek op je, dit kan toch niet het einde van onze relatie zijn?!’ Hij keek me smekend aan. Ik zag dat hij spijt had. Hij had rode vlekken in zijn gezicht. ‘Jee, Coco, ik voel me zo’n eikel... Maar je moet me geloven. Ze hebben die foto misschien een seconde gezien. En van dat filmpje... Nou ja, ook maar een seconde of zo. Ik voel me zo stom. Ik heb tegen Stijn, Yousef en Maarten gezegd dat ze er nooit meer wat over mogen zeggen en dat, als ze het er toch over hebben, dat het einde van onze vriendschap is. Ik had het nooit mogen doen, maar ik dacht dat ik ze kon vertrouwen en...’

‘Net zoals ik jou vertrouwde.’ Ik keek naar Nick en het leek alsof ik naar een vreemde staarde.

Nick keek beschaamd weg en boog zijn hoofd. ‘Ga je me dit vergeven?’

Ik dacht na over wat zou volgen. Over dat Stijn me toch steeds zou aankijken en dat ik me uitgekled zou voelen onder zijn blik. Dat ik alleen maar zou kunnen hopen dat ze

echt hun mond zouden houden. Dat ik Nick nooit meer zou kunnen vertrouwen. Dat de onbevangingheid tussen ons verdwenen zou zijn, voorgoed. Eileen had gelijk gehad. Nick was onbetrouwbaar. Goddank was alles nu wel verwijderd en hadden slechts een paar mensen de foto en het filmpje van de webcamsessie gezien. Maar niets zou nog hetzelfde zijn. Ik kon alleen maar hopen dat ik dit zo snel mogelijk kon vergeten en me voornemen nooit meer iemand zo te vertrouwen.

Ik schudde mijn hoofd en draaide me om. Met mijn fiets in mijn hand liep ik langzaam weg van Nick, de regen in, die steeds harder naar beneden kwam.

Als verdoofd fietste ik naar huis. Mijn kleren waren doorweekt van de regen en voelden vies en nat aan. Ik kon niet geloven wat Nick gedaan had. Ik voelde me verraden.

Mam was al weg toen ik thuiskwam. Het was doodstil in huis. Ik bleef een paar minuten in de keuken staan, terwijl ik mijn natte kleren uittrok en op een hoop gooide. Ik haalde een joggingbroek uit de wasmand, die in de keuken stond, plukte er nog een trui uit en pakte een handdoek om mijn haren te drogen. Zonder de lichten aan te doen liep ik naar de woonkamer en ik ging in het donker op de bank zitten. Het donker voelde veilig. Hier was ik onzichtbaar. Het beeld van Maarten, Stijn, Yusef en god weet wie nog meer die mijn foto's en het filmpje hadden gezien, bleef op mijn netvlies hangen. Hadden ze erom gelachen? Er iets vunzigs over gezegd? Ik sloot mijn ogen, maar het beeld van de jongens in de kleedkamer die naar mijn naaktfoto keken, liet zich niet verdrijven.

Ik zette thee in de keuken en ging terug naar de woonka-

mer. Buiten regende het nog steeds. Het waaide hard en de boomtoppen zwiepten hevig heen en weer in het licht van de lantaarns. De thee werd koud, er zat een dun bruin vliesje op.

Mijn mobiel trilde meerdere malen en het duister in de kamer werd doorbroken door het oplichtende scherm, wat voor een spookachtig licht zorgde. Ik zag Nicks naam verschijnen, maar ik nam niet op. Er was niets wat ik nog wilde horen van hem.

Toen ik na de derde keer niet had opgenomen, stuurde Nick een bericht.

Het spijt me enorm! Coco, toe... Ik hou van je! Kunnen we erover praten? x Nick

Ik klikte het bericht weg. Iets later stuurde Nick weer een bericht.

Kom op, reageer alsjeblieft! We hebben dit toch samen gedaan? Ik bedoel, jij hebt die foto's naar mij verzonden, dus dan ben jij ook verantwoordelijk voor wat er nu is gebeurd. Jij hebt vast ook aan je vriendinnen foto's van mij laten zien. Toch? Iedereen doet wel eens iets stoms. Wat wij samen hebben, is toch te mooi om zomaar weg te gooien? Toe, Coco!

Vol verbijstering las ik het bericht opnieuw. Dacht Nick nu echt dat ik foto's van hem aan Eileen en zo had laten zien?! En waar haalde hij het lef vandaan om de schuld nu ook bij mij te leggen?! Boos zette ik mijn mobiel uit. Ik had helemaal geen zin in Nicks gezeik. Maar had hij gelijk? Was ik ook verantwoordelijk voor wat er was gebeurd? Was ik naïef geweest? Of probeerde Nick zijn eigen gedrag gewoon goed te praten? Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer buikpijn ik

kreeg. Hoe had ik zo stom kunnen zijn om te denken dat Nick wel te vertrouwen was?

Ik gooide de zoveelste tissue op de bank naast me. Ik had Nick blindelings vertrouwd. Het was opwindend en spannend geweest en in mijn verliefdheid had ik alles voor hem willen doen. Gelukkig was de schade ‘beperkt’ gebleven, als ik Nick mocht geloven. Zijn vrienden zouden hopelijk vanaf nu hun mond houden en dit zou vergeten worden. Niemand die het verder zou weten. De enige blijvende schade zou zijn dat Nick en ik elkaar kwijt waren geraakt en dat mijn vertrouwen een flinke deuk had opgelopen. En dat mijn hart gebroken was. Boos en verdrietig veegde ik mijn tranen weg met een nieuwe tissue.

17

Mam was nog niet opgestaan toen ik de volgende dag wakker werd om naar mijn werk te gaan. Ik keek in de spiegel en schrok van de wallen onder mijn ogen. Met make-up probeerde ik die zo goed mogelijk weg te werken. Ik sloop zacht naar beneden, trok mijn jas aan en liep naar buiten. Ik had totaal geen honger. Steeds als ik eraan dacht dat Nick en ik uit elkaar waren – en ook aan de reden waarom we uit elkaar waren – voelde ik een scherpe pijn in mijn maag. Het mierzerde. Ik trok de capuchon van mijn jack over mijn hoofd en fietste in de ochtendschemer naar de supermarkt. Het was nog rustig op de weg. De straten glommen van de regen. De bomen waren zo goed als kaal, de blaadjes lagen als een bruin rottend tapijt over de stoeptegels verspreid. Ik week uit voor een gebroken tak die op de weg lag en botste bijna tegen een andere fietser die me aan het inhalen was.

‘K-k-kijk uit!’

Met een ruk draaide ik me naar opzij. Naast me fietste Ivo. Ik zuchtte.

‘H-h-hoi! Je r-r-reed me bijna omver! W-w-waar ben je met je gedachten?’ Hij glimlachte.

‘Overall en nergens,’ mompelde ik. ‘Wat doe jij trouwens hier? Dit is toch helemaal niet jouw route? Jij komt toch meestal van de andere kant?’

‘I-ik m-m-moest nog iets o-ophalen bij iemand uit de klas, voor h-huiswerk.’

Ik keek naar hem en zag niets wat op een tas met huiswerk leek.

‘Je hebt me toch niet opgewacht, hè? Volg je me of zo?!’ Geïrriteerd veegde ik langs mijn wang. Door de vochtigheid krulde mijn haar nog meer dan normaal en plakte het aan mijn huid.

‘H-hoe kom je d-d-daar nu bij? Nee. Ik m-moest eerst l-langs Harold om een usb-stick te h-halen. H-hij w-w-woont bij j-jou in de buurt.’ Ivo haalde een usb’tje uit zijn zak en hield dat even omhoog. ‘W-waarom zou ik j-j-e volgen?’

Ik dacht aan gisteren, toen hij ook opeens achter me had gestaan na BSM, maar schudde mijn hoofd. ‘Laat maar.’

We waren inmiddels bij de supermarkt en ik zag tot mijn opluchting Yvette in de fietsenstalling staan. Ze zwaaide toen ze me zag. Ik keek nog even naar Ivo. ‘Ik zie je later. Werk ze vandaag!’

Zonder op een reactie te wachten, zette ik mijn fiets naast die van Yvette. ‘Pfff. Die Ivo geeft me de creeps, weet je dat? Ik heb het gevoel dat hij me stalkt of zoiets.’

Yvette nam nog een trek van haar sigaret en gooide de peuk op de grond, waarna ze hem met haar schoen doofde.

‘Ah, onze l-l-loverboy! Joh, die jongen is gewoon stapelverliefd op je. Obsessief verliefd. Hij probeert zijn pauzes altijd zo te regelen dat ze gelijk met die van jou vallen. En hij staart

de hele tijd naar je. Whatever. Heb je gisteren *The Voice* gezien? Wat vind jij van die Kim? Ik vond die Saïsha echt geweldig, hè! Kom, we gaan naar binnen voordat Latifa weer begint te zeiken. En heb je die idioot horen zingen, man, wat een valse stem en...' Terwijl Yvette doorratelde en we naar binnen liepen, draaide ik me nog eenmaal om naar Ivo. Half verscholen in de schaduw van de stalling zag ik hem naar me kijken. Er liep een rilling over mijn rug.

Na het werk liep ik gehaast naar mijn fiets. Tijdens de pauze had ik Eileen een appje gestuurd en gevraagd of ik langs kon komen. Het was gelukkig gestopt met regenen. Ik wilde net mijn fiets pakken toen Ivo naast me stond. Yvette had gelijk. Obsessief.

'H-hoi.'

'O. Hé, Ivo.' Ik trok mijn handschoenen aan. 'Ik heb haast, dus als je het niet erg...'

'D-druk vandaag.' Hij grijnsde even en liet me niet uitspreken. 'N-nog plannen vanavond?'

'Ja, ik ga naar Eileen. Ze wacht op me, dus ik moet echt gaan.' Mijn slot weigerde open te gaan en ik trok hard aan de ketting. Verdomme, zo kwam ik niet weg van Ivo.

'W-wacht, dat k-kan ik wel doen.'

Hij bukte, draaide wat met de sleutel en het slot kwam los. Glimlachend ging hij weer rechtop staan.

'Bedankt,' mompelde ik.

'K-kreeg jij er ook van langs, van L-Latifa? Man, wat is die altijd ch-chagrijnig!'

Het had geen zin. Ik kreeg Ivo niet van me afgeschud.

Dan kon ik net zo goed een gesprek met hem aanknopen. Ik knikte. 'Ik vraag me wel eens af hoe ze thuis is. Of ze een man en kinderen heeft. Man, die moeten het dan zwaar hebben!'

'D-dat kun je zo z-zien,' zei Ivo. 'I-ik kan zo in haar c-c-computer inbreken en de w-w-webcam activeren. Dan kun je z-zien hoe ze thuis is.' Hij knipoogde.

Ik keek hem fronsend aan. 'Echt? Dat is creepy! Hoe kan dat nou?!'

'G-gewoon.' Ivo haalde zijn schouders op. 'Je i-installeert een T-t-trojan horse op iemands computer. D-dat is een s-s-soort programma dat meelift op bestanden en dan bestuurt dat de webcam. D-dan k-kun je alles zien wat iemand voor zijn w-w-webcam doet, ook als die niet aanstaat. Je k-k-kunt zo overal inbreken, ook in m-mobieltjes en m-m-mails en zo.'

Ik kreeg het steeds kouder terwijl ik naar Ivo's woorden luisterde.

'Zou je dat bij mij ook kunnen? Heb jij dat wel eens gedaan dan?!'

'N-nee, natuurlijk h-h-heb ik dat n-nooit bij jou gedaan! M-maar theoretisch k-k-kan het wel.' Hij ritste zijn jas dicht. 'Ik w-word wel eens gevraagd door bedrijven om dat te d-d-doen. Die w-willen kijken of hun site makkelijk gehackt kan worden. S-samen met vrienden p-p-proberen we zo'n site dan te hacken. Maar n-n-nooit voor m-mezelf of zo, hoor.' Ivo keek weg en zijn gezicht was rood geworden. Wel dus. Zou hij wel eens op mijn computer hebben ingebroken?! Die gedachte maakte me onrustig.

Ik sprong op mijn fiets. 'Nou, dat lijkt me vreselijk, iemand

stiekem begluren. En dan vooral Latifa! Als je het maar uit je kop laat om dat ooit bij mij te doen! Ik moet gaan, Eileen wacht op me. Doei, Ivo.’ Zonder te wachten racete ik weg.

‘Echt?! Uit?’ Eileen keek me verbaasd aan. ‘Maar... Hoezo?! Je bent stapelgek op hem! Waarom heeft hij je gedumpt?’

Ik haalde diep adem. ‘Ik heb hém gedumpt.’

‘Huh? Jij hebt een punt achter je relatie met Nick gezet?!’ Eileen kon haar verbazing nauwelijks onderdrukken. ‘Maar hoezo?! Het was net een paar maanden aan!’

Het was zaterdagavond. Na mijn werk was ik door naar Eileen gefietst. Ze was gelukkig thuis geweest en haar moeder had me gevraagd te blijven eten. Nu zaten we op Eileens bed. Ik had mam een berichtje gestuurd dat ik bij Eileen was en wat later zou zijn. Nick had me vandaag een stuk of vijf berichtjes gestuurd, maar ik had ze allemaal ongelezen verwijderd.

‘Er is iets voorgevallen.’ Ik haalde een pakje papieren zakdoekjes uit mijn tas en snoot mijn neus.

‘O, god! Wat heeft hij dan gedaan? Heeft hij je aangerand?! Heeft hij je bedrogen?’

‘Nee! Nee, dat is het niet. Ik...’ Ik depte mijn ogen met het verfrommelde zakdoekje. ‘Ik... ik heb echt iets heel stoms gedaan. En hij ook.’ Ik concentreerde me op een punt op de muur voor me. ‘Hij... We stuurden foto’s naar elkaar. Naaktfoto’s.’ Met ingehouden adem wachtte ik op haar reactie.

‘Je deed wat?! Jezus, Co, hoe stom kun je... Oké, ga door voordat ik verder nog iets zeg.’ Eileen perste haar lippen op elkaar en keek me fronsend aan.

Wat had ik verwacht? Applaus?!

‘We hadden er een afspraak over. We zouden elkaar foto’s sturen en die dezelfde avond nog verwijderen. Ik deed dat ook. Ik heb niets van Nick op mijn mobiel staan. Shit, wat ben ik een rund geweest...’ Ik veegde boos mijn tranen weg. ‘Hij heeft die foto’s niet verwijderd. Tijdens gym heeft hij ze laten zien aan Stijn, Maarten en Yousef.’ Kreunend verborg ik mijn gezicht in mijn handen. Het was even stil. Eileen liet mijn woorden tot zich doordringen.

‘Echt?! Shit, Co, wat ontzettend stom! En wat een klootzak! Maar hoe kon je dat nou ook doen?!’

‘Gewoon. Hij zei dat ik zo liet zien dat we een heel bijzondere band hadden, dat ik hem zo liet zien hoe leuk ik hem vond. Hij lulde over vertrouwen en zo. En ik dacht... Ik ben zo ontzettend stom geweest. Maar hij had die foto’s nooit mogen laten zien. Stijn liet me duidelijk merken dat hij het wist, dat was vreselijk. Ik heb het gisteravond uitgemaakt. Ik kan Nick nooit meer vertrouwen. Maar het doet wel pijn...’

‘Ach liefje...’ Eileen sloeg haar armen om me heen. ‘Ik zei toch dat die jongen niet te vertrouwen was! Alleen al het feit dat hij tegen jou zei dat ik achter hem aan had gezeten. Wees blij dat je van hem af bent!’

Maar dat was ik niet. Hoe boos en gekwetst ik ook was, de gedachte aan Nick deed vooral pijn. Een scherpe pijn die me naar adem deed snakken.

In gedachten verzonken vulde ik de frisdrank aan. Het was druk in de winkel en het leek wel of iedereen chagrijnig was en haast had. Misschien kwam het door het weer – dat paste ook uitstekend bij mijn humeur. Druilerig, grijs en koud.

Het was ruim een week uit tussen Nick en mij. Een verdrietige, lange week. Eileen zei steeds dat ik beter af was zonder Nick. Mam vond het vooral zielig en sneu voor me. Ze had geen idee wat zich allemaal tussen Nick en mij had afgespeeld. Dat wilde ik zo laten, ze was vrolijker dan ze in tijden was geweest. Bovendien, hoe vertelde ik haar wat ik gedaan had, wat Nick gedaan had?!

Als ik Nick op school zag, lachend met zijn vrienden of gebogen over een proefwerk of gewoon wandelend naar de kluisjes, voelde ik een enorme leegte. Gelukkig liet hij me wel met rust. Soms betrapte ik hem erop dat hij naar me staarde. Dan draaide ik me maar om. Inmiddels wist de klas wel dat Nick en ik niet meer bij elkaar waren. Als iemand ernaar vroeg, zei ik gewoon dat hij en ik toch niet echt bij elkaar pasten en daar liet ik het bij. Merel keek al de hele week triomfantelijk, alsof ze de hoofdprijs in een loterij had gewonnen. Stijn, Maarten en Yousef meed ik voor zover dat mogelijk was. De laatste twee deden redelijk normaal, alleen Stijn had steeds een blik in zijn ogen die ik niet echt thuis kon brengen. Hij bezorgde me de rillingen.

Ik zette de laatste twee flessen bronwater recht en richtte me op. Yvette stond verderop, blikjes aan te vullen. Ivo had ik vandaag – gelukkig – nog niet gezien omdat ik me verslapen had en te laat op het werk was gekomen, wat me een enorme uitbrander van Latifa had opgeleverd.

‘Hé, Coco!’

Ik draaide me om. ‘O. Hoi, Heleen.’ Ik staarde naar haar buik. Ik had haar al zeker twee maanden niet gezien en in die tijd was haar zwangere buik enorm gegroeid. Ze legde er be-

schermend een hand op en met haar andere hand hield ze een boodschappenmandje vast. Ik wist eigenlijk niet goed hoe ik moest reageren en bleef schuchter staan.

Heleen vond het zo te zien ook ongemakkelijk. 'Eh, dat is waar, je werkt hier. Ik was in de buurt, ik moest wat voor de babykamer ophalen en dacht dat ik hier wel even mijn boodschappen kon doen. Goh, eh, hoe gaat het met je?'

'Prima. Met jullie?'

Heleen streek een lange lok achter haar oren. Zelfs zwanger en met een dikke buik was ze mooi om te zien.

'Goed. De zwangerschap verloopt prima. Ze groeit als kool.'

'Ze?'

'Ja!' Heleen lachte. 'Een meisje! Mees krijgt een zusje.'

Ik ook, dacht ik. Het was net of Heleen voor het gemak vergeten was dat ik ook een zus van Mees was. En dat dit ook mijn zusje zou worden.

'Waarom... Wanneer kom je weer eens langs? Max mist je.'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik voel me niet echt heel welkom bij jullie, Heleen.'

Ze keek me aan en hield haar hoofd schuin. 'Wat een onzin. De deur van ons huis staat altijd voor je open!'

'Ja, maar dat gedoe met die kamer die ik opeens moet delen, dat is belachelijk.'

'Luister, Coco, het is toch logisch dat, als die kamer twaalf van de veertien dagen leeg is, we daar de baby in leggen? Ik vind het behoorlijk egoïstisch van je dat je die kamer voor jezelf wilt, terwijl we zo weinig ruimte hebben. Iets meer begrip en flexibiliteit van jou zou fijn geweest zijn! Max en ik willen graag dat de kinderen ieder hun eigen kamertje hebben.'

‘Ik ben óók zijn kind, Heleen. Dus waarom is het dan zo egoïstisch als ik een eigen plekje wil?!’

‘Dat is anders. Jij bent er niet zo vaak.’

Latifa liep langs het gangpad en keek me waarschuwend aan. We mochten nooit te lang kletsen als het zo druk was.

Ik zuchtte. ‘Doe de groeten aan papa en Mees. Ik moet verder.’ Zonder nog op haar reactie te wachten draaide ik me om en liep weg.

DEEL 2

18

Het bericht komt 's avonds binnen. Mam en ik zitten samen op de bank naar een film te kijken als ik mijn mobiel voel trillen.

Ik herken het nummer niet en open het bericht. Het is een fotobestand zonder tekst in de berichtregel. Mam zakt wat verder onderuit en pakt een chipje uit de bak die tussen ons in staat.

'Zet je geluid eens uit,' zegt ze en ze gebaart naar de televisie. 'Het is net zo spannend en die bliepjes tussendoor zijn irritant.'

Ik zet het geluid uit en klik nieuwsgierig op het fotobestand. Het duurt een paar tellen voordat ik me realiseer waar ik naar kijk.

Het is een van de foto's die ik naar Nick heb gestuurd, waarop ik met een vinger in mijn mond mijn shirtje omhooghoud en geen bh draag. Daaronder staat nu opeens tekst. Ik lees het en schiet met een misselijk gevoel overeind.

Hé, jij daar. Zin in een opwindend gesprek? Bel me! Ik wacht op je. x Coco

En daaronder staat mijn telefoonnummer. Het lijkt net een

advertentie voor een heel foute pornosite. Mijn hartslag gaat drie keer zo snel en ik staar geschokt naar de foto en de tekst eronder.

Mam kijkt vragend op. In de gloed van de televisie licht haar gezicht op. 'Is er iets?'

'Eh...' Paniekerig sta ik op. 'Nee! Het is niks, ik voel me alleen niet zo lekker. Ik ga... eh, ik moet even naar de wc.'

Ik loop de kamer uit en klem mijn mobiel vast. Wat gebeurt hier?! Hoe kan Nick dit doen?! Wat is dit voor rotgeintje?!

Op de wc leun ik tegen de deur en ik kijk nog een keer naar de foto en de tekst eronder. Vreemd, als Nick me een whatsapp stuurt, staat zijn naam er altijd bij, maar bij dit nummer staat geen naam. Ik voel me bijna verlamd van angst. Als ik op het bericht klik, komt de afzender in beeld. Hij heet Anoniem. En als profielfoto heeft hij een naaktfoto van mij. Dezelfde foto die ik in het bestand heb gekregen. Mijn handen trillen. Het lukt me nauwelijks een reactie te schrijven.

Wat is dit voor rotgeintje?!

Ik druk op Verzend en staar naar het scherm. Waarom zou ik wachten tot Nick reageert?! Het moet Nick wel zijn, alleen hij heeft die foto's. Wat een rotstreek! Wat is hij een ongeloflijke klootzak! Zou dit zijn wraak zijn, omdat ik het uit heb gemaakt?! Ik klik op het nummer van Anoniem. Het kost me moeite mijn ademhaling onder controle te houden en ik breng mijn mobiel naar mijn oor.

De telefoon gaat over aan de andere kant. Eenmaal. Tweemaal. En dan wordt er opgenomen. Maar niemand zegt iets.

'Nick?! Ben jij dat?! Wat ben je voor eikel?! Wat is dit voor

stom gedoe?!’ Paniekerig en boos duw ik mijn oor nog wat dichtert tegen mijn mobiel. ‘Hallo?!’

Ik hoor alleen iemand zwaar ademen. Verder helemaal niets. En dan klinkt er opeens een klik en is de verbinding verbroken.

Ik staar naar mijn mobiel. Dan toets ik Nicks nummer – dat ik uit mijn hoofd ken – in.

‘Yo, met Nick.’ Zijn stem klinkt vrolijk. Een niets-aan-de-handstem. De stem waar ik verliefd op was.

‘Met Coco. Waar ben jij in godsnaam mee bezig, klootzak?!’

‘Hé, Coco!’ Hij klinkt blij. ‘Wat... Waar heb je het over?’

Ik bijt op mijn lip en laat me op de wc-deksel zakken.

‘Ik kreeg net een bericht en het kan bijna niet anders dan van jou komen. Heb jij een ander nummer waarop je jezelf Anoniem noemt?’

‘Waar heb je het over?! Anoniem? En waarom kan het alleen van mij komen?!’ Ik hoor de verbaasde klank in zijn stem. Hij klinkt oprecht. Of hij kan verdomd goed acteren. Ik vertrouw hem niet meer.

‘Ik kreeg een foto. Mijn foto. Een van de foto’s die ik jou had gestuurd. En jij bent de enige die de foto’s heeft. Had. Je hebt ze toch echt wel verwijderd? Toch?! Of moet je me nog meer vertellen?!’ Mijn stem wordt luider en ik bedenk net op tijd dat mijn moeder me zo kan horen. Ik haal diep adem en probeer rustig te worden.

‘Wat? Een foto die je mij... Hè?! Bedoel je...’ – zijn stem wordt opeens zachter – ‘eh... een van de foto’s die wij elkaar stuurden? Nee, natuurlijk heeft niemand die! Ik zei toch al dat ik ze verwijderd had!’

Ik voel een verlamme kilte door mijn lijf stromen.
'Dus jij hebt niet die foto bewerkt en nu terug naar mij gestuurd?!

'Nee! Coco, natuurlijk niet! Waarom zou ik dat doen?!'
Mijn hoofd voelt alsof er vuurwerk in ontploft. Ik sluit mijn ogen.

'Coco? Ben je er nog?'
'Ja,' weet ik moeizaam uit te brengen. 'Als jij Anoniem niet bent en die foto niet gestuurd hebt, wie dan wel?!'

19

‘Jee, dat is eng!’ Eileen pakt mijn mobiel en kijkt naar het bericht. Ik heb er de afgelopen twee dagen al tientallen keren naar gekeken, alsof ik hoop dat ik er dan achter kom van wie het berichtje kwam.

‘Je kunt de afzender toch blokkeren?’ Ze zet haar loshangende haren vast met een klem. We zitten samen in de aula tijdens een tussenuur. Eileen neemt een slok van haar warme chocolademelk en kijkt me indringend aan. Het is voor het eerst dat ze een van de foto’s ziet die ik naar Nick had gestuurd, want zelf heb ik die foto’s niet meer.

‘Het is wel een... heftige foto. Ik bedoel: je ziet heel duidelijk dat jij het bent en hij is, zeg maar, best wel... nou ja, uitdagend. Hij past zo op een pornosite.’ Ze kijkt afkeurend. ‘Ik begrijp echt niet hoe je dat kon doen.’

‘Kom op, Lien. Zoveel mensen doen dat! Beroemdheden doen het! Iedereen maakt naaktselfies. Als Jason jou zou vragen of je zo iets zou willen sturen naar hem, als teken dat je echt van hem houdt, dan...’

‘Dan zou ik het nog niet doen.’ Eileen schudt beslist haar hoofd. ‘No way.’ Ze zwijgt even en roert met een plastic roer-

staafje in de choco. ‘Hij heeft me dat trouwens wel eens gevraagd.’ Ze dempt haar stem. ‘Maar ik heb duidelijk gemaakt dat, als hij echt van mij houdt, hij me dat nooit zou vragen. Ik hoef niet te bewijzen dat ik verliefd op hem ben door een naaktfoto van mezelf te sturen. En dat respecteert hij. En als hij dat niet zou begrijpen, zou dat jammer voor hem zijn, maar ik laat me niet op die manier manipuleren.’

Ik zucht en trek alweer een loszittend velletje van mijn nagel af. Sinds een week bijt ik weer op mijn nagels. Ik heb ook al een paar dagen hevige buikpijn.

‘Dat zou Nick ook gerespecteerd hebben.’ Ik weet dat het zwak klinkt, maar hoe boos ik ook op Nick ben, ik wil nog steeds niet dat Eileen hem de hele tijd afkraakt.

‘Nou! Daarom liet hij die foto’s van jou zien aan zijn vrienden. Omdat hij je zo respecteert.’ Ze lacht spottend en ik voel een steek in mijn buik. ‘Die jongen is een klootzak. Ik zou hem aangeven bij de politie.’

‘Waarvoor? Ik heb geen bewijs dat hij me dit gestuurd heeft. En dan nog: het is niet strafbaar.’

‘Maar hij heeft dit soort foto’s wel aan zijn vrienden laten zien. Ik snap niet dat je hem nog verdedigt. Ik heb je nog zo gewaarschuwd: hij deugt niet. Ik had hem allang een klap verkocht!’

‘Oké. Laat maar.’ Ik pak mijn mobiel en stop hem in mijn tas.

‘Ik zou zeggen: blokkeren. En weet je zeker dat Nick niet een tweede mobiele nummer heeft? Een prepaid? Wie anders kan dit sturen, Co? Hij is echt een klootzak...’

Ik haal mijn schouders op. Nee, dat weet ik niet zeker,

maar Nick klonk oprecht toen ik hem ermee confronteerde. 'Als ik dat nummer blokkeer, dan weet ik niet wat er met deze informatie gebeurt. Ik heb na dat berichtje niets meer gekregen. En dan kan ik er niet achter komen van wie het is.'

Eileen kauwt op het roerstaafje en knikt. 'Ja. Dat is waar. En als het inderdaad een prepaidnummer is, kom je er ook niet achter van wie het is. Heb je al naar dat nummer gebeld?'

'Ja, al vier keer. Steeds wordt er opgenomen en dan niets. Helemaal niets. Alleen iemand die ademt. Eng.' Ik gaap. De afgelopen twee nachten heb ik waardeloos geslapen.

'Bah. Kom, anders zijn we te laat bij Engels en je weet dat Schenken dan door het lint gaat.' Eileen staat op als de zomer gaat. 'Hopelijk blijft het bij dat ene berichtje. En gebeurt daar verder niets mee. Misschien heeft degene die je dat berichtje stuurde zijn lolletje al gehad en is het klaar.'

20

‘Ga je straks met me mee naar huis?’ Eileen haalt wat boeken uit haar kluisje. ‘Gaan we cupcakes bakken of zoiets.’

‘Nee, sorry. Ik moet op tijd naar huis. Mam had het over een kerstboom in huis halen.’

‘Leuk! Dat gaan wij dit weekend doen. Ik vind kerst altijd zo gezellig! En dan gaan we meteen na de kerst naar Zwitserland, heerlijk skiën!’ Eileen checkt of ze alles heeft. ‘Nou, dan zie ik je morgen. Pfff, zo geen zin in economie. Bof jij dat je dat niet als keuzevak hebt! Later!’ Ze draait zich om en loopt naar Nina, Serena en Andrea. Kletsend lopen ze weg, de gang in.

Ik rommel wat in mijn kluisje, op zoek naar mijn natuurkundeschrift. Het is druk om me heen. Indy komt naast me staan en lacht.

‘Pfff! Hectisch hier! Heb jij natuurkunde af?’

‘Eh, nee, niet helemaal...’ Ik duw het deurtje dicht en draai de sleutel om.

‘Balen. Hopelijk krijg je geen schriftcontrole!’ Ze houdt haar boeken tegen zich aan. ‘Ga je mee? Hé, we gaan met een paar meiden in de kerstvakantie naar de film, kom jij ook? Of ben je weg?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, wij zijn gewoon thuis.’ Ik weet eigenlijk niet eens of mijn vader weg is deze vakantie. Toen we nog een gezin waren, gingen we ook nooit op wintersport, maar met Heleen en Mees is hij al twee keer gaan skiën. ‘Lijkt me leuk, de film. Gezellig!’

Dan staat Merel opeens naast me.

‘Ik wil graag dat je het van mij hoort,’ zegt Merel en haar stem klinkt raar, geforceerd vriendelijk. Ik draai me naar haar toe.

‘Wat het ook is, ik zit niet te wachten op iets wat jij te zeggen hebt.’ Sinds het spuugincident heb ik Merel zoveel mogelijk genegeerd.

‘Nick en ik. Hij is terug bij mij. Jij was een vergissing.’ Ze glimlacht, waarbij alleen haar mondhoeken omhooggaan, maar haar koude blik doorboort de mijne. Indy kijkt me aan en gebaart dat ze alvast naar het natuurkundelokaal loopt.

‘Fijn voor je.’ Ik haal mijn schouders op en doe net of het me niet raakt. Maar het doet wel pijn. Ik had niet gedacht dat Nick mij zo snel weer zou vergeten en terug zou gaan naar Merel.

‘Ik ga zorgen dat hij jou heel snel vergeet.’ Er zit een scherpe rand aan haar woorden. Ze leunt naar me toe en zegt zacht: ‘Haal het niet in je botte kop om er deze keer tussen te komen. Begrepen? En ik ben Eileen niet. Ik houd me wel aan mijn woord.’ Ze kijkt me indringend aan en de haartjes op mijn armen gaan overeind staan. Merel glimlacht weer. ‘Hij zegt zelf dat hij nooit wat met jou had moeten beginnen.’

Ik kan me niet voorstellen dat Nick dat gezegd heeft. Daarvoor vonden we elkaar te leuk. Maar ik kon me trouwens ook

niet voorstellen dat hij ooit die foto's aan anderen zou laten zien, dus misschien vergis ik me in Nick. En wat bedoelt Merel met haar opmerking over Eileen?! Ik wil niet dat Merel ziet hoe hard ze me treft met haar woorden en zeg koel: 'Weet je, Merel, ik ben blij voor jullie. Jullie verdienen elkaar. Een klootzak en een trut. Gefeliciteerd!' Ik draai me om en loop met grote passen weg, naar het lokaal. Mijn handen beven, maar ik klem mijn boeken zo stevig vast dat niemand het ziet.

Nick zit al in het lokaal en als ik langs hem loop, kruisen onze blikken elkaar. Een paar tellen staren we elkaar aan. Nick lacht niet, hij kijkt eerder alsof hij zich geen raad weet. Dan wendt hij zijn blik af. Als ik doorloop naar een tafel achterin, hoor ik nog net dat Merel naast hem gaat zitten en hem lachend begroet.

'Deze?' Mam houdt een boom op en kijkt me vragend aan. 'Of is hij te klein?'

We staan in een tuincentrum, het is koopavond en het lijkt wel alsof de hele stad op hetzelfde moment besloten heeft dat er kerstbomen gekocht moeten worden. Het is belachelijk druk.

'Hij is wel een beetje aan de iele kant.' Ik kijk om me heen totdat ik een mooie volle boom zie. 'Wat vind je van die daar?'

We bekijken de boom en dan knikt mam goedkeurend. 'Helemaal goed. Hè, gezellig, zo samen! Ik heb voor het eerst in jaren weer zin in kerst!'

Als we even later met de boom terug naar huis lopen, terwijl we allebei één kant vasthouden, kijkt ze me aan. Haar ogen stralen onder haar wollen muts. We lopen langs de gracht

en overal waar we naar binnen kijken, branden kerstlichtjes en kaarsjes.

‘Co, wat zou je ervan vinden als Paul en zijn kinderen op eerste kerstdag komen?’

Ik wrijf met mijn handschoen langs het koude puntje van mijn neus.

‘Eh, ja, dat is oké. Als hij maar niet blijft slapen met zijn kinderen. Dat vind ik niet leuk.’ Ik denk terug aan vorig weekend. Toen ik beneden was gekomen op zondagochtend stonden Pauls schoenen onder aan de trap. Ik had me opeens een indringer gevoeld in ons eigen huis. Mam en ik ontbeten altijd samen op zondag. Dan hielden we allebei zo lang mogelijk onze pyjama’s aan en bakte mam croissants en maakte ik roerei. Ik was op de trap gaan zitten en had naar de schoenen van Paul gestaard. Ik zou normaal bij mam in bed gaan liggen als ze nog niet wakker was. Dan zouden we wat kletsen over de week die voor ons lag. Of we zetten de televisie aan en keken samen naar een kookprogramma of zoiets. Maar dat kon nu niet. Het idee dat Paul op de helft lag waar ik altijd lag, vond ik onprettig. Zijn geur in het kussen... Ik moest er niet aan denken. Ik was weer naar boven gegaan en had me aangekleed, want Paul hoefde me niet in mijn shortje en slaapshirt te zien.

Een halfuurtje later waren mam en Paul naar beneden gekomen en was mam gewoon aangekleed. Ze had giechelend aan de ontbijttafel gezeten en Paul had zich ook niet echt raad geweten, waardoor het allemaal ongemakkelijk was geweest, totdat hij van de zenuwen een pot jam liet vallen en we allemaal moesten lachen.

Ik heb zijn kinderen nog nooit ontmoet, en het lijkt me vreselijk als zij ook meteen blijven logeren. Als er opeens drie paar onbekende schoenen onder aan de trap staan.

‘Nee.’ Mam schudt haar hoofd. ‘Zo’n vaart zal het niet lopen, liefje. Ik heb zijn kinderen ook pas eenmaal ontmoet, hoor, ze zijn toch vooral bij hun moeder.’

Tien minuten later zijn we thuis en slepen we de boom mee naar de achtertuin. In de hal ligt een spoor van uitgevallen naalden.

‘Zin in thee?’ Mam zet de waterkoker aan en draait de verwarming in de keuken verder open. De ruimte wordt lekker warm en ik ga op het kussen bij het raam zitten. Ik glimlach naar mam en voel me, voor het eerst in weken, weer gelukkig. Ik pak mijn mobiel, maak een foto van de boom die buiten ligt en gebruik hem voor snapchats met Eileen, Indy en Nina. Eileen stuurt een foto terug van haar broertje, die zijn tong uitsteekt, Indy van haar voeten op de tafel en Nina stuurt een foto van een kerstboom die al opgetuigd in de woonkamer staat.

Terwijl ik een appje terugstuur, komt er een bericht binnen. Ik zie direct de afzender. Het komt van Anoniem. Mijn hart slaat een tel over. Het is al bijna een week geleden dat ik het eerste berichtje kreeg.

Mam zegt iets over wat ze zou willen maken voor het kerstdiner, ze rommelt in een kastje en bladert door haar kookboeken, maar ik luister nauwelijks. Ik zoek steun tegen het raam achter me.

Ik wil dat je een filmpje van jezelf naar me stuurt, kleintje. En daarin wil ik je helemaal naakt zien.

‘... of iets met vis, maar dat lusten zijn kinderen misschien niet, wat denk jij? Jee, Co.’ Mam doet een kastje dicht en komt overeind. ‘Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien. Ik stel een vraag: vlees of vis?! Wat denk jij?’

Ik kijk verdwaasd naar haar op. Het lijkt alsof de keuken om me heen draait. Ik moet hier weg.

‘Wat interesseert mij dat, of je vlees of vis maakt. Shit, het is hier bloedheet! Ik ga naar mijn kamer.’

Mam staart me verbluft aan. ‘Nou ja, zeg! Wat is er?! Wat doe je brutaal!’

‘Niets. Dat gezeik over die kinderen en wat ze wel of niet lekker vinden. Daar heb ik nu gewoon geen zin in.’ Ik loop de keuken uit en schaam me eigenlijk kapot voor mijn uitval, maar ik weet niet wat ik moet doen. Ik ren de trap op, met twee treden tegelijk, sla de deur achter me dicht en ga op bed liggen.

In het donker kijk ik naar het verlichte scherm van mijn mobiel. Kleintje. Zo noemde Nick me soms. Dan begin ik te typen.

Doe normaal! Wie ben je?! Nick?!

Hij reageert onmiddellijk.

Dat doet er niet toe. Ik wil gewoon dat je een filmpje naar me stuurt. Als jij doet wat ik zeg, gebeurt er verder niets.

Mijn hart gaat zo snel tekeer dat het pijn doet. Ik ga recht-op zitten en knip het lampje naast mijn bed aan. Ik hoor mam beneden naar de wc gaan. Mijn handen trillen zo erg dat ik de ene na de andere typefout maak.

Hoe bedoek je dat? Wat zoy er moeten gebeurem dan? Je denkt toch niet dat ik op je driegement inga?! Ik wet niet eens wie je bent! Lafaard!

Ik heb je vandaag gezien, Coco. In je strakke skinny en je bruine trui en die belachelijke laarzen. Ik weet wie je bent en wat je doet. Hoe je ruikt. Ik volg je met mijn ogen. Ik zie hoe jij je voelt. Hoe iedereen altijd naar je kijkt. Ik wil ze best iets meer geven om naar te kijken. Als je me geen filmpje stuurt, verspreid ik de foto die ik je vorige week als voorproefje stuurde. Je hebt vierentwintig uur de tijd om te reageren en een filmpje te sturen. Doe je dat niet, dan stuur ik de foto.

Verbijsterd en bijna huilend lees ik het bericht. Ik word opeens doodsbang.

Wat wil je van me? Ik ga echt niets meer sturen naar jou, eikel! Is dit een zieke grap?

Ik zie dat Anoniem iets aan het typen is.

Nee, geen grap. Je weet dat je eigenlijk geen keus hebt, Coco. Je wilt toch niet dat ik de foto echt verspreid? Dat ik je leven tot een hel maak? Zeg het maar...

21

Ik lig al een paar uur – nog steeds aangekleed – in het donker in mijn bed naar het plafond te staren. De gordijnen zijn nog open en lange schaduwen glijden langs de muren naar beneden. Alleen de cijfers van mijn klok geven licht. 23.38 uur. De deur gaat zachtjes open.

‘Coco?’ Mam staat in de deuropening, haar silhouet donker afgetekend tegen het licht. Ik sluit snel mijn ogen en doe of ik slaap.

Ze komt zacht de slaapkamer binnen en blijft even bij het bed staan. Ze streelt mijn voorhoofd met een koele hand en ik moet heel erg mijn best doen om rustig te blijven doorademen, alsof ik slaap. Dan sluit ze de gordijnen, raapt wat kleren van de vloer op, hangt ze over mijn bureaustoel en sluit zacht weer de deur.

Ik open mijn ogen en staar in het donker. Ik zou hier voor altijd willen blijven liggen. Onopgemerkt en ongezien.

Van wie komen de berichtjes? Wie heeft de foto en het filmpje?! Iemand die me op school ziet, blijkbaar, want anders weet die persoon niet wat ik aanhad vandaag. Iemand die me ‘kleintje’ noemt. Het kan niet anders dan dat deze

berichtjes van Nick komen. Of heeft iemand anders ze? Heeft hij ze niet aan Stijn, Maarten en Yousef laten zien, maar gewoon naar hen gestuurd? Wie kan er beelden hebben van wat ik voor de webcam...

Ivo. Ik denk opeens aan wat Ivo zei, over inbreken in een webcam van iemand. Kan het zijn dat Ivo via mijn mobiel die foto's heeft, dat hij zo ook op camera's in kan breken? Dat is toch ook een soort van webcam?! Hij zit tenslotte al weken achter me aan en ik voel me vaak door hem bespied. Van het idee dat Ivo mijn naaktfoto zou hebben gezien, word ik niet goed.

Nee. Nick heeft hem niets laten zien, dat kan niet. Toch? Nick en Ivo zijn geen vrienden. Of heeft Ivo ze wel gezien?! Heeft hij die foto's op een of andere manier te pakken gekregen?!

Het bonkt in mijn hoofd, een dreunende, allesoverheersende pijn. Mijn ogen voelen dik aan, mijn gedachten lijken wel van stroop, zo traag vormen ze zich in mijn hoofd, alsof ik verdoofd ben. Ik pak mijn mobiel en scroll naar Nicks nummer. Ik moet het weten.

Nick, heb jij die foto's en dat filmpje naar Stijn en zo gestuurd? Ik wil het eerlijk weten.

Na een paar minuten licht het scherm op. Nick reageert.

Nee, natuurlijk niet! Hoe kom je daar nou bij? Ik heb ze alleen laten zien, ik heb ze echt niet gestuurd.

Door de hoofdpijn kan ik me nauwelijks concentreren op het schermje. Mijn handen trillen als ik een bericht intyp.

Ik kreeg vorige week een foto van Anoniem. Nu kreeg ik een

deel van het filmpje. Alleen jij hebt dat gehad. Of heb je het verspreid? Ik moet het weten. Alsjeblieft, wees eerlijk...

Nee, Coco, echt niet. Ik zweer het je! Ik weet dat je me niet gelooft, maar het is zo. Alles is gewist. Wat is er aan de hand dan?

Ik haal diep adem. Heb ik me zo vergist in Nick? Ik ken de verhalen van meisjes die gehanteerd werden. Dat vond ik altijd domme mutsen. Ik heb wel eens tegen Eileen gezegd dat het hun verdiende loon was, voor het sturen van een naaktfoto van jezelf. En nee, ik zou zo iets nooit doen. Waarom heb ik me zo laten gaan bij Nick?! Waarom dacht ik dat mij zo iets stoms nooit zou gebeuren?! Nu was ik zelf misschien wel een van die foto's geworden om wie mensen zouden lachen, die op allerlei mobieltjes zou verschijnen, waar iedereen op neer zou kijken.

Ik kreeg daarna weer een anoniem bericht. Met een deel van het filmpje deze keer. Shit, Nick, waarom heb je ze niet allemaal verwijderd, zoals we afgesproken hadden?! Nu word ik bedreigd. Dat is jouw schuld. En alleen jij noemde me kleintje en dat stond ook in het laatste bericht.

Het felle licht van het scherm doet eigenlijk pijn aan mijn vermoeide, prikkende ogen.

Hoe vaak kan ik je nog zeggen dat het me spijt, Coco? Echt! Ik weet niet wie ze kan hebben. Ik kijk wel even in mijn verzonden berichten. Misschien dat ik daar iets in kan vinden.

Ik gooi het dekbed van me af en kleed me snel uit, waarna ik weer in bed kruip. Het duurt tien – lange – minuten voordat Nick reageert.

Raar. Ik kan niet verder kijken dan vier weken geleden. Alles

wat ik daarvoor verzonden heb, is blijkbaar verwijderd. Ook berichten aan jou en zo.

Verwijderd?!

Heb je dat zelf niet gedaan dan? Toen je die foto en dat filmpje verwijderd hebt?

De rode cijfers van mijn klok geven aan dat het inmiddels 23.56 uur is. Ik ben moe, maar ik weet dat ik vannacht nauwelijks zal slapen.

Nee, toen heb ik geen berichten gewist, alleen de foto's en het filmpje. Daar heb je dus niets aan. Het lijkt wel of ik gehackt ben, maar ik ken niemand die dat kan. Waarmee word je bedreigd?

Wanhopig typ ik een antwoord in.

Met het verspreiden van een van die foto's die ik naar jou stuurde. Fock! Wat moet ik nou?! Straks ziet iedereen die foto... Ik haat je, Nick, omdat je hem niet meteen verwijderd hebt. Lekker smoesje ook, dat je 'gehackt' zou zijn. Wie heeft daar nou belang bij?! Ik had jou nooit moeten vertrouwen.

Zonder nog op zijn reactie te wachten, klik ik zijn berichten weg. Ik heb vierentwintig – nee, inmiddels nog maar eenentwintig – uur de tijd om een filmpje van mezelf te zenden naar Anoniem. Ik ga naar de browser op mijn mobiel en zoek op 'Van wie is dit telefoonnummer'. Er komen allerlei sites tevoorschijn en ik klik er een aan. Je kunt hier opzoeken van wie een bepaald nummer is. Ik typ het nummer van Anoniem in – ik ken het inmiddels uit mijn hoofd – en wacht. Dan verschijnt 'geen resultaten' op het scherm. Ook de andere zoeksites leveren niets op en gefrustreerd zet ik mijn mobiel helemaal uit.

Zou het helpen als ik smeeek of Anoniem het filmpje niet wil verspreiden? Zou ik op zijn gemoed kunnen werken zodat hij medelijden krijgt?! Of moet ik het negeren? Moet ik zelf gaan dreigen dat ik... weet ik wat, naar de politie ga of zo?! Als ik toegeef en een filmpje stuur, zou het dan daarbij blijven? Of zou het verder gaan? Nog meer filmpjes? Heftigere filmpjes? Wat als mam die foto opeens zou krijgen? Of mijn vader? Leerkrachten? Urenlang draaien alle scenario's in mijn hoofd rond. Ivo. Of toch Nick die alles verspreid heeft. Wie hebben er iets gezien? Wat gebeurt er wanneer mam dit ooit te weten komt? Tegen de ochtend val ik uitgeput, en nog steeds zonder te weten wat ik moet doen, in slaap.

22

Bij het ontbijt kijkt mam me onderzoekend aan. Ze neemt een slok koffie.

‘Wat was dat nou opeens gisteravond? Die uitbarsting?’

Ik roer met mijn lepel door de yoghurt en neem een muisenhapje. Ik heb totaal geen honger en ik ben zo moe. ‘Niets. Sorry. Ik... Er kwam opeens een enorme migraine opzetten.’ Ik kijk haar niet aan.

‘Aha. Dat verklaart waarom je met je kleren nog aan in slaap was gevallen.’ Mam zet haar mok weg. ‘Of heb je er moeite mee dat Paul met zijn kinderen hierheen komt met Kerstmis? Als dat zo is, moet je me dat echt vertellen.’

‘Nee, mam, dat is het niet. Ik was gewoon opeens niet lekker. Sorry, ik had niet zo mogen uitvallen.’ Ik sta op en kijk op mijn horloge. ‘Ik moet gaan. Tot later!’

‘Nou weet ik het nog steeds niet,’ zegt ze, terwijl ze haar eigen tas inpakt.

‘Wat weet je niet?’ Ik kijk haar aan terwijl ik een sjaal om mijn hals knoop.

‘Vis of vlees?’ Ze lacht.

‘Alweer?’ Eileen kijkt me aan terwijl we tegen de gure wind in fietsen. ‘Van dezelfde afzender?!’

‘Ja, van Anoniem.’

‘Oei! En nu?’

Ik buig over mijn stuur en haal mijn schouders op.

‘Ik heb tot vanavond de tijd om een filmpje van mezelf te sturen. Anders verspreidt hij een foto van mij...’

‘Nee! Echt?! Wat een idioot!’

We stoppen voor een stoplicht en ik kijk Eileen even aan.

‘Ik vind het eng, Lien. Wat als die foto rondgestuurd wordt?! Dan heb ik geen leven meer.’

Het stoplicht springt op groen. We stappen weer op en fietsen verder, tussen de andere leerlingen, moeders met bakfietsen, jongens op scooters.

‘En nu? Wat ga je doen?’ Eileen kijkt me vragend aan.

‘Ik ga in elk geval geen filmpje sturen! Misschien is het een loos dreigement en doet die persoon het toch niet.’ We zijn bij school en fietsen het plein op. ‘Het is een risico, maar ik ga niet nog iets sturen.’

‘Nee, al helemaal geen filmpje natuurlijk!’ Eileen zet haar fiets op een leeg plekje. ‘Foto’s zijn nog tot daaraantoe, maar een filmpje is natuurlijk belachelijk! Dat zou ik ook echt nooit maken!’

Ik zet mijn fiets ook weg en concentreer me op het slot. Eileen weet niet dat Nick niet alleen naaktfoto’s van mij heeft, maar ook een filmpje van mijn stripsessie voor de webcam. Dat heb ik nog niet eerder durven vertellen, vooral omdat ze het zo stom van me vond dat ik Nick foto’s had gestuurd. Ik draai me naar haar om en haal diep adem.

‘Lien? Er is al een filmpje... En dat heeft Anoniem ook.’

Verbijsterd staart Eileen me aan. ‘Serieus?! O mijn god, Coco... Hoe kon je zo stom zijn?!’

‘Sst! Niet zo hard!’ We lopen naar de kluisjes. ‘Niet iedereen hoeft het te horen, oké? Ja, ik weet ook wel dat het stom was! Maar ik heb het nu eenmaal gedaan. Alleen was het voor een webcam en wist ik niet dat het opgenomen werd. Daar kwam ik laatst pas achter, toen Nick de foto’s aan zijn vrienden liet zien. En dat filmpje.’ Ik word weer misselijk als ik eraan denk en slik.

‘Dus degene die je nu bedreigt, zou ook dat filmpje kunnen verspreiden?! Je moet naar de politie!’ Eileen ritst haar jack los.

‘En dan?! Het is een prepaid, Lien. Ik heb het nummer al gegoogeld, maar dat levert niets op. Daar kan de politie ook niet zo een-twee-drie achter komen. Ze kunnen dan wel kijken in welke omgeving de telefoon gebruikt wordt en op welk tijdstip, maar niet zomaar van wie de mobiel is. Bovendien... Ik heb die foto’s natuurlijk eerst zelf verzonden, hoe naïef ook. Misschien is het ergens ook mijn eigen schuld. Volgens Anoniem maak ik me daarmee strafbaar aan het verspreiden van kinderporno. Zou dat echt zo zijn?!’

‘Huh?! Dat kan toch niet waar zijn?!’ Eileen schudt haar hoofd. ‘Het was toch helemaal niet je bedoeling dat alles verspreid zou worden?’

‘Nee, natuurlijk niet! Tenminste, ik weet het niet. Misschien is het wel strafbaar... Ik wil er in elk geval geen risico mee lopen. Ik hoop dat het bij een dreigement blijft. Ik ga vanavond gewoon proberen of Anoniem om te praten is.’

‘Denk je dat het toch Nick is?!’ Eileen kijkt me aan. ‘Dat hij net doet of het van iemand anders komt?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet niets meer zeker. Anoniem noemde me kleintje. Zo noemde Nick me soms ook. Misschien... Hij denkt dat hij gehackt is. En Ivo zei laatst iets over dat hij makkelijk in computers kon inbreken en dan webcams op afstand kon besturen. En je weet hoe hij me altijd opzoekt en uitvraagt op het werk en zo.’

‘Ivo?’ Ze zegt het alsof ze zijn naam proeft. ‘Ivo de nerd?! De stotteraar? Jee, dat weet ik niet, hoor. Zou hij dat durven? Hij begint al te stotteren als je hem aankijkt!’

‘Geen idee.’ Ik sluit mijn kluisje met een harde klap. ‘Ik weet het gewoon niet meer.’

We lopen naar ons lokaal.

‘Trouwens... Merel zei laatst dat Nick en zij weer samen zijn.’ Het is druk in de gangen en iemand botst tegen me op, waardoor ik bijna mijn boeken laat vallen.

‘Boeien. Lekker laten! Zie je nou hoe snel hij jou weer vergeten is? Dan heeft hij nooit echt iets voor je gevoeld!’ Eileen ontwijkt een groepje jongens dat bij de trap staat te kletsen over voetbal. ‘Hij houdt blijkbaar geen rekening met jouw gevoelens. Er zit wel een patroon in: eerst dumpt hij Merel voor jou en nu het uit is tussen jullie heeft hij meteen weer iets met haar. Dat soort jongens denkt alleen aan zichzelf. Wat dat betreft zou het me echt niet verbazen als hij toch Anoniem is.’

Haar woorden doen pijn, maar ik kan niet ontkennen dat er een kern van waarheid in zit.

‘Ja. Alleen... Ze zei nog iets. Dat ze...’ Ik probeer Merels

exacte woorden te herhalen. ‘O, ja. Dat ze jou niet was. En dat zij zich wél aan haar woord ging houden. Wat bedoelde ze daar nou mee?’

Eileen vloekt wanneer een brugklasser zich dwars tussen ons door wringt en wegrent. ‘Hé, idioot! Loop even om als er mensen voor je lopen! Ettertje.’ Ze kijkt me aan. ‘Zei ze dat? Geen idee. Merel en Nick zijn allebei geschift. Die verdienen elkaar.’ Maar ze draait haar hoofd weg en dan zijn we bij het lokaal. Eileen zegt iets tegen Tim, die in de deuropening staat, en ik kijk naar haar. Ze verbergt iets.

Tegen mam zeg ik dat ik naar boven ga om huiswerk te maken.

‘Huiswerk? Geven ze in de week voor de kerstvakantie nog huiswerk? Tsss!’ Ze kijkt op vanaf de bank.

‘Ja, we moeten voor scheikunde nog een verslag af hebben,’ lieg ik en ik kijk op de wandklok. Over een halfuur zijn de vierentwintig uur voorbij. Van de spanning heb ik niets kunnen eten. Mam had aan tafel gevraagd of ik me ziek voelde en ik had gezegd dat ik misschien last had van een virus, dat er iets rondwaarde op school en ik het waarschijnlijk ook had. Weer een leugen. Ik stapel ze op als legoblokjes.

Op mijn kamer schuif ik de gordijnen dicht. Ik leg mijn boeken op mijn bureau en bijt op mijn onderlip. De zenuwen gieren door mijn lichaam. Ik pak mijn mobiel. Ik moet in elk geval proberen of ik Anoniem op andere gedachten kan brengen.

Hoi Anoniem. Ik weet niet wie je bent. Ken ik je? Ik bedoel, persoonlijk? We hoeven toch niet zo met elkaar om te gaan? Waarom zou je zo'n foto willen verspreiden? Wat win je ermee?

Wil je me misschien een keer ontmoeten, zodat we erover kunnen praten? Coco

Ik druk op Verzend en het bericht verdwijnt.

Pas na twintig zenuwslopende minuten komt er een reactie.

Dus je probeert door vriendelijk te zijn ervoor te zorgen dat ik je spaar? Dat ik medelijden krijg? En je zou me willen ontmoeten?

De haartjes op mijn armen gaan rechtovereind staan.

Ja, waarom niet? We kunnen misschien wat drinken en dan kun je me uitleggen waarom je de foto zou willen verspreiden. Dit is toch helemaal niet nodig? Wie ben je? Zit je bij mij in de klas? Op school?

Nu komt de reactie direct.

Samen wat drinken? Goh, even nadenken... Nee. Stuur maar gewoon een filmpje. Het is niet zo moeilijk. Je moet gewoon doen wat ik zeg. Anders mag iedereen genieten van jouw naaktfoto's. Je hebt nog een paar minuten.

De woorden lijken voor mijn ogen te dansen. Dan voel ik een enorme woede in me opkomen, als een huizenhoge golf. Goed. Als hij een filmpje wil, kan hij een filmpje krijgen. Ik zet de camera van mijn mobiel aan en kijk erin.

‘Fuck you!’ schreeuw ik en ik steek mijn middelvinger op. ‘Val dood, wie je ook bent. Je bent een vieze vuile lafaard, met je Anoniem.’

Ik klik op Verzend en hap dan naar adem. Wie denkt hij wel niet dat hij is?! Woede en frustratie razen door me heen alsof ik in een storm terecht ben gekomen. Ik moet iets doen. Ik pak het eerste wat ik grijpen kan – een borstel – en smijt die door de kamer.

Mijn scherm licht op.

Tja. Je had beter moeten weten. Daar gaat hij...

Ik klik op het bestand dat erbij zit. Het is een foto van mezelf, mijn borsten in beeld, mijn gezicht erop, mijn ogen half dicht. Het is een afgrijselijke foto. Onmiskenbaar een erotisch bedoelde foto. En net zo snel als de woede kwam, verdwijnt die weer en is het stil in me, alsof ik in het oog van een tornado sta.

23

Een uur later beneden lig ik op de bank. Alles doet pijn. Ik heb een gevoel alsof ik gevallen ben en onder de blauwe plekken zit.

Mam staat naast me. ‘Lieverd, wat zie je toch wit? Ben je ziek?’

‘Ik heb gewoon buikpijn en koppijn,’ mompel ik en ik sluit mijn ogen. Maar dat kan ik beter niet doen, want dan zie ik beelden die ik niet wil zien. Ik open mijn ogen weer en kijk even vluchtig langs mijn moeder. Het lukt me niet haar in haar ogen te kijken. Ik staar naar de kerstboom, die mam vanmiddag heeft opgetuigd. De lampjes gaan afwisselend aan en uit en ik kijk weg. Ik word misselijk van het geflikker.

‘Ik hoor je daar de laatste weken best vaak over, over hoofdpijn. Moeten we niet eens naar de huisarts?’

‘Nee. Dat hoeft niet. Ik moet vast ongesteld worden, dan heb ik ook altijd hoofdpijn. Of het is dat virus.’

‘Was je niet vorige week al ongesteld?’ Mam legt een hand op mijn hoofd en het liefst zou ik erin willen verdwijnen. ‘Nee, je hebt geen koorts of zo.’ Ze gaat naast me zitten en

streelt mijn gezicht. Ik doe mijn ogen dicht en vecht tegen mijn tranen.

‘Liefje, wat is er toch allemaal?’ Haar duim blijft over mijn wang strijken. Ik hoor de bezorgde toon in haar stem. ‘Volgens mij moest je van de week ook al overgeven, ik hoorde je in de badkamer.’

Ik open mijn ogen en kruip tegen haar aan. Ik verberg mijn gezicht in haar trui en adem haar geur in. Ze ruikt naar parfum en kaneel. Vertrouwd. ‘Ik voel me gewoon niet zo lekker,’ zeg ik zacht in haar trui. ‘Griepje of zo, het is echt niets, mam.’

Mijn mobiel piept. Hij ligt op de tafel en het schermpje licht op. Mijn moeder wil hem aan mij geven, maar ik richt me razendsnel op en gris mijn mobiel van tafel, net voordat zij hem kan pakken. Ze kijkt me vragend aan en ik wrijf met de achterkant van mijn hand over mijn ogen.

‘Ik denk dat ik maar naar bed ga, mam. Morgen voel ik me vast veel beter.’

Ze gaat wat verzitten zodat ik op kan staan. Ze wil nog van alles vragen en zeggen, dat zie ik aan haar. Ik probeer te glimlachen. ‘Echt, het gaat wel. Ik moet gewoon even goed uitrusten.’

Ik loop zo rustig als ik kan naar de trap. Daar pak ik mijn mobiel pas om het berichtje te lezen. Het is een whatsapp van Eileen.

*What the f*ck??? Ik kreeg net een foto, die ene die je me van de week liet zien. Liefje, volgens mij heeft iedereen die foto gekregen... Zelfs iemand van de hockeyclub stuurde hem door. Van wie komt dit? Ivo? Nick?! ☹️ Wat een ongelooflijke klootzak, zeg! Gaat het wel met je? Bel me als ik iets kan doen! Kuzzzzx Eileen*

De foto is verstuurd. Het wordt licht in mijn hoofd, alsof iemand lampen van duizend watt heeft aangezet. Het zoemt in mijn oren, de gang draait om me heen. Ik voel nog net hoe mijn benen het begeven en dan klap ik met mijn hoofd tegen de eerste trede van de trap aan.

En dan is alles zwart.

24

Ik hoor een stem, vang flarden van woorden op, maar ik kan er niets van maken. Het is alsof ik op een golf drijf die op een strand breekt en zich dan weer terugtrekt de zee in, met mij erop. Terug naar het zwart.

‘Coco? Alsjeblieft ... met je?’ Dat is mams stem. Ik zou me aan haar vast willen grijpen, maar het lukt niet. Ik golf op en neer tussen bewustzijn en bewusteloosheid.

Handen die me omhoogtillen, tot ik op de trap zit.

‘... lieverd?’ Dat is weer mam. ‘... er toch?! Coco? Coco! Shit! Moet ik 112 bellen?’

Ik open mijn ogen. Het voelt alsof ik bovenkom uit het water, snakkend naar adem. Ik knipper met mijn ogen en probeer te zien waar ik ben en wat er is. Ik begrijp niet wat er is gebeurd. Dan hoor ik mams stem.

‘Hé, meisje, daar ben je weer!’ Haar stem trilt. ‘Je bent flauwgevallen, denk ik.’ Ze kijkt me ongerust aan, met iets van paniek in haar blik, maar ze probeert me gerust te stellen. ‘Kom, we gaan jou in bed leggen.’ Haar stem is onvast en ze helpt me overeind van de trap. Ik kijk haar niet-begrijpend aan.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Weet je dat niet? Je zat op de bank, je voelde je niet lekker en toen wilde je naar bed gaan. Ik hoorde opeens een klap en toen lag je bewusteloos op de grond. Zal ik de dokter bellen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee! Nee, dat hoeft echt niet. Ik... ik werd gewoon wat licht in mijn hoofd. Het gaat wel weer. Hoe lang was ik bewusteloos?’

‘Niet lang, een minuutje of zo.’ Ze begint opeens te snikken. ‘Jezus, Co, ik ben me kapot geschrokken!’ Mam snuft en omhelst me. ‘Wat is er toch met je, meisje?! Als je niet wilt dat er nu een arts komt, gaan we hoe dan ook morgen naar de huisarts. Ik wil weten wat er is. Kom.’ Ze legt mijn arm over haar schouder. ‘Ik help je de trap wel op. Lukt dat zo?’

Boven legt ze me in haar bed. Ze trekt mijn jeans uit, mijn trui en sieraden, en slaat dan het dekbed over me heen. Ik voel me raar. Ik ben kwijt wat er is gebeurd. Ik weet alleen maar dat ik vreselijk moe ben. Het voelt alsof er iets onder mijn huid zit. Iets wat zich langzaam verspreidt door mijn hele lichaam. Ik probeer te bedenken wat het kan zijn. En dan opeens weet ik het weer, en ben ik uit het oog van de tornado terug in de storm.

De naaktfoto is verspreid.

‘Coco, ik moet dit vragen. Ben je zwanger? Zou dat kunnen?’ Dokter Blok, de huisarts, kijkt me vriendelijk aan. Ze heeft net mijn bloeddruk opgemeten, mijn longen beluisterd en aan mijn buik gevoeld. Mam zit op verzoek van de huisarts in de wachtruimte. Dokter Blok wilde me even alleen onderzoeken.

Ik kijk haar met open mond aan en voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. ‘Nee! Nee, dat zeker niet!’

De huisarts kijkt me indringend aan. ‘Oké.’ Ze knikt.

‘Voordat we verder gaan: je moet weten dat ik geheimhoudingsplicht heb. Dat betekent dat jij me alles kunt vertellen en ik het niet, zonder jouw toestemming, aan anderen mag vertellen. Dat is beroepsgeheim. En jij bent...’ Ze kijkt weer even op de computer. ‘Zestien. Dus ik mag niets aan je ouders vertellen over wat jij hier tegen me zegt. Begrijp je dat? Je klachten zouden kunnen duiden op een zwangerschap. Buikpijn, moe, je bent flauwgevallen.’

‘Maar ik ben niet zwanger. Dat zou erg knap zijn, namelijk, want ik ben nog nooit met een jongen naar bed geweest.’

Ze glimlacht. ‘Heb je wel een vriendje?’

‘Nee,’ fluister ik. ‘Geen vriend.’ Verdomme, mijn ogen beginnen waterig te worden. Ik concentreer me op een beeldje op haar bureau, een menselijk lichaam waarbij je alle ingewanden ziet.

‘En zijn er andere dingen? Hoe is het thuis? Ik zie dat je ouders alweer een poos gescheiden zijn. Heb je goed contact met beiden?’

‘Ik zie mijn vader al een poosje niet meer. Maar verder gaat het goed.’

‘En waarom zie je je vader niet meer?’

Ik haal mijn schouders op. ‘We hebben ruzie gehad. Hij heeft een nieuw gezin. Ik pas daar niet.’

Ze noteert wat. ‘Vind je dat erg?’

‘Dat hij een nieuw gezin heeft?’ Ik haal mijn schouders nogmaals op. ‘Weet ik niet. Ik heb gewoon even geen zin om hem te zien.’

‘En je moeder? Hoe is jullie relatie? Zijn er spanningen?’ Ze kijkt even op haar horloge.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, dat niet. Mam heeft nu een vriend en is erg gelukkig met hem.’

‘School?’

‘Dat gaat. Niet helemaal. Mijn punten zijn de laatste tijd minder goed.’ Dat is nog mild uitgedrukt. Ik denk aan de twee drieën, de vijf en de 2,8 die ik afgelopen twee weken heb gehaald. Mijn cijfers zijn in een vrije val gekomen, want het lukt me niet meer om me te concentreren.

Ze kijkt me onderzoekend aan. ‘Goed. Dus je punten zijn wat minder, je hebt geen contact meer met je vader. En je hebt last van buikpijn en hoofdpijn. Is daar een verband tussen, denk je? Heb je deze klachten sinds het contact met je vader minder is geworden? En gaan daardoor je schoolresultaten achteruit? Ervaar je stress?’

Ik kijk haar aan. ‘Dat weet ik niet. Van stress krijg je toch geen pijn in je buik en last van duizeligheid? Ik heb het gevoel dat er soms van alles vastzit.’

‘Toch wel, hoor. Stress uit zich op vele manieren. Sommige mensen gaan extreem veel eten. Anderen krijgen geen hap meer door hun keel. Je kunt last krijgen van diverse lichamelijke klachten. Zijn er echt geen dingen die spelen?’

Ik kijk uit het raam naar de tuin van de praktijk. Een kat zit op een houten stoel. De bomen zijn kaal, het meeste groen is uit de tuin verdwenen. Kan ook niet anders, het is hartje winter.

Ik wil het zo graag vertellen. Mijn geheim zou hier veilig zijn. Ze mag het niet doorvertellen. Hier kan ik mijn verhaal achterlaten. Ik open mijn mond.

‘Er is...’

Dan rinkelt de telefoon.

‘Sorry, dat is de spoedeisende lijn, die moet ik opnemen.’
De arts neemt op en luistert.

‘Goed, ik kom er direct aan.’ Ze hangt op en kijkt me aan.
‘Sorry, Coco, ik moet nu absoluut weg. Spoedgeval.’ Ze pakt een briefje en kruist wat regels aan. ‘Laat maar bloed prikken. Misschien heb je een ijzertekort, daar kun je hoofdpijn van krijgen en duizelig van zijn. Laat ik meteen onderzoeken of je nierfunctie en leverfunctie normaal zijn.’ Ze schuift de brief mijn kant uit en staat op. ‘Volgende week is de praktijk gesloten in verband met de feestdagen. Als je klachten erger worden, dan kun je naar de huisartsenpost of anders naar een vervanger, oké? Als er iets raars in je bloed zit, laat ik dat nog weten voor de kerst. Anders spreken we af dat je na oud en nieuw langskomt, maak maar een afspraak met de assistent.’

Met het briefje in mijn hand loop ik terug naar mam. Ze zit in de wachtkamer en doet een spelletje op haar mobiel.

‘Ik moet bloed prikken,’ zeg ik en ik trek mijn jack aan.
‘Misschien heb ik een ijzertekort.’

‘Gelukkig niets ernstigs,’ zegt mam opgelucht en ze legt even een arm om me heen. ‘Dat is zo op te lossen met ijzerpillen.’

Was alles maar op te lossen met ijzerpillen, denk ik wanneer ik achter haar aan loop.

25

Ik vermijd het om mezelf in de spiegel aan te kijken, draai mijn haar in een knot en trek de trui aan die mam klaar had gelegd. Ik pak mijn schoolspullen en mijn mobiel. Gisteren mocht ik thuisblijven, omdat ik naar de huisarts moest en bloed moest laten prikken. Mam vond dat ik het een dagje rustig aan moest doen. Vandaag is de laatste dag voor de kerstvakantie en moet ik toch naar school van haar. Ik heb geen idee hoe ik de dag door ga komen. Gisteren kwamen al veel berichtjes en whatsapps binnen – zoveel dat ik ze uiteindelijk niet meer las en mijn mobiel uit heb gezet. Nu zet ik hem weer aan en met ingehouden adem kijk ik naar het scherm. Er zijn zesendertig ongelezen whatsapps. Eileen heeft een aantal malen een bericht gestuurd, zie ik. Ik open haar laatste twee berichtjes.

*Liefie, gaat het? Zie je zo op school, oké? Ik laat je vandaag niet alleen. Echt, we komen hier samen wel doorheen! Love you lots!
xx Lien*

Jee, echt iedereen heeft het erover, geloof ik 😊 xx Lien

Er zijn nog wat andere berichten die ik snel scan. Sommige zijn anoniem, onder andere staat een naam. Het zijn er tientallen.

Jezus, Co, wat ben jij debiel! Hoe kun je nou zo 'n foto maken?

Floor

Ah nee!!! Ben jij dat echt? Op die foto? Wat erg! xx Lise

Hoer!

Die Nick is wel een lul dat hij zo 'n foto verspreidt, natuurlijk.

Maar hoe kon je hem vertrouwen?! x Indy

Woehaa! Die gaat als screensaver op mijn pc. Lekkuhhhhhhh! ;-)

Dikke tieten zeg, zo hé!

Suf! Iedereen weet hoe dat gaat met dit soort foto's! Lekker naïef bezig, Co... ☹ Eva

Joh, die van mijn zus destijds was veel erger! Kop op, over een tijdje weet niemand dit meer! Bij mijn zus was het binnen een week vergeten, want toen had iemand anders alweer een nog veel erger filmpje van zichzelf verspreid! xx Kiki

Woeha! Nipplegate!

Haha!!! Ze passen net op mijn schermpje! Nou, maak je 'borsten' maar nat als je naar school komt... Of zal ik ze lekker insoppen?

Paniekerig stop ik mijn mobiel in mijn tas. Ik probeer rustig in te ademen, maar de lucht lijkt nauwelijks naar binnen te kunnen. Het lijkt erop dat de foto viraal is gegaan. Iemand stuurde al een berichtje dat hij ook via Twitter is verspreid, maar ik heb zelf geen Twitter en kan dat niet controleren. Ik haal diep adem en ga naar beneden. Dit is afschuwelijk, maar ik zal erdoorheen moeten. Als ik gewoon mijn rug recht houd vandaag, de commentaren van me af laat glijden, dan moet het lukken. En het is bijna vakantie. Na de feestdagen zijn de meesten het hopelijk al vergeten. Maar ik heb vooral geen keus, ik zal naar school moeten. En ik kan alleen maar hopen dat mam – en pap – er nooit achter komt. Alleen al die gedachte bezorgt

me opnieuw buikpijn. Ik loop langzaam naar de keuken.

Mam schuift een broodje mijn kant uit. Lusteloos neem ik een paar happen. De berichten die ik net gelezen heb, flitsen als vallende sterren door mijn hoofd.

‘Je moet echt wat meer eten, hoor, Co.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik heb gewoon niet zo’n honger. Het is die buikpijn. Alsof ik ongesteld ben maal tien.’

Mam zucht diep. ‘Verdomme, Coco, ik weet ook niet wat er allemaal is. Volgens de huisarts is er weinig aan de hand, maar ik heb wel het gevoel dat er meer is dan je kwijt wilt...’ Ze kijkt me indringend aan. ‘Liefje, is er iets gebeurd? Is het omdat jij en die Nick uit elkaar zijn? Liefdesverdriet?’

Ik verslik me bijna en schud mijn hoofd. ‘Nee. Dat is het niet.’ Liefdeswoede. Bestaat er zoiets? Ik kijk haar aan. Zou ik het kunnen vertellen? Maar dan zou ze de foto willen zien. En het filmpje. En ik zou doodgaan van schaamte. Bovendien lost het niets op – ze zou zich alleen maar enorm veel zorgen gaan maken en ze is juist weer gelukkig. Ze zou woedend zijn. En dat op zich zou ik niet eens het ergst vinden. Ze zou ook vooral teleurgesteld zijn. En ik wil haar niet teleurstellen.

‘Heb je... O god, ik hoop het niet... Gebruik je drugs? Is dat het? Of heb je schulden bij iemand?’ Nu kijkt ze me paniekerig aan.

Ik schud mijn hoofd. ‘Drugs? Doe normaal, mam. Nee, natuurlijk niet. En ik heb ook geen schulden, het idee alleen al! Nee, laat me nou maar. Ik ben waarschijnlijk gewoon oververmoeid en heb misschien wat ijsertekort, zoals de arts zei.’

‘En op school? Hoe gaat het met je cijfers? Zal ik eens op Magister kijken?’ Ze blijft me op de huid zitten.

Ik bijt op mijn lip. Als ze inlogt op Magister, ziet ze vanzelf dat mijn punten de laatste tijd echt slecht zijn.

‘Ik... Het gaat even niet. Ik kan me niet zo goed concentreren, dus ik heb wat slechte punten gehaald. Niets om je zorgen over te maken, mam. Ik haal ze wel weer op.’

Ze knikt langzaam. ‘Goed. De kerstvakantie zal je goeddoen, lekker uitrusten en zo.’ Ze gaat weer verder met het maken van een lunch om mee te nemen naar haar werk. ‘Ik heb er trouwens over nagedacht. Ik denk dat het goed is als jij en je vader eens met elkaar praten. Misschien heb je daar toch ook veel last van. Kun je je daarom niet concentreren op school. Het zou zomaar kunnen, natuurlijk. Je moet hem gewoon proberen uit te leggen dat je wel je eigen kamer wilt houden daar.’

Ik sta op. Waarschijnlijk is het wel helemaal niet zo verkeerd als ze denkt dat dit vooral met mijn vader te maken heeft.

‘Misschien heb je gelijk. Ik zal erover nadenken. Ik moet gaan. Anders kom ik te laat en moet ik een briefje halen.’ Ik pak mijn tas, neem het halve broodje mee en zoen haar op haar wang, terwijl ik haar blik vermijd. Mijn benen lijken van lood en de steken in mijn buik worden heftiger. De gedachte dat ik over twintig minuten op school zal zijn en niet weet wie die foto allemaal gekregen hebben... Ik weet niet hoe ik deze dag door moet komen. Ik doe mijn jas, sjaal en handschoenen aan en trek mijn muts ver over mijn voorhoofd. Het is koud buiten, de wind bijt in mijn gezicht.

Het is druk op straat. Ik fiets met mijn bovenlijf gebogen tegen de wind in en met elke meter die ik afleg, groeit mijn paniek en wordt de buikpijn weer erger.

‘Hé, als we daar Coco niet hebben!’ Ik sta bij een stoplicht en draai me om. Achter me staan Zac en Steven, uit een van de andere vierde klassen. Ze grijnzen. Mijn hart gaat sneller kloppen.

‘Hoi,’ mompel ik. Ik moet zo normaal mogelijk doen. Wat had Eileen ook alweer gezegd? Door het te negeren is de lol er voor iedereen snel af. Bovendien, misschien weten Zac en Steven niets, hebben zij de foto niet gezien, is hij alleen in mijn eigen klas verspreid.

‘Hé, Coco, weet je wat ik gisteravond heb gedaan?’ Zac komt naast me staan met zijn fiets. Ik draai me naar hem toe en kijk hem aan.

‘Nou?’

Hij brengt zijn hand naar zijn kruis en maakt een aftrekbeweging. ‘Op jouw foto, Coco...’ Hij lacht keihard en gooit zijn hoofd in zijn nek. Steven lacht ook.

Mijn handen beven en ik voel mijn keel dik worden. Verdomme!

‘Hou je bek, Zac. Je bent een enorme loser, kon je dat kleine ding van jou wel vinden dan?’ Ik hoop dat ik verveeld klink, stap op mijn fiets en trap stevig door. Ik hoor nog net dat Zac ‘Bitch! Zal ik je eens laten voelen wat ik met dat ding kan?!’ roept en dat Steven tegen Zac zegt: ‘Joh. Laat gaan.’

Mijn benen trillen, mijn hart slaat zeker driemaal zo snel als normaal, maar ik wil er niets van laten merken. Ik knipper met mijn ogen en buig me weer over mijn stuur. Het liefst keer ik om en kruip ik terug in bed, met de dekens over me heen. Nee, het liefst ga ik terug naar het moment waarop Nick me om die eerste naaktfoto vroeg... Maar dat gaat niet.

Ik zal hierdoorheen moeten en ik hoop maar dat Eileen al in de fietsenstalling op me wacht.

Ze staat er inderdaad, zie ik. Ik zie ook Nina, Jip, Anne en Halina om haar heen staan. Eileen kijkt op en ziet me, ze zegt iets tegen de anderen, die zich als een blok naar mij omdraaien en dan weglopen.

‘Hé!’ Eileen loopt op me af, en wanneer ik mijn fiets heb vastgezet, omhelst ze me even. ‘Alles goed?’

Ik haal diep adem. Mijn stem trilt. ‘Wat denk je zelf? Nee. Het is ronduit klote. Ik kwam Zac en Steven tegen op de fiets en Zac maakte een gebaar alsof-ie zich aftrok. Getver! Als dat de hele dag zo gaat... Dat kan ik niet, Lien. Dan ga ik weg.’

Ze slaat een arm om me heen. ‘Nee, we gaan hier samen doorheen komen. Kop op. Rug recht. En gewoon iedereen negeren. Echt, het zal niet zo zijn dat de hele school dit weet.’

Maar als we naar de kluisjes lopen, heb ik het gevoel dat ik steeds word nagestaard en lijkt het alsof iedereen fluisterend achter mijn rug praat. Ik voel hun blikken in mijn rug.

‘Kom op.’ Eileen knipoogt. ‘Je doet het super! Ik ben vandaag je wingman. Eh, wingwoman.’

‘M’n wat?!’ Ik wikkel intussen mijn sjaal van mijn nek en vermijd het om mensen aan te kijken. Maar het voelt anders dan andere dagen. Ik voel me los staan van iedereen om me heen. Alsof er een grote knipperende pijl boven mijn hoofd hangt met daarbij de tekst: DIT IS COCO, HET MEISJE VAN DE NAAKTFOTO!

‘Wingman. Je vleugelvrouw. Dat zag ik laatst op tv. Dat is een vriend die je helpt in sociale situaties. Die ervoor zorgt dat je geen last hebt van ongewenste types. Dus ik sla vandaag iedereen van je af met mijn nep-Prada.’

En ondanks alles moet ik daar toch om lachen en ben ik Eileen ontzettend dankbaar. Bij haar voel ik me veilig. Ze is de enige hier op school op wie ik blind kan vertrouwen. Ik pak mijn boeken uit mijn kluisje en Eileen praat over een of ander tv-programma. Ik ben allang blij met de afleiding die ze me biedt. Als ik mijn kluisje sluit, zie ik Nick verderop staan. Hij doet ook net zijn kluisje dicht.

Ik schrik zo dat ik mijn boeken en etui laat vallen. Nick kijkt op en loopt mijn kant uit. Ik buk en graai mijn boeken weer bij elkaar. Eileen raapt mijn etui op, waar van alles uit is gevallen.

‘Hi, Coco, gaat het een beetje?’ Nick zucht. ‘Wat een toestand, hè?’

Ik voel mijn bloed kloppen bij mijn slaap. Een zenuw trekt aan mijn ooglid. Nick bukt en pakt mijn biologieboek op van de grond. Als we weer rechtop staan, geeft hij het me en kijkt me aan.

‘Hoe durf je me dit nog te vragen!’ Ik kijk hem trillend aan. ‘Als jij die foto’s gewoon verwijderd had, was dit niet gebeurd! Je bent onbetrouwbaar en ik verdenk jou er nog steeds van dat jij hierachter zit! Jij bent gewoon Anoniem! Wie anders?!’

‘Ho, ho, Co. Je was er zelf bij toen je die foto’s stuurde en dat filmpje maakte. En ik heb ze nie...’

‘Ik heb geen fokking filmpje gemaakt! Dat heb jij gedaan, zonder dat ik het wist!’ Spetters spuug vliegen uit mijn mond. Het is niet erg druk bij de kluisjes, want de bel is inmiddels gegaan, alleen een paar kinderen die voorbijlopen kijken ons nieuwsgierig aan. Eileen geeft me mijn etui.

‘Eh, Co, ga je mee? Of zal ik alvast gaan?’ Ze kijkt van mij

naar Nick. Ik wuif met mijn hand dat ze alvast moet gaan en blijf intussen Nick strak aankijken.

‘Je denkt toch niet dat ik die foto echt verspreid heb, hè?! Dat heb ik al gezegd, ik heb het niet gedaan! Ik ben gehackt of zo. Iemand heeft die foto’s van mijn mobiel te pakken weten te krijgen. Ik heb het niet gedaan! Echt, ik ben net zo boos als jij!’ Nick haalt een hand door zijn haar. Hij kijkt serieus en zijn gezicht kleurt rood. ‘Echt, het spijt me vreselijk, ik weet ook niet...’

‘Ik heb niet één foto van jou bewaard. Niet één! Stomme koe die ik ben. Dan had ik nu ook wat kunnen verspreiden! Je hebt geen idee hoe dit voor mij is... Waarom heb jij ze niet verwijderd?!’

Nick haalt zijn schouders op. ‘Dat heb ik al uitgelegd. Ze waren te mooi. Te... Nou ja, ze waren opwindend. En ik wist toch ook niet dat ik gehackt of zoiets zou worden?! Ik wilde ze gewoon bewaren voor mezelf. Sorry, dat had ik nooit mogen doen. Ik was echt niet van plan er iets mee te doen, Coco. Daarvoor ben... was ik veel te gek op je. En je gelooft het of je gelooft het niet. Whatever.’ Hij draait zich om en loopt weg, terwijl ik hem verward nastaar. Ik fixeer mijn blik op de grond, zodat ik niemand meer in de ogen hoeft te kijken, terwijl ik gehaast naar de les loop, voorbij het kantoor van Willem, waar een aantal kinderen staat te wachten om een teltaatbriefje op te halen. Ik voel hun ogen in mijn rug. Ik heb het idee dat ze me nakijken en me uitkleden met hun ogen.

26

Het derde uur valt uit. Mevrouw Freiters, die geschiedenis geeft, is zwanger en de laatste weken vaak afwezig. Twijfelend kijk ik naar het mededelingenbord. Het is te kort om naar huis of naar de stad te gaan. En Eileen heeft nu een andere les, dus ik kan me niet achter haar verschuilen. Ik besluit in de aula te gaan zitten en loop naar een van de lege tafeltjes bij het raam. Uit mijn tas haal ik een blikje drinken en ik staar naar buiten. De kale bomen in het parkje tegenover de school zien er troosteloos uit.

‘Gadver! Wat stinkt er nou zo?!’

De stem komt van een tafel achter me. Ik draai me even om en zie Merel en haar vrienden zitten.

‘Jongens,’ zegt Merel dan weer, ‘ligt het nou aan mij of stinkt het hier opeens? Naar iets vies...’ Met haar hand wuift ze langs haar neus alsof ze frisse lucht nodig heeft.

Mark, Fatima, Hester en Ilonka lachen besmuikt. Karina staart naar de tafel en Gilles kijkt weg.

‘Ja, het stinkt,’ gaat Merel verder. ‘Ik ruik sloerie. Ruiken jullie het ook?’

Fatima grinnikt en knikt. ‘Ja, nu je het zegt. Het stinkt in-

derdaad. Goedkoop luchtje, zeg. Smerig! Geen Coco Chanel maar Coco Slet. Haha!’ Fatima begint keihard te lachen om haar eigen grapje en Merel lacht mee. Ik hoor Mark iets mompelen als: ‘Dat kun je niet maken, Fa, kom op!’ Ik duw mijn stoel naar achter en sta op, terwijl ik mijn blikje van de tafel gris. Ik moet hier weg. Mijn ogen branden, ik knipper een paar keer terwijl ik wegliep, de aula uit, naar de media-theek. Zonder verder naar iemand te kijken, zoek ik een afgezonderd hoekje, waar niemand me ziet. Ik laat me op een stoel zakken en staar verdwaasd voor me uit.

Na een halfuur gaat de zoemer en met tegenzin loop ik naar het lokaal voor Nederlands op de eerste verdieping. Als ik boven aan de trap kom, zie ik op een afstand, voor de ingang van het lokaal, Merel en Eileen staan. Ze zien mij niet en zijn zichtbaar in discussie met elkaar. Eileen windt zich op over iets. Ze gebaart met haar handen en kijkt Merel boos aan. Merel lijkt er niet van onder de indruk en zegt nijdig iets terug, waarna ze het lokaal in loopt. Misschien heeft Eileen gehoord wat er in de aula is gebeurd en neemt ze het voor me op, denk ik, en ik loop door.

Als Eileen me ziet, wordt ze rood. ‘Hé, Cootje! Alles goed?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Nee. Niet echt. Ik zal blij zijn als vandaag voorbij is en de vakantie begint. Heb je gehoord wat er in de aula is gebeurd?’ We lopen zij aan zij naar binnen. Merel zit op de voorste rij en ik negeer haar.

‘Eh, nee, is er iets gebeurd?’ Eileen ploft neer op een stoel. Ik ga schuin achter haar zitten en Eileen draait zich naar me om. We mogen niet naast elkaar zitten van de leerkrachten omdat we dan onophoudelijk lachen en kletsen.

‘O! Ik dacht... Laat maar. Waar hadden jij en Merel het net dan over?’

‘Merel? O, daarnet, bedoel je? Niets. We hadden het over eh... huiswerk. Ze zou me nog iets doormailen en dat heeft ze niet gedaan.’ Eileen draait zich weer om en bekijkt iets in haar agenda.

‘Hadden we huiswerk?! Dat wist ik niet!’

‘Nee, voor economie. Het is een inhaalopdracht die ik nog moest doen.’ Ze blijft door haar agenda bladeren zonder me aan te kijken.

Voordat ik iets terug kan zeggen, komt de leerkracht binnen en begint de les.

Eileen sleept me door de rest van de schooldag heen – letterlijk en figuurlijk. Ze laat me geen moment alleen en gedraagt zich alsof er niets aan de hand is. Met haar arm door die van mij gehaakt lopen we naar de resterende lessen, terwijl Eileen over koetjes en kalfjes kletst. Ze negeert alle starende, spottende en meelijwekkende blikken en probeert me steeds af te leiden met grapjes.

Aan het eind van de middag is er een kerstviering in de aula. Onze rector, mevrouw L’Arbeau, houdt een speech, er is door de brugklassen geld ingezameld voor een goed doel en dat wordt overhandigd aan een vertegenwoordiger van een stichting voor weeskinderen. Al die tijd zit ik ergens achteraan, verscholen achter Eileen, wachtend tot de dag voorbij is, tot de verlossing van de zoemer zal klinken.

Deze dag was een hel. De hele dag moest ik commentaar aanhoren.

‘Haha! Hoerige foto!’

‘Coco, ik weet wel raad met je, hoor...’

‘Hé! Dikzak! Je moet wel een paar kilootjes kwijtraken voor ik opgewonden van jou raak, hoor!’

Er werd gehist en gesist als ik voorbijliep, sommigen maakten een kreunend geluid. Ik zag hoe Bart zijn mobiel even lachend omhooghield voor een vriend. En ik zag in een flits de foto van mezelf daarop. Ik had Bart alleen maar walgend aangekeken en hij had keihard gelachen, samen met zijn vrienden. Maar nog voor ik er iets van kon zeggen, had Eileen me meegetrokken, naar buiten, en waren we rondjes gaan lopen door de wijk, zodat ik niet de hele tijd geconfronteerd zou worden met allerlei opmerkingen. Niet iedereen had de foto gekregen, dat was ook duidelijk geworden, maar het overgrote deel van de vierde wel.

Ik kijk op mijn horloge. Nog maar twintig minuten. Dan breekt de kerstvakantie aan en hopelijk is iedereen in januari deze foto gewoon vergeten, zoals Eileen zegt.

Er klinkt wat geschuifel naast me, maar ik staar naar de grond.

‘H-hoi Coco.’ Het is Ivo. Ik kijk op en zucht. Eileen kijkt ook even naar hem en concentreert zich dan weer op wat er op het podium gebeurt. Op het grote scherm wordt een informatiefilmpje getoond over het weeshuis waar het geld heen zal gaan. De lichten zijn gedimd.

‘O. Hoi, Ivo.’

‘H-hoe g-gaat het?’

‘Prima, hoor.’ Ik veins een plotselinge belangstelling voor het filmpje dat gedraaid wordt. Ik vertrouw Ivo voor geen meter meer. Hij is net zo verdacht als Nick, wat mij betreft.

‘Ik...’ Ivo leunt wat dichterbij me toe. ‘Ik vind het r-r-rot voor je. Die f-foto.’

Ik sluit mijn ogen even. Ook Ivo heeft de foto blijkbaar gekregen. Of misschien is hij Anoniem. Wie kan ik nog vertrouwen?! Als hij Anoniem is, moet hij natuurlijk doen alsof hij hier niets mee te maken heeft. Ik zeg niets, maar blijf naar het beeld van een paar weesmeisjes in Sri Lanka kijken.

‘Ik kreeg hem ook. Maar ik heb hem verwijderd. Jij verdient beter. Heeft N-Nick hem verstuurd? D-dat was niet helemaal d-duidelijk. Hoe d-d-dan ook: die N-Nick spoort niet.’

De camera zoemt in op een meisje van een jaar of twaalf. Ze vertelt hoe ze daar terecht is gekomen nadat haar oma, die voor haar zorgde, was overleden bij een tsunami, waarbij ook haar ouders omkwamen. Ik heb een brok in mijn keel, maar niet vanwege het verhaal van het weesmeisje.

‘Ik snap dat soort jongens niet, die zoiets verspreiden. A-als ik iets v-voor je kan doen, laat het me maar weten. Z-zal ik Nick voor je in elkaar s-slaan?!’ Hij fluistert het half lachend. ‘Zijn computer laten c-crashen?’

Het beeld voor me wordt korrelig en onscherp. Ik slik en draai me om naar Ivo. Ik wil hem verrot schelden, gewoon omdat ik iemand verrot wil schelden. Ik wil mijn vuisten ballen en hem slaan waar ik hem raken kan. Maar iets in zijn blik houdt me tegen. Hij kijkt me aan, oprecht en onzeker. Van alle jongens die me vandaag hebben aangesproken, is hij de enige die niet gelijk over seks of mijn borsten begint, of die allerlei gebaren naar me maakt, die niet naar me kijkt alsof ik naakt voor hem sta. Maar hoe weet ik dat hij niet degene is die

Nicks mobiel heeft gehackt? Dat hij niet degene is die de foto heeft verspreid? Hoe weet ik zeker dat hij niet Anoniem is?! Hij glimlacht onzeker, als een hond die bang is geslagen te worden.

‘Heb jij... heb jij Nicks mobiel gehackt?’ Mijn woorden klinken vreemd, alsof een ander ze uitspreekt. Maar ik kan niet anders dan dit vragen.

Ivo kijkt verschrikt. ‘I-ik? N-nee, h-hoe k-kom je d-daar nu b-bij?!’

Ik schud mijn hoofd. ‘Niks. Ik dacht gewoon... Nick zei dat hij misschien gehackt was. En jij zei laatst dat je wel makkelijk op computers kon inbreken.’ Ik durf hem nauwelijks nog aan te kijken.

Het blijft even stil.

‘D-dat zou ik n-nooit doen.’ Ivo pakt mijn bovenarm vast en geschrokken kijk ik naar zijn hand. Hij laat los. ‘S-sorry. Maar ik zou dat e-echt niet d-doen. G-geloof me. Ik vind het superlaf van N-Nick dat hij dit g-gedaan heeft.’ Ivo’s stem slaat even over. Er klinkt boosheid in.

‘Oké.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Het was maar een vraag.’ Ik veeg met de rug van mijn hand over mijn ogen. Dan knippen de lichten weer aan en begint iedereen te klappen. Ik kijk naar het podium en dan weer naast me, maar Ivo is alweer weg. Ik zie hem langs wat mensen lopen en kijk hem na. Hij klonk oprecht. Maar het idee dat ook jongens als Ivo mij naakt hebben gezien, vult mijn mond met een zure, vieze smaak.

27

Yvette kijkt me indringend aan. Ze buigt zich naar me toe en zegt zacht dat ze de foto gezien heeft.

‘Coco? Die foto? Da’s echt balen. Hij kwam via iemand van school binnen. Ik vind het echt rot voor je.’

En ik had nog zo gehoopt dat, buiten Ivo, niemand hier op het werk de foto zou hebben gezien. Dat de foto niet buiten de school verspreid zou zijn. Ik knipper mijn opwellende tranen weg. Verdomme. Ik lijk wel een waterval de laatste dagen.

‘Via wie kreeg jij hem?’

Yvette haalt haar schouders op. ‘Geen idee. Hij kwam via zo’n groepschat, misschien wel via iemand hier, ik weet het niet meer. Ik krijg zoveel chats, ik besteedde er eigenlijk geen aandacht aan tot ik hem openklikte. En daarna heb ik hem weggeklikt.’ Yvette sluit haar kluisje. Ze legt een hand op mijn rug. ‘Echt klote dat iedereen die foto heeft. Ik heb ook wel eens iets naar een vriendje gestuurd, maar dat heeft verder niemand gezien, gelukkig. Ik schrik hier trouwens wel van. Ik moet er niet aan denken dat er een naaktfoto van mij rondgaat. Ik ga voortaan gekleed op de foto!’ Ze schudt haar hoofd. ‘Afschuwelijk.’

De hele dag sta ik, voor zover dat kan, met mijn rug naar de klanten, vakken te vullen. Rond de middag komen Joep en Matthijs, die bij ons op school zitten, de winkel in, en alhoewel ze niets zeggen, weet ik zeker dat zij de foto ook gehad hebben, want ze kijken me beiden lachend en knipogend aan, terwijl ze zogenaamd belangstellend blijven staan bij de babyvoeding die ik aan het aanvullen ben.

‘D-druk, hè, zo voor Kerstmis.’ Ivo moet flink doorgefietst hebben om plotseling naast me op te doemen, want toen ik wegging kwam hij pas de personeelsruimte binnen. Heel even irriteert het me dat hij blijkbaar zo snel achter me aan is gekomen, totdat ik beseft dat Ivo de enige jongen is die op dit moment normaal tegen me doet. Hij kijkt me vriendelijk aan en ik kan dan ook bijna niet geloven dat hij Anoniem zou zijn. Er valt wat natte sneeuw uit de donkere lucht. Mijn fietslamp is kapot en ik hoop maar dat ik geen politie tegenkom onderweg. Het is druk op straat, er hangt een opgewonden sfeer in de stad. Op de stoep lopen stelletjes gearmd. Kinderen trekken opgewonden aan de handen van hun ouders als ze langs een speelgoedetalage komen. Vriendinnengroepjes lopen lachend met tassen vol kleren uit de sale. Er hangen lichtsterren boven de straten. Ik hou normaal gesproken enorm van Kerstmis, van de magie en de glitter die erbij horen. Maar dit jaar wil ik Kerstmis het liefst overslaan. Er is niets magisch aan de afgelopen dagen.

‘Ja, pfff!’ Ik kijk Ivo vluchtig aan. Ik kan op zijn minst aardig doen. Ik ben moe van alle dubbelzinnigheden die iedereen op me afvuurt en ik snak naar een gewoon gesprek met

iemand. Zelfs als die iemand Ivo is. ‘Alsof iedereen opeens vandaag alles voor het kerstdiner binnen moest halen. De kal-koenen vlogen de winkel uit.’

‘Wat b-best een p-prestatie is, aangezien ze al geslacht wa-ren.’ Ivo lacht en ik kijk hem met open mond aan, voordat ik ook in lachen uitbarst. Ivo grijnst en wordt rood, maar hij ziet er ontspannen uit. We kletsen nog wat over het werk en daarna fiets ik alleen door naar huis.

Ik voel me opeens een stuk lichter, omdat Ivo me gewoon als Coco benadert en niet als het meisje van de foto tegen wie je alles kunt zeggen. De andere jongens van school behan-delen me alsof ik alleen nog maar mijn naakte lichaam ben.

De volgende avond lig ik op mijn bed en ik blader lusteloos door een tijdschrift. Het liefst bracht ik de hele kerstvakantie gewoon in mijn bed door, verstopt onder de dekens. Ik hoor mam onder de douche zingen.

Er komt een bericht binnen op mijn mobiel. Ik twijfel of ik het zal lezen. De afgelopen dagen heb ik een lawine van be-richten gekregen, zoveel zelfs dat ik ze niet eens meer allemaal lees. Ze variëren van *Haha! De tieten van Co! De Coco’s!* tot *Heb je zin om met me te chatten?!*, en alles daartussenin. Met elk nieuw bericht heb ik het gevoel dieper in een spinnenweb vast te komen zitten. Het is alsof ik minder lucht krijg, en de pijn in mijn lichaam houdt aan. De naaktfoto staat als een watermerk in mijn hoofd. Ik blader door het tijdschrift, maar het is net of mijn foto overal, bij elk artikel staat. Ik zie hem zo voor me, hij gaat niet weg, ook niet als ik mijn ogen sluit, ook niet als ik slaap of televisiekijk of naar mam kijk terwijl

ze tegen me aan het praten is. Mijn borsten, mijn buik, de welving daaronder, mijn licht geopende mond, het kuiltje in mijn kin, mijn hals met het gouden kettinkje en mijn bruine krullen. Mijn mobiel trilt weer. Ik pak hem op en zie dat er alweer twee nieuwe berichtjes zijn.

Het eerste is van Eileen.

Hé, lieverd! Jason is vanavond naar een familiefeest. Zal ik nog even langskomen? Anders zien we elkaar tien dagen niet. ☺ x Lien

Ja, gezellig! Tot zo! x

Het tweede bericht is van mijn vader.

Lieve Coco, ik wens je fijne kerstdagen. We missen je enorm. Mees stuurt je een kus en vraagt wanneer je weer komt. Hoe gaat het met je? Liefje, we moeten dit toch echt een keer uitpraten, want dit probleem lost zichzelf niet op. Ik bel je na de kerst om een afspraak te maken. Liefs van papa

Dit wordt de eerste kerst die ik zonder mijn vader vier, en opeens mis ik hem. Ik zou willen dat hij zijn sterke armen om me heen sloeg en fluisterde dat alles goed komt. Net zoals vroeger, als ik huilend wakker werd uit een enge droom. Ik slik de brok in mijn keel weg.

Als Eileen er een halfuurtje later is, besluiten we beneden te gaan zitten. Er komt een film op tv die we graag willen zien en mam ligt boven in bed te lezen.

‘Nog iets gehoord van die engerd?’ Ze graait met haar hand een paar chipjes uit de zak die tussen ons staat.

‘Nee, gelukkig niet. Misschien is het voorbij...’

‘Dat hoop ik voor je! Misschien heeft Nick zijn lolletje gehad. O, kijk! Dat is Blake Lively! Ik vind haar zo mooi! Dat haar! Om jaloers op te zijn!’

Ik haal diep adem. ‘Lien? Ik heb het gevoel dat... Nou ja, dat er iets is. Ik zag je vrijdag met Merel praten. Jullie hadden duidelijk woorden.’

Ze kijkt even op. ‘Dat heb ik toch al verteld? Dat ging over huiswerk Frans.’

Ik denk na. ‘Frans? Je zei dat het economie was.’

‘Jee, Co, wat doet het ertoe?!’ Ze kijkt me met een frons aan. ‘Waarom is dit belangrijk? Het lijkt wel of je me de laatste tijd niet meer gelooft of zo wanneer ik iets vertel! Eerst dat gedoe over Nick die achter mij aan zat en nu gezeik over een ruzie om huiswerk!’

‘Sorry.’ Ik zak dieper in de bank weg. ‘Ik weet dat Nick niet te vertrouwen is, maar hij klonk zo geloofwaardig toen hij... Nou ja, dat jij achter hem aan zat. En hij was wel mijn vriend. Ik had geen reden om hem niet te geloven.’

‘En ik ben je vriendin. Je hebt ook geen reden om mij niet te geloven!’

We kijken zwijgend verder naar de film, maar de sfeer is veranderd. Het zit me dwars. Ik weet dat Eileen minder moeite heeft met Merel dan ik, dat ze Merel best mag. Ze zijn zelfs een poosje bevriend geweest vorig schooljaar, maar dat bekoelde weer wat. Ik ga af en toe ook met Indy om zonder dat Eileen erbij is. Maar Eileen en ik zijn zielsverwanten. Daar komt niets of niemand tussen. Alleen, sinds ik weet dat er iets gebeurd is tussen haar en Nick op de vorige werkweek, lijkt het wel of er haarscheurtjes in onze vriendschap zijn gekomen.

Ik denk terug aan wat Merel een paar weken geleden zei, in de wc’s. Iets over Eileen. Ik weet alleen niet meer precies wat en graaf diep in mijn geheugen. De woorden zijn net ongrijp-

bare schaduwen. En opeens weet ik het weer. Ik ga rechtop zitten en pak de afstandsbediening om het geluid van de tv zachter te zetten.

‘Die keer in de wc? Toen Merel me in mijn gezicht spuugde? Toen zei ze dat...’ Ik denk goed na. ‘Ze zei dat ik altijd wilde wat een ander had. Ze bedoelde Nick. Ze bedoelde dat ik Nick had afgepakt. Niet alleen van haar, maar ook van jou...’ Ik laat de woorden doordringen. ‘Ze zei dat jij daar ook alles van wist. En nog later zei ze...’ Ik sluit mijn ogen even om de woorden terug te vinden. ‘Iets over dat ze jou niet was.’

Ik kijk Eileen aan. Ze staart naar haar handen. Haar gezicht is rood geworden en ze zucht diep.

‘Die ruzie van de week, tussen jou en Merel... Die ging helemaal niet over huiswerk. Die ging over wat Merel tegen mij gezegd had.’

Eileen blijft een hele poos zwijgen. Op de achtergrond gaat de film door, maar we kijken er geen van beiden nog naar.

‘Ik...’ Ze kijkt vluchtig op en draait dan weer weg. Maar ik heb genoeg gezien in haar blik.

‘Het is dus waar. Jij zat achter Nick aan. En niet andersom.’

‘Doet het ertoe?!’

‘Ja, verdomme! Natuurlijk doet dat ertoe! Het doet ertoe omdat jij wist hoe verliefd ik op Nick was. En omdat ik niet meer wist of ik Nick moest geloven of jou! Jij hebt me laten geloven dat Nick onbetrouwbaar was.’

Eileen laat haar schouders zakken. ‘Oké. Als je het per se wilt weten... Ja, ik ging achter Nick aan tijdens die werkweek. Ik weet dat het niet netjes was, maar jij was zo vol van hem dat ik hem anders begon te zien. Door jouw ogen. Hoe

leuk hij was. Alleen kon ik je dat moeilijk vertellen, natuurlijk. Je hield maar niet op over hem. Ik... Tijdens de werkweek zat jij in een andere groep en was ik samen met Nick in Duitsland. We hadden de grootste lol samen. De laatste avond in Duitsland had Matthias stiekem een fles sterkedrank gekocht. We zaten met een klein groepje bij elkaar op de kamer, zonder dat de leerkrachten het wisten, want dat mocht natuurlijk niet. Nick, Merel, Nina, Stijn, Matthias en ik. We dronken die fles leeg. Ik...' Eileen stopt even en schudt dan haar hoofd. 'Ik schaam me er best voor. Ik heb me enorm aan Nick opgedrongen toen. Matthias en Merel waren aan het rotzooien. Nina was in slaap gevallen tegen Stijn en ik heb Nick verleid...'

'Wat?!' Ik vraag me af of ik het goed heb verstaan.

'Het was een combinatie van drank en opwinding. We hadden het die paar dagen leuk met elkaar en ik dacht dat ik verliefd aan het worden was. Ik heb...' Eileen zwijgt even en ik kan haar alleen maar verbijsterd aanhoren. 'Ik probeerde hem op te winden. Te verleiden. Dat lukte aardig. En meer zeg ik er niet over.'

'Verdomme, Lien! Hoe kon je?! Je wist dat ik verliefd op hem was!'

'Daar dacht ik toen niet echt aan, oké?! Bovendien, je hebt geen recht van spreken. Hij had wat met Merel toen jullie begonnen te rotzooien.'

'Dat is niet waar, wat Merel ook beweert. Hij heeft het eerst met Merel uitgemaakt voordat hij en ik wat met elkaar kregen. Dat is heel wat anders dan wanneer ik me bezopen op hem geworpen zou hebben!' Ik kijk Eileen verontwaardigd aan.

‘Goed. Misschien is dat zo. Maar dat jij vorig jaar verliefd op hem was, wil nog niet zeggen dat ik hem niet leuk kon vinden. De volgende ochtend zei Nick dat het niet had mogen gebeuren. Dat hij, door de drank, niet helder had nagedacht, en dat hij zeker niets met mij wilde. Ik voelde me ontzettend goedkoop en eigenlijk ook gebruikt. We... waren best ver gegaan namelijk. Ik schaamde me kapot dat ik me zo aan hem opgedrongen had.’

Ik kijk Eileen aan met een doffe blik. ‘Hoe ver zijn jullie dan gegaan?’

Eileen zucht. ‘Dat wil je niet weten, oké?!’

‘All the way?!’ Ik hou mijn adem in. Eileen kijkt weg.

‘Wat schiet je ermee op, Co, om dat te weten? We waren dronken. Allebei. Maar toen hij jou daarna zoende op het slotfeest, werd ik zo kwaad op hem. En op jou. Op dat moment haatte ik je. Merel stond naast me toen ik zag dat Nick jou zoende.’ Eileen kijkt even weg en gaat recht zitten. ‘Ik heb er toen uitgeflapt dat ik jou wel wat kon doen. Dat ik hem en jou net zoveel pijn wilde doen als ik toen voelde. Dat bedoelde Merel die keer in de wc. Omdat jij zo vol van Nick was, kon ik mijn verhaal destijds alleen bij haar kwijt. Jij had alleen maar oog voor Nick en jezelf. Of je had het over die vriendin van je vader en wat je van haar vond. Er was altijd wel iets... Heb je ooit aan mij gevraagd hoe mijn werkweek in Duitsland was?! Nee, want jij was vooral erg bezig met jezelf.’

Beschaamd realiseer ik me dat ze gelijk heeft. Zwijgend staren we elkaar aan. Ik weet gewoon niet zo goed wat ik hiermee moet. Het verwacht me en het doet pijn.

‘Het spijt me, Co. Echt. Ik had het je gewoon moeten ver-

tellen. En ik had nooit achter Nick aan moeten gaan. Dat weet ik ook echt wel.' Eileen pakt mijn hand. 'Dit staat toch niet tussen ons in, hè?! Het is al meer dan een halfjaar geleden en het was gewoon stom van me. Daarom had ik er ook zo'n moeite mee dat jij wat met Nick kreeg.'

Ik trek mijn hand uit die van haar. 'Ik... Het is inderdaad al een poos geleden. Misschien moeten we het maar gewoon vergeten.'

Eileen lacht en omhelst me. 'Hè, gelukkig! Ik ben eigenlijk best wel blij dat je het nu weet. Ik was steeds bang dat ik me zou verspreken of zo.'

Ik laat haar omhelzing gelaten over me heen komen en zet dan het geluid van televisie weer harder. Ik weet gewoon niet wat ik nu nog tegen Eileen moet zeggen en zwijgend kijken we verder naar de film.

28

Na het verspreiden van de foto heb ik niets meer gehoord van Anoniem, maar nu komt er een bericht van hem binnen. Geschrokken kijk ik naar mijn scherm, haal diep adem en open het. Misschien valt het mee.

Genoten van alle aandacht de afgelopen dagen?!

Ik laat mijn mobiel zakken. Ik had zo gehoopt dat het voorbij zou zijn, dat ik niets meer zou horen. Ik weet niet hoe ik hierop moet reageren. Misschien gaat het weg als ik niet reageer. Ik probeer te focussen op een fotoreportage in mijn tijdschrift over feestelijke make-up, maar het lukt me niet het bericht te negeren. Nog voordat ik toch iets terug kan sturen, krijg ik alweer een nieuw berichtje.

Ik kan ervoor zorgen dat je nog veel meer aandacht krijgt. Ik zet dat filmpje gewoon online via YouTube.

Het lijkt of mijn longen in brand staan, mijn adem raspt pijnlijk langs mijn keel. Verdomme! Door een waas van tranen herlees ik het bericht. Hem boos maken heeft geen zin, dat hielp de vorige keer ook niet, evenmin als aardig doen. Negeren durf ik niet. Ik zou kunnen smeken. Misschien...

Als ik je nu gewoon vraag me met rust te laten? Als je blijft? Je hebt je lol nu toch wel gehad?

Trillend wacht ik op een reactie. Het lijkt alsof ik mijn lichaam niet onder controle heb. Alles beweegt zonder dat ik het wil.

Nee. Ik wil een foto. Van jou helemaal naakt. Nu.

Mijn vingers gaan als vanzelf over de toetsen.

Wat schiet je ermee op?! Waarom zou je dat willen? Waarom doe je dit?!

Misselijk van angst lees ik de reactie.

Gewoon omdat ik het kan. Omdat ik de macht heb. Dus ik wacht op je foto, of dat filmpje gaat langs al je vrienden.

Ik krijg even geen lucht meer en raak in paniek. Het lijkt alsof iemand duizend gloeiende naaldjes op me af heeft gevuurd. Ik schiet omhoog en probeer rustig te ademen, maar het lukt nauwelijks. Ik heb het gevoel dat ik stik. Met trillende vingers stuur ik een bericht terug.

Lafbek! Wie ben je?! Als je ballen had, zou je dit niet anoniem doen.

Het scherm blijft niet lang leeg.

Dacht je nu echt dat dit helpt? Als je niet snel een foto appt, stuur ik het filmpje rond. En dan zou je wensen dat je dood was. Misschien wens je dat al...

Het is net of ik voor een afgrond sta en geen kant meer uit kan. De enige uitweg is de diepte in te springen. Ik zou willen dat ik Eileen kon vragen me te helpen. Maar haar bekenenis gisteren heeft iets veranderd. Het doet pijn om te bedenken hoe ik haar steeds maar mijn romantische dromen over Nick vertelde, terwijl zij en Nick in Duitsland all the

way zijn gegaan. Ik kan de afstand tussen haar en mij nu niet overbruggen. Ik heb me zelden zo alleen gevoeld.

Langzaam trek ik mijn trui uit, mijn shirt, mijn jeans, mijn string. De sluiting van mijn bh hapert en dan ligt deze ook op de grond. Ik pak mijn mobiel, terwijl de tranen over mijn wangen lopen. Snel maak ik een foto, ik zorg ervoor dat mijn gezicht er niet op staat. Het beeld is bewogen en onscherp. Ik kijk door mijn tranen heen naar de foto. Hoe heeft het zover kunnen komen?! Mijn vinger blijft hangen boven de verzendknop.

‘O, daar zijn ze!’ Mam staat op van de bank en loopt naar de deur. Het is kerst en Paul en zijn kinderen komen bij ons eten. Mam heeft al drie keer een andere jurk aangetrokken en het is duidelijk dat ze gespannen is. Het is de eerste keer dat de kinderen van Paul en ik elkaar zullen ontmoeten en ik heb het idee dat het voor mam erg belangrijk is dat alles vandaag goed gaat. Ik haal diep adem en loop nog snel naar de keuken om een blik in de spiegel te werpen. Ik heb mijn haren omhooggestoken en een trui boven mijn jeans aangetrokken. Mam had me vanochtend verrast aangekeken.

‘Waarom doe je niet dat leuke strakke jurkje aan? Ik dacht dat je dat al maanden geleden gekocht had voor de feestdagen.’

‘Ik heb het koud vandaag.’ Ik had haar blik gemedend. ‘Misschien doe ik dat aan met oud en nieuw, oké?’

Ik hul me de laatste dagen het liefst in dikke truien waarin ik kan wegduiken. Met make-up heb ik de donkere kringen onder mijn ogen weggewerkt, zodat niemand kan zien dat ik nauwelijks nog slaap en veel huil. Ik veeg nog even wat lip-

penstift van mijn tanden en hoor dat mam de deur opendoet. Er klinken stemmen en gelach, het geschuifel van voeten over de deurmat.

Ik hoor een meisjesstem, ze zegt iets tegen mam. Ik kijk nog eenmaal in de spiegel en draai me dan om. Mam komt binnen, met Paul in haar kielzog. Hij zoent me op mijn wang.

‘Fijne kerst, Coco. Leuk je weer te zien.’

Achter hem duikt een meisje op. Ze is jonger dan ik en steekt verlegen een hand uit. Ze heeft een beugel, sproeten en vlassig blond haar.

‘Dit is Meike,’ zegt Paul en hij legt een hand op haar schouder. ‘Meike, dit is nou Coco.’

‘Hoi.’ Ze mompelt verlegen en kijkt weg. Ik voel een steek van medelijden met haar. Ik kan me zo goed voorstellen dat ze zich ongemakkelijk voelt.

Dan verschijnt er een jongen uit de gang.

‘En dit is Tom, mijn zoon.’

Tom steekt zijn hand uit en kijkt me indringend aan, alsof hij zich afvraagt waar hij me eerder gezien heeft. Hij heeft iets wat me bekend voorkomt, maar ik weet ook niet precies waarvan. Hij is lang en gespierd, zijn donkerblonde haren zijn naar achteren gekamd, hij heeft een mooie kaaklijn en blauwe ogen. Ik probeer te bedenken waar ik hem gezien kan hebben. Hij zit niet bij mij op school. Misschien komt hij wel eens in de supermarkt.

‘Hoi, ik ben Coco.’

En terwijl hij mijn hand vasthoudt, zie ik iets in zijn blik veranderen. Hij glimlacht.

‘Ik ken je ergens van,’ zegt hij. Mam en Paul zijn intussen

naar de keuken gelopen, want Paul heeft een taart meegenomen.

‘Ja, ik heb ook het idee dat ik je ergens van ken. Maar ik weet niet waarvan. Je zit niet bij ons op school, geloof ik. Het St. Maria Lyceum?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, ik zit op het Justitia College. Ach, we komen er vast wel achter waar we elkaar van kennen.’

Ik ga hem voor, de keuken in, waar mam en Paul zijn. Tom lijkt me aardig, ik schat dat hij en ik even oud zijn. Het lijkt me opeens helemaal geen straf om deze kerstdag met hem door te brengen en even heb ik er spijt van dat ik niet toch mijn jurkje aan heb getrokken. Meike zit aan de keukentafel en kijkt nieuwsgierig rond, mam zet koffie en Paul zoekt bordjes voor de taart die hij mee heeft genomen, terwijl er gekletst wordt over een televisieshow van gisteren. Voor het eerst in dagen ontspan ik, terwijl ik van mijn thee drink en rondkijk. Mam straalt en Paul is duidelijk tot over zijn oren verliefd op haar. Tom en mam kletsen over school.

‘Dus Tom, dat betekent dat je dit jaar eindexamen doet, als je nu in 5 havo zit.’ Mam schenkt nog wat koffie bij voor Paul.

‘Ja, als ik slaag.’ Tom lacht naar mam en mij.

‘Dat is wel een dingetje,’ zegt Paul en hij knipoogt. ‘Tom heeft hersenen genoeg, maar ja, hij heeft één grote passie in dit leven. Tom zou het liefst naar zijn sportclub verhuizen, zodat hij elk wakker ogenblik op het veld kon staan.’

Tom grijnst. ‘Ja, dat is waar. Hockey is mijn lust en mijn leven.’

‘O, wat leuk! Zit je op hockey?’ Mam kijkt Tom belangstellend aan.

‘Ja, op die club in het bos, hierachter.’ Tom kijkt me aan. Jee, hij is echt heel knap, denk ik en ik glimlach naar hem. ‘Misschien ken ik je daarvan! Ik heb je daar wel eens gezien, geloof ik. Hockey jij ook?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Ik begrijp niets van hockey. Hooguit dat het met een stick is, en dat de bal in een doel moet.’

‘Ja, maar je gaat toch wel eens kijken, samen met Eileen?’ Mam schuift haar stoel intussen naar achter om de mokken en bordjes weg te zetten.

‘Ja, dat wel. In welk team zit jij?’ Ik kijk naar Tom.

‘De A2. Trouwens, er zit een jongen in mijn team uit de vierde van jouw school. Misschien ken je hem wel. Nick.’

En terwijl hij dat zegt, kijken we elkaar aan. Mijn glimlach bevriest en Toms ogen worden groot, alsof hij zich opeens iets herinnert.

‘Aha, nou weet ik weer waar ik je van je ken! Had jij niet wat met Nick? Ja, dat ben jij.’ Tom kijkt me bijna spottend aan en ik voel me opeens naakt onder zijn blik. Door de wijze waarop Tom dat zegt en hoe hij kijkt, weet ik genoeg. De foto is ook verspreid in Nicks team.

29

Het is bijna elf uur als ik wakker word. Ik pak mijn mobiel en zie tot mijn opluchting dat ik nog nauwelijks berichten heb. De berichtenstroom droogt gelukkig op. Dat heeft natuurlijk te maken met de vakantie. Ik heb nu alleen een appje van Indy. Ik klik haar berichtje open.

Hé, de film waar we morgen heen zouden gaan, is al uitverkocht. ☹ Sorry. Volgende keer beter! Indy

Ik kijk vertwijfeld naar haar berichtje. We zouden met een groep naar de film gaan morgenavond, dat was al weken geleden afgesproken. Ik surf naar de website van de bioscoop en kijk of ik nog een kaartje zou kunnen reserveren. Er zijn nog zeker vijftig lege plaatsen. Ik sluit de site af zonder te reserveren. Het is duidelijk. Indy wil gewoon niet dat ik meega. Ze wil niet gezien worden met het meisje van wie naaktfoto's rondgaan.

Ik leg mijn mobiel weer weg en draai me op mijn zij, terwijl ik de afgelopen dagen overpeins.

Het leek uren te duren voordat Paul, Tom en Meike weer waren vertrokken. Tom had niets over de foto gezegd, maar de manier waarop hij de hele tijd naar me had gekeken – een

beetje spottend en lachend, alsof het een enorme grap was – had ik vreselijk gevonden. Hij had ook meerdere malen op zijn mobiel zitten chatten en ik kon me alleen maar voorstellen welke strekking die berichtjes zouden hebben. Vast iets in de trant van: *Je raadt nooit bij wie ik kerst vier, haha! Die slet van Nick!*

Nee, kerst was geen feestje geweest dit jaar. Ik had mijn best gedaan hem zoveel mogelijk te mijden, wat me later van mam het verwijt opleverde dat ik me niet echt gezellig en sociaal had opgesteld. Maar hoe kon ik haar vertellen dat ik alleen maar kon hopen dat Tom niets over de foto zou zeggen?!

Ze vond dat ik meer mijn best had moeten doen om aardig te zijn tegen Tom.

‘Ik deed toch niet onaardig?!’ had ik gezegd. ‘Ik had alleen weinig tegen hem te zeggen, dat is alles.’

‘Nou, je keek hem anders de deur uit!’ Mam had me boos aangekeken. ‘Serieus, Coco, niet alles draait om jou! Voor mij en Paul was het belangrijk dat het goed zou klikken tussen jullie, maar je deed nauwelijks moeite. Terwijl je je voor je vader en Heleen altijd enorm lijkt uit te sloven!’

‘Dat is niet waar! Dat weet jij ook wel!’ Ik had haar verontwaardigd aangekeken. ‘Maar omdat jij nu een vriend hebt, wil dat niet zeggen dat ik zijn kinderen maar leuk moet vinden! Jij en papa zijn precies hetzelfde! Jullie verwachten van mij dat ik jullie nieuwe partners en hun gezinnen ook meteen maar fantastisch vind!’

‘Nee, maar je gaf het nauwelijks een kans. Het viel Paul ook al op.’

‘Fijn dat jullie het over mij gehad hebben, mam!’ had ik

haar toegebeten en ze had een kreet van frustratie geslaakt.

‘Jee, Co, het is de laatste tijd net of je nu pas aan het puberen bent! Ik dacht dat we dat allemaal al gehad hadden, maar je maakt met iedereen ruzie, lijkt het wel. Je bent niet te genieten.’

Ik denk nog wat verder terug, aan drie dagen geleden. Toen ik de foto van mezelf voor Anoniem had gemaakt, naakt en huilend, omdat ik het gevoel had geen keus te hebben. Ik had al bijna op Verzenden gedrukt toen ik me toch bedacht. Als ik nu toegaf, zou het van kwaad tot erger gaan. Dan zouden er nog meer verzoeken komen om foto's te maken. Misschien zelfs filmpjes en de grens zou steeds een beetje opgerekt worden, totdat ik helemaal klem zou komen te zitten. Totdat ik niemand meer zou kunnen uitleggen hoe dit zover heeft kunnen komen.

Ik had de foto verwijderd. Midden in de nacht had ik een bericht van Anoniem gekregen.

Foute beslissing om niets te sturen.

Ik had mezelf in een bolletje gerold en was huilend in slaap gevallen. En sinds drie dagen hield ik angstvallig mijn mobiel in de gaten, bang voor dat eerste berichtje waaruit zou blijken dat het filmpje dat Nick van onze webcamsessie had gemaakt, online zou staan. Mam had geïrriteerd gezucht dat ze ervan baalde dat ik vaak op mijn mobiel keek en had me verboden dat te doen toen Paul en zijn kinderen er waren.

Elke keer weer klik ik met een bonkend hart mijn mobiel aan. Tot nog toe is er niets verspreid, daar ben ik nu wel zeker van. Het filmpje is veel heftiger dan de foto en zou nog veel meer reacties uitlokken.

Kritisch bekijk ik mijn kledingkast en ik trek er een zwarte coltrui en een zwarte broek uit. Mijn haren doe ik in een knot en ik breng een likje rouge op omdat ik er anders heel bleek uitzie. Ik poets mijn tanden en ga dan naar beneden. Ik kijk op mijn horloge. Nog een uurtje voordat mijn vader op de afgesproken plek zal wachten. Hij belde gisteren. Mam nam op en overhandigde me de telefoon. Ik schudde mijn hoofd en siste dat ik geen zin had in een gesprek met hem, maar mam keek me boos en indringend aan, waardoor ik geen andere keus had dan de telefoon van haar aan te nemen. We spraken een minuut of tien en mijn vader deed gelukkig niet al te moeilijk. Hij vroeg gewone dingen. Hoe het op school ging, hoe kerst was geweest, en hij vertelde iets over Mees. Het was net of we elkaar vorige week nog gesproken hadden, vertrouwd en fijn, en hij vroeg me om wat te gaan drinken met hem omdat hij wat met me wilde bespreken. Heel even flitste door mijn hoofd dat mijn vader iets over de foto of het filmpje wist en dat hij het daar met mij over wilde hebben. Een afschuwelijke gedachte, die ik meteen weer wegduwde.

Mam zegt dat het goed voor me zal zijn om mijn vader weer te zien. Als er iets is wat ik fijn vind aan het feit dat mijn moeder nu een relatie heeft, is dat ze nu tenminste wat neutraler over mijn vader doet en niet langer boos of verdrietig reageert als het om hem gaat.

Ik rits mijn jas dicht, werp nog een vluchtige blik in de spiegel en loop naar buiten.

Mijn vader zit aan een tafeltje en heeft een krant voor zich. Hij kijkt pas op als ik voor hem sta en mijn schaduw over de tafel heen valt.

‘Coco!’ Hij gaat staan en ziet er enorm blij uit. Maar de blik in zijn ogen verandert als hij langer naar me kijkt. Ik wend mijn blik van hem af en stop mijn handen nog wat dieper in de zakken van mijn jas.

‘Wat fijn dat je gekomen bent! Ik dacht even dat... Nou ja, je bent er. Ga zitten.’

Het is druk in het koffietentje. De uitverkoop is begonnen en iedereen loopt met tassen. Het is al meer dan drie maanden geleden dat ik mijn vader heb gezien.

Ik laat me op een van de stoelen zakken.

‘Hoe gaat het met je?’ Mijn vader kijkt me indringend aan. Ik haal mijn schouders op. ‘Prima.’

‘Van Mees moest ik zeggen dat hij je mist en ik moest je de groenten doen.’ Hij lacht.

‘Groenten?!’ Niet-begrijpend kijk ik hem aan.

‘Hij bedoelde de groeten, maar zei “groenten”.’ Mijn vader grijnst even en ik lach mee. Dan kijkt hij me weer vragend aan. ‘Dus het gaat goed? Ben je... afgevallen? Je gezicht lijkt wat smaller.’

‘O. Ja, hoor, het gaat prima met me. Er is niets.’

Hij vraagt wat ik wil drinken en loopt naar de counter om het te bestellen. Ik trek mijn jas uit en wacht tot hij terugkomt. Ik kijk rond en opeens zie ik een paar vriendinnen van Merel zitten. Nina en Floor kijken op en zien me. Nina wil haar hand opsteken, maar het is net of ze zich halverwege bedenkt en ze laat hem weer zakken. We kijken elkaar een paar seconden aan en dan draaien ze zich weer naar elkaar toe en fluisteren iets, waarna ze beiden lachen. Floor pakt haar mobieltje van de tafel en bekijkt, al kletsend, iets op haar

scherm. Daarna kijkt ze verschrikt op. Ze kijkt naar mij en buigt zich dan naar Nina. Samen kijken ze naar iets op Floors mobiel en ik zie dat Nina geschrokken haar hand voor haar mond slaat. Nina kijkt naar mij, ze lacht niet, maar haar ogen staan serieus. Floor schudt haar hoofd, haar blik gefixeerd op haar mobiel. Dan pakt Nina haar eigen mobieltje uit haar tas. Het schermje licht op en ze klikt een bericht aan. Op datzelfde moment trilt mijn mobiel.

Mijn ademhaling gaat sneller en ik probeer net te doen alsof ik rustig wegstuur. Ik haal zo onopvallend mogelijk mijn mobiel uit mijn jaszak en klik hem aan.

Ik heb een bericht. En het is van Anoniem.

Een filmpje met jou in de hoofdrol. Ik heb het rondgestuurd.

Ik klik met een angstig voorgevoel op de bijgesloten link. Ik verschijn zelf in beeld, terwijl ik lach naar de webcam en mijn kleren uittrek. Ik zie hoe ik mijn slipje plagend met mijn vingers opzij duw en dan net voor je alles kunt zien, stop. Hoe ik in de webcam zeg dat hij de rest er lekker bij mag fantaseren. Het is het volledige filmpje. En het staat dus op YouTube. Ik kijk er met een dof gevoel naar. Het filmpje is al een keer of achttien bekeken, zie ik. Ik staar als verdoofd naar de tafel als mijn vader terugkomt met een dienblad, waarop een smoothie, koffie en twee stukken taart staan.

Ik zie intussen mijn Whatsapp volstromen met reacties van mensen van school en nummers waar geen naam bij staat. Nina kijkt naar me, haar verbijsterde blik vol medelijden.

Holy shit, Coco! Doe ff normaal! WTF?

Man, wat ben jij een idioot! Haha!

Pfff, een varken is nog aantrekkelijker!

*Wat ben jij een slet, zeg! Die foto was al erg maar dit...
Wauw!!! Zullen we afspreken? Ik heb geen zin de rest erbij te
fantaseren, ik doe liever dingen met je!*

Verbijsterd laat ik mijn mobiel in mijn zak vallen.

‘Zo. Ik dacht dat je wel een stukje appeltaart erbij...’

Ik duw mijn stoel naar achteren, hij valt met een harde klap op de grond, en ik pak mijn jas. Mensen kijken onze kant op.

‘Ik... Ik kan hier niet blijven. Sorry!’

‘Hè?! Wat...? Coco! Wacht!’ Mijn vader zet het dienblad met een klap neer en kijkt me verward aan. ‘Jezus, Co, zo erg is het toch niet om met mij aan een tafel te zitten? Ik dacht dat we zouden praten!’ Hij klinkt geërgerd en tegelijkertijd wanhopig.

Ik kijk nog een keer in de richting van Nina en Floor. Nina lijkt in gedachten verzonken en draait verward haar hoofd weg. Floor is in de weer met haar mobiel. Ik grijp mijn tas en draai me om, struikel bijna over een kinderwagen en ren naar buiten.

‘Coco! Wacht nou even!’ Mijn vader is achter me aan gelopen, hij staat buiten, rillend zonder zijn jas. ‘Wat is er nou aan de hand? Waarom loop je weg?’ Hij kijkt onzeker en gekwetst. Ik kan nog net zien dat Nina zich omdraait en naar buiten kijkt, haar blik zoekend tot ze mij en mijn vader weer ziet.

Mijn vader komt naar me toe. ‘Ga nou mee naar binnen, ik begrijp niet zo goed wat er nou aan de hand is...’

‘Er is niets, oké?! Laat me met rust!’ Hij wil mijn arm pakken, maar ik ontwijk zijn hand. Ik draai me om en loop weg, terwijl ik tegen mijn tranen vecht. Ik loop tegen de stroom

mensen in, tot ik bij mijn fiets sta. Met trillende handen probeer ik mijn slot open te krijgen, wat pas na een aantal pogingen lukt.

Er is geen ontsnappen aan die stomme klotefoto en dat filmpje. Het is net een virus dat zich verspreidt onder mijn vrienden, op de hockeyclub, onder iedereen op school. Ik kijk om me heen. Zoveel mensen zijn bezig met hun mobieltje. Sommigen lopen terwijl ze een berichtje intypen. Anderen kijken met vrienden naar het schermje in hun hand. Ze lachen om iets. Ik heb het gevoel dat iedereen naar dat filmpje kijkt. Dat het overal is. Ik denk aan die ene zin: *En dan zou je wensen dat je dood was*. Ik heb niet in de gaten dat ik al die tijd voor een groen stoplicht sta, totdat er getoeterd wordt. Ik schrik op uit mijn gedachten en terwijl het stoplicht op oranje en dan op rood springt, fiets ik snel de weg over.

30

Iemand scheldt tegen me, maar het interesseert me niet. Ik knipper mijn tranen weg en sla link saf. Zo snel als ik kan fiets ik door. De koude lucht snijdt door mijn longen. Ik fiets net zolang tot ik buiten adem ben. Ik voel steken in mijn zij. Ik stap af en kijk rond. Ik sta op een smalle weg met aan allebei de kanten bomen. Voor me ligt een spoorwegovergang, die net dicht is gegaan. Een auto rijdt langzaam en stopt voor het rode stoplicht. Ik hoor vaag muziek uit de auto komen. De vrouw die achter het stuur zit, kijkt niet naar me. Ze beweegt op het ritme van de muziek en zingt woorden die ik niet kan horen. Er komt een trein aan in de verte. Ik sta naast de auto en probeer me op mijn adem te concentreren.

De trein nadert. Ik doe een stap vooruit, tot mijn fiets de slagboom raakt. Als de trein voorbijraast, trekt de luchtstroom aan me. Het lawaai is overdonderend. De cadans van wielen op staal. Ik sluit mijn ogen weer, de trein dendert voorbij, wagon na wagon, dreigend en dreunend, in duizelingwekkende snelheid. En dan opeens is de laatste wagon voorbij. Een paar tellen lang overheerst alleen de stilte van het vacuüm, alsof het geluid niet snel genoeg achter de trein aan kan komen. Dan

dringen de geluiden van de omgeving weer tot me door. Ik open mijn ogen. De slagboom komt omhoog. De lichten doven en de auto naast me trekt voorzichtig op. De vrouw kijkt me in het voorbijgaan even aandachtig aan en dan is ze weg. Achter haar rijdt nog een auto en dan sta ik alleen.

Bibberend blijf ik staan. De kou trekt door mijn kleren. Maar het is niet alleen de kou vanbuiten die door me heen snijdt. Ik denk aan de afgelopen weken, aan Nick, die me steeds verder liet gaan en dat ik daar maar al te graag in meeding. Zo verliefd. Zo blind. Ik sluit mijn ogen, maar het filmpje blijft zich herhalen in mijn hoofd. Ik hoor Eileen zeggen dat het stom van me is, dat Nick nooit te vertrouwen was. Ik zie Nick en Eileen in Duitsland, dronken, liggend op elkaar. Ik zie de blikken van jongens die me aankijken als ik op school langs ze loop en ze niet mij maar de foto voor zich zien. Ik zie Zac, die doet alsof hij zich aftrekt. Ik zie het gezicht van Tom voor me toen hij zich realiseerde wie ik was, toen hij zich herinnerde waar hij me van kende. Van die foto. De beelden blijven hardnekkig hangen en ik voel me licht in mijn hoofd. Zo zal het de komende tijd zijn. Iedereen die de foto of het filmpje heeft gezien, zal er een mening over hebben. Het voelt als kortsluiting in mijn hoofd.

Ik pak mijn mobiel. Er zijn weer allerlei nieuwe berichten. Ik open ze niet meer. In het menu Favorieten zoek ik haar nummer op.

De telefoon gaat een aantal malen over.

Alsjeblieft, neem op.

Ik hoor een klik.

‘Lien?’

‘Dit is de voicemail van Eileen. Ik ben er niet of ik kan niet

opnemen of ik zit in bad of ik heb even geen zin. Spreek gerust wat in na de piep. Doe!

Ik staar naar de grijze lucht, mijn telefoon tegen mijn oor aan. Ik zie haar in gedachten staan, op ski's, lachend tegen iemand.

'Lien?' Mijn eigen stem klinkt ver weg voor me, schor en zwak. 'Ik kan dit niet langer. Het filmpje...' Ik snik. 'Het filmpje is ook verspreid. Iedereen haat me nu. Ik... weet het niet meer. Ik weet niet wat ik nog kan doen. Er is niemand meer die ik kan vertrouwen...' Die laatste woorden komen er nauwelijks hoorbaar uit. Ik houd mijn telefoon nog dicht tegen mijn oor, alsof ik zo bij Eileen kan komen. 'Het spijt me. Vergeef me voor wat ik ga doen.'

Ik hang op en wrijf de tranen van mijn gezicht. Ik kijk naar mijn mobiel en dan neem ik een beslissing. Ik slinger hem met een rauwe kreet weg. Hij klettert uit elkaar als hij het asfalt raakt. Er rijdt weer een auto langs, de spoorwegovergang over. De automobiliste houdt even in en kijkt door het raam naar mij. Een enkel ogenblik kijk ik haar in de ogen en dan rijdt ze door. Het is een rustige weg, ik weet eigenlijk niet eens precies waar ik ben.

Ik kan nu niet naar huis. Mam zal willen weten waarom ik alweer thuis ben. Misschien heeft mijn vader haar zelfs al gebeld. Ik kan nergens heen.

Ik kijk naar rechts. De rails lijken eindeloos door te gaan. Ik vraag me af of je het voelt als een trein je raakt. Ik denk het niet, daarvoor is de klap te groot. Het kan voorbij zijn voordat ik het weet. En dan ben ik van alles af.

Met mijn fiets aan de hand begin ik langzaam te wandelen langs het spoor.

DEEL 3

31

Merel staat bij het graf en staart naar de kist, die langzaam naar beneden wordt gelaten. Iemand snikt. Het is niet druk op de uitvaart, er is bewust gekozen voor een intieme groep, alleen familie en vrienden. Ze wrijft met de achterkant van haar hand de tranen van haar gezicht. Nick, die naast haar staat, knijpt zacht in haar hand.

Het is een ijzig koude ochtend en er hangt een deken van nevel over de begraafplaats. Vochtdruppels liggen als pareltjes op haar jas en ze legt haar hoofd tegen Nicks schouder. Haar Nick. Daar komt niemand meer tussen. Ze weet zeker dat hij haar nu niet zomaar in de steek zou laten. Ze heeft hem aan zich gebonden, denkt ze met een licht tevreden gevoel, terwijl ze naar de zakkende kist kijkt.

Wanneer de laatste woorden zijn uitgesproken, zwerft iedereen in zijn eigen tempo terug naar binnen. Sommige mensen blijven wat langer bij het graf staan. Merel kijkt naar de aula.

‘Ik heb geen zin om naar binnen te gaan,’ fluistert ze tegen Nick. ‘Laten we gaan wandelen.’

‘Hier?!’ Nick gebaart naar de begraafplaats.

‘Ja, waarom niet? Ik wil gewoon niet naar binnen. Het

stinkt er naar dood en koffie. En al die mensen, ik heb er geen zin in.'

Nick knikt langzaam en pakt haar hand. Ze wandelen een poos zwijgend over de begraafplaats. Sommige graven zijn goed onderhouden, hebben brandende kaarsjes en verse bloemen erop staan. Andere graven zijn verwaarloosd, overwoekerd met onkruid en mos.

Nick lijkt in gedachten verzonken, zijn blik dwaalt over de grafstenen.

De vraag brandt op Merels lippen en ze laat de woorden ontsnappen zonder dat ze er iets aan kan doen. 'Denk je nog wel eens aan haar?' Ze kijkt Nick aan.

Nick draait zich naar haar toe. 'Aan wie?'

'Coco.'

'O.' Nick haalt zijn schouders op. 'Ja, natuurlijk. Ik voel me ook verantwoordelijk voor wat er is gebeurd.'

Merel ademt scherp in en Nick kijkt haar aan. 'Je gaat me niet vertellen dat je nog steeds jaloers bent...?' Nick klinkt ongeduldig. Hij laat Merels hand los. 'Dat zou echt ziek zijn.'

'Nee. Nee! Dat ben ik niet,' haast ze zich te zeggen. 'Natuurlijk niet! Arme Coco. Maar ik ben het er niet mee eens dat jij verantwoordelijk bent. Ze deed het toch zelf?!' Ze lopen zwijgend door, terug in de richting van de aula.

'Hoe laat is het?' Nick kijkt zijdelings naar Merel. 'Ik moet eigenlijk nog wel naar zaal hockeytraining straks.'

Merel onderdrukt een geïrriteerde zucht. 'Jee, Nick, kun je niet gewoon een keertje missen?! Juist vandaag?' Ze pakt haar mobiel en kijkt erop. 'Bijna halfvijf.'

Nick fronst. 'Eigenlijk mag ik geen trainingen overslaan,

maar oké, als jij graag wilt dat ik bij je blijf...' Hij kijkt haar aan. Ze ziet een flits van ergernis over zijn gezicht trekken en glimlacht snel naar hem.

'Dat is lief.' Ze slaat haar armen om hem heen. 'Ik wil nu niet alleen zijn.'

Nick maakt zich uit haar omhelzing los. 'Maar dan moet ik Pieter even een berichtje sturen. En mijn mobiel ligt thuis, die ben ik vergeten. Mag ik die van jou even gebruiken?'

Op dat moment komt Merels moeder naar buiten. Ze heeft een omslagdoek om en kijkt naar Merel en Nick. Ze roept. 'Komen jullie naar binnen?'

Nick houdt zijn hand op naar Merel en ze bijt even op haar lip.

'Weet je het nummer van Pieter dan uit je hoofd? Ik wil ook wel even een berichtje voor je sturen, hoor.' Ze zet haar mobiel weer aan en kijkt naar Nick. 'Dicteert u maar!' Ze lacht.

Nick schudt zijn hoofd. 'Nee, ik bel eerst even naar huis, mijn moeder heeft dat nummer wel ergens. Geef je mobiel maar, dan bel ik even en kun jij alvast naar binnen. Je rilt helemaal.' Hij buigt zich voorover en zoent haar op haar voorhoofd. 'Ik kom echt zo.'

Merel legt haar mobiel in zijn hand en loopt langzaam weg. Voordat ze naar binnen loopt, draait ze zich om. Nick staat met zijn rug naar haar toe, hij wandelt rustig weg, bellend met zijn moeder. Hij is te ver weg om hem te verstaan.

'Merel, doe die deur nou dicht!' Haar moeder kijkt haar verwijtend aan.

'Ik kom al,' zegt Merel. Ze werpt nog een laatste blik op het graf van haar oma en loopt dan achter haar moeder aan.

32

‘En? Wat vind je ervan?’

Ik draai me om naar Heleen en pap, die achter me staan. Daarna kijk ik weer uit het raam, over de landerijen. In de verte staan schapen in de wei. De mist is langzaam opgetrokken.

Het midden van fokking nergens. Eigenlijk helemaal prima om tot rust te komen.

‘Mooi.’ Ik draai me weer naar hen toe.

‘Dus dit zal jouw kamer worden. Mees komt dan hiernaast en de baby op het kamertje naast die van ons.’

Pap loopt naar me toe en hij legt een arm om me heen. Hij schraapt zijn keel.

‘De school ligt ongeveer een minuut of twintig fietsen hiervandaan.’

Ik knik en kijk weer uit het raam. Aan de horizon zie ik een trein rijden, het lijkt wel een miniatuurtje.

Elke keer dat ik een trein zie, schrik ik nog steeds. Pap en Heleen lopen verder naar de andere kamers. Ik hoor Heleen iets zeggen over welke vloer erin zal komen, terwijl ik kijk hoe het blauw-gele lint als een slang door het landschap kronkelt en mijn gedachten me naar zes weken geleden voeren.

Ik had echt gedacht dat het de oplossing was. Ik zou in één keer van alles af zijn. Nooit meer achtervolgd worden door het filmpje dat online was gegaan. Of door de foto. Of door alle opmerkingen die als een tornado door mijn hoofd raasden. *Vet varken. Hoer. Bimbo. Stomme trut.* Het zou allemaal ineens kunnen verstommen door gewoon een stap opzij te zetten als de trein eraan zou komen.

Maar natuurlijk zou het niets oplossen. Ik had ook bedacht hoeveel verdriet ik mam en pap zou doen. En ik twijfelde. Net lang genoeg om te horen dat iemand me riep. Toen ik me omdraaide, stond er een vrouw achter me. Iets in haar kwam me vaag bekend voor en ik raakte even geïrriteerd dat iemand me stoorde, maar haar woorden kwamen recht de orkaan in mijn hoofd binnen.

‘Hoi, gaat het wel? Ik zag... Ik reed je voorbij, daarnet. Bij de overgang. Je huilde en je gooide je mobiel weg.’

Ze was Aziatisch, meende ik. Ze stond in haar jas weggedoken, haar handen in haar zakken gestoken. Ik had nog steeds niets gezegd. ‘Ik ben gestopt en je achternagelopen.’ Alsof ze niet meer wist wat ze nu moest zeggen keek ze weg en ze beet op haar lip. ‘Ik was even bang dat je... Nou ja, dat je voor een trein wilde springen. Stom, hè? Sorry. Mijn gevoel zei me gewoon dat ik je achterna moest gaan.’

Ik had mijn fiets steviger omklemd. In de verte kwam een trein aan. De vrouw zag het ook, ze keek van de trein naar mij.

‘Ik ben Wajang,’ zei ze en ze glimlachte. ‘En jij?’

Ik keek van de trein, die steeds dichterbij kwam, naar de indringster, die me behoedzaam naderde.

‘Wat het ook is, dit is niet het antwoord.’ Ze knikte in de richting van de trein. En toen was de trein voorbijgereden. Geschrokken was ik naar achteren gestapt, alsof iemand me ineens wakker had geschud.

‘Gaat het met je?’ Wajang bleef me aankijken. Ik had de tranen van mijn wangen geveegd en geknikt.

‘Ja,’ had ik gezegd. ‘Ja, het gaat wel.’ En daarna was ik met mijn fiets weggelopen, opeens bang voor wat ik had willen doen, tot ik weer bij een weg kwam, waar ik op mijn fiets stapte.

Thuis had mam in de keuken gestaan. Ze was bezig avondeten te maken voor ons en had zich omgedraaid toen ik binnenkwam.

‘Hé, liefje, was het leuk met je va... Co?! Wat is er?’ Geschrokken had ze naar mijn gezicht gekeken, de tranen hadden make-upsporen achtergelaten en ik had haar aangekeken.

‘Mama,’ had ik gezegd en nog voor ik uitgesproken was, had ze de afstand tussen ons overbrugd en me vastgepakt. Huilend had ik me aan haar vastgegrepen, als een drenkeling aan een reddingsboei.

‘Co, alsjeblijft, vertel het me.’

33

Ik had alles verteld. Over Nick en de foto's, hoe ik me geveild had gevoeld dat hij me mooi vond. Dat we steeds verder gingen. Van foto's die iets suggereerden tot foto's waar ik praktisch helemaal naakt op stond, en hij ook. Toen ik haar vertelde over de webcamsessie, had ik beschaamd weggekeken. Maar ik ging wel door. Over dat Nick de foto en het filmpje aan zijn vrienden had laten zien, dat iemand opeens de foto te pakken had gekregen en deze verspreid had. Dat zelfs Tom de foto gezien had, dat hij ook in het hockeyteam van Nick circuleerde. En op mijn werk. Dat ik me ziek en ellendig gevoeld had. Dat Anoniem me chanteerde en wilde dat ik nog meer voor de camera deed. Dat Nick ontkende dat hij het was die alles verspreid had, dat iedereen me nakeek op school en me uitschold. Dat het filmpje die ochtend online was gezet.

Op haar gezicht zag ik allerlei emoties weerspiegeld: van boosheid en ontzetting tot verdriet en ongeloof. Maar ze had niets gezegd tot ik helemaal uitgesproken was. Ze had al die tijd wel mijn hand in de hare vastgehouden.

Het was een poos stil gebleven tussen ons terwijl mam alles op zich in liet werken.

‘Dus daar kwam alles vandaan. Je buikpijn, hoofdpijn, duizeligheid. Je hebt wekenlang onder enorme stress geleefd... Maar shit, liefje, hoe kon je zo...’ Ze had de rest van de zin ingeslikt en haar hoofd geschud. ‘Ongelooflijk. Ik dacht dat we het hierover gehad hadden. Dat je zoiets niet moet doen. Hoe kon je er nou in meegaan?!’

‘Ik dacht dat ik Nick wel kon vertrouwen. Ik dacht... dat het erbij hoorde. Ik wilde hem laten zien dat ik hem vertrouwde, het was iets tussen hem en mij. En we hadden een afspraak.’

‘Maar daar hield hij zich niet aan. Wat een klootzak!’ Mam had de woorden eruit gespuugd en haar woede overviel me. ‘Wat een eikel, zeg, dat hij zoiets doet. Jij bent echt heel naïef geweest, Coco, en dat valt me tegen. Het is stom geweest, maar wat hij heeft gedaan, vind ik veel erger. Hij heeft iets wat van jullie samen was aan anderen laten zien. Hij moet Anoniem wel zijn. Wie anders, Coco?! Geloof je hem serieus nog, na alles, als hij dat ontkent?! Dan ben je nog naïefer dan ik dacht.’

Ik had niet verwacht dat ze ook zo boos op Nick zou zijn, ik had gedacht dat ze vooral woedend op mij zou zijn. En haar teleurstelling in mij vond ik misschien nog wel erger dan wanneer ze gewoon boos was geweest. Toch voelde ik me vooral opgelucht dat ik het verteld had.

‘Laat eens zien.’ Ze had haar hand opgehouden. ‘Waar is je mobiel? Ik wil die berichtjes zien.’

Ik had naar mijn handen gestaard. ‘Ik heb mijn mobiel niet meer. Die heb ik weggegooid.’

Ze had me fronsend aangekeken. ‘Huh? Dat is je bewijs-

materiaal! Daarmee kun je aangifte doen. Hoe kun... Waar ligt hij dan?’

‘Bij het spoor.’ Ik had naar de vloer gekeken, naar de vlekken die erop zaten.

‘Bij het spoor?! Wat deed je daar dan?!’

Ik had haar zwijgend aangekeken. Mam had haar hand naar haar mond gebracht. Ze las alles op mijn gezicht.

‘Nee! Nee, toch?!’ En toen was ze zelf in tranen uitgebarsten en had ze me omhelsd.

Uren later had ze mijn vader gebeld en hij was langsgekomen. Dat was de eerste keer dat hij hier weer was en dat ze als volwassenen tegenover – nee, naast – elkaar hadden gezeten, pratend met mij. Mijn vader luisterde hoofdschuddend naar het verhaal dat mam hem vertelde. Hij had tranen in zijn ogen gekregen toen mam hem vertelde dat ik bij de spoorlijn had gestaan. Even leek het erop dat mijn vader het mam verweet dat ze niet gemerkt had wat er speelde, totdat ik hem gezegd had dat ze het niet had kunnen weten, dat ik enorm mijn best had gedaan om het verborgen te houden voor haar. Daarna hadden ze met mij gesproken over hoe we dit aan moesten pakken.

‘We gaan die ouders van Nick bellen,’ had pap gezegd. ‘En dan daar verhaal halen. Zij moeten die jongen onder handen nemen. We moeten je mobiel gaan zoeken. Dan hebben we bewijs.’

Ik had ze gesmeekt vooral niet naar Nick en zijn ouders te gaan.

‘Dan heb ik echt geen leven meer! Dat kan niet! Dan zeggen ze op school ook nog dat ik jullie voor mijn karretje heb

gespannen! Nee, alsjeblieft! Doe dat niet! Bovendien, we weten toch niet zeker of hij Anoniem is?’

‘Wie anders, Coco? Die Stijn misschien... Misschien heeft Nick die foto’s niet alleen laten zien, maar doorgestuurd naar zijn vriend. Kan dat?’

Ik had mijn schouders opgehaald. ‘Dat weet ik niet. Ik weet het allemaal niet meer, oké? Maar ga alsjeblieft niet naar Nick of zo! Niet nu!’

Na een poos hadden ze met veel tegenzin beloofd dat – voorlopig – niet te doen. ‘En je mobiel?’ Mam had me aangekeken. ‘Kunnen we die gaan zoeken?!’

Ik had mijn hoofd geschud. Voor het eerst voelde ik me bevrijd van alle reacties op het filmpje. Ik wilde mijn mobiel-tje nooit meer terug.

‘Maar we gaan wel met school praten, zodra de vakantie voorbij is! We willen dat dit intern ook wordt aangepakt.’ Mijn vader had over zijn stoppels gewreven. Hij zag er opeens jaren ouder uit. ‘Dat bij het spoor... Zou je het echt hebben gedaan?’

Ik had mijn schouders opgehaald. ‘Het leek een oplossing. Ik kan niet verder zo. Niet op school. Ik zal altijd denken dat iedereen dat filmpje ziet als ze naar mij kijken. Ik zal me altijd naakt en rauw voelen. Bekeken door iedereen.’

Dat was zes weken geleden.

34

We lopen naar buiten en blijven nog even staan. Ik moet toegeven dat het een mooi huis is en dat ik best zin heb om er te gaan wonen. Want dat is wat pap me die ochtend dat ik wegliep had willen vertellen. Dat hij en Heleen besloten hadden dat ik recht had op een eigen kamer en dat ze een ander huis op het oog hadden. Het lag buiten de stad, maar juist daardoor was het betaalbaar geweest en had het voldoende ruimte. Hun oude huis stond al in de verkoop en mijn vader had het me als verrassing willen vertellen.

We hadden op school een gesprek aangevraagd bij de zorgcoördinator. Ook daar waren mijn ouders samen met mij heen gegaan. Op een rare manier waren ze dicht bij elkaar gekomen door alles. Mevrouw Simons had alles aangehoord en gezegd dat ze zelf in de vakantie ook al gehoord had dat er een filmpje circuleerde van een van de leerlingen, maar dat ze nog niet wist dat het van mij was. Ze had me een preek gegeven over hoe naïef het was geweest – ja, dat wist ik nu wel – en dat het lastig was om iets wat eenmaal online stond, weg te halen. Ook daar was ik inmiddels achter gekomen. Ik had in de vakantie wel mijn Facebook-account op non-actief gezet,

zodat ik daar ook niet steeds alle reacties hoefde te zien. En ik had een nieuw mobieltje gekregen, met de nadrukkelijke instructies van mam om alleen mensen die ik helemaal vertrouwde mijn telefoonnummer te geven. Tot nog toe had dat opgeleverd dat mijn contactenlijstje bijzonder klein was: Eileen, mijn ouders, Indy – met wie ik alles goed uitgepraat had – en Ivo. Vreemd genoeg was hij een enorme steun gebleken, want zoals hij zelf lachend aangaf, was hij ervaringsdeskundige als het ging om gepest worden en hoe daarmee om te gaan. Ik wist nog steeds niet wat zijn rol in alles was geweest, maar iets in zijn doen en laten leek oprecht en kwetsbaar. Alhoewel hij nu wist dat ik niet verliefd op hem was en nooit zou zijn, koos hij ervoor mij te steunen en op te vrolijken. En daar was ik hem dankbaar voor. En doordat hij zich meer op zijn gemak voelde bij mij, stotterde hij een stuk minder wanneer we samen waren.

Ik had inmiddels ook de webcam afgeplakt. Ik kon er niet naar kijken zonder te denken aan wat ik voor die webcam had gedaan.

Mevrouw Simons had een gesprek gehad met Nick en zijn ouders. Nick bleef volhouden dat hij de foto en het filmpje niet verspreid had, en hij werd een week geschorst omdat hij het wel had laten zien aan zijn vrienden. Nick heeft al meerdere malen geprobeerd contact met me te zoeken, maar Eileen waakt als een pitbull over me en laat niemand bij me in de buurt als ik er geen zin in heb. ‘En anders sla ik ze met mijn nep-Prada weg!’ is inmiddels een van haar standaardzinnen geworden. Het helpt dat alleen een handvol mensen mijn nieuwe telefoonnummer heeft. Eileen is de enige die weet wat

ik wilde doen toen ik langs het spoor liep. Ze heeft me laten beloven dat we samen oude besjes worden die naast elkaar wonen in aanleunwoningjes.

Ik ben via de huisarts bij een therapeute terechtgekomen en die leert me weerbaar te zijn. Ze luistert naar me terwijl ik vertel dat ik dacht dat Nick me leuker zou vinden als ik naaktfoto's zou sturen, dat ik bang ben dat iedereen aan die foto denkt als ik voorbijloop of, erger nog, aan het filmpje. Dat ik me een hele dag klote kan voelen als iemand me toesist dat ik hoerig ben of goedkoop of vies. Ze helpt me om weer zelfvertrouwen te krijgen, maar dat gaat met minuscule stapjes. Ik voel me klein, heel erg klein. Ik wil onzichtbaar zijn.

Als ik niet op de afgesproken tijd thuis ben, belt mam me meteen op. Ik weet dat ze boos is, maar ze probeert het te verbergen. Ze vertrouwt me niet meer, sinds ik langs het spoor heb gestaan; en hoe irritant ik het ook vind, ik begrijp het wel. Het zal tijd kosten voor ze me weer gewoon vertrouwt. Maar ook bij haar gaat dat met kleine stapjes. Want hoe stormachtig alles ook nog is, ik ben vooral blij dat ik er ben. Dat ik niet die laatste stap zette. De therapeute leert me om mooie momenten – die er natuurlijk ook gewoon zijn – te koesteren en vast te houden. En om aan die momenten te denken als iemand me weer confronteert met de foto of het filmpje. Ze leert me inzien dat ik meer ben dan die foto en het filmpje en dat ik weerbaar kan zijn.

Ik mag van school veranderen, heeft mam gezegd. Soms kan dat een oplossing zijn, beaamde de zorgcoördinator. Eileen hoopt dat ik blijf. Ik ben er nog niet uit, maar het is al wel besproken in mijn mentorklas. Ik hoefde daar zelf niet bij te

zijn, en ook Nick was daar niet bij geweest, omdat de klas dan vrijer kon praten. Eileen zei dat iedereen enorm onder de indruk was van alles. Onze mentor heeft tijdens een van de lessen gezegd dat, als iemand nog betrapt wordt met mijn filmpje of foto, deze persoon geschorst zal worden. Soms wil ik het liefst heel hard weglopen, want het rumoer rond het filmpje is nog niet helemaal verstomd. Anoniem heeft mijn nieuwe telefoonnummer niet en doordat ik ook geen Facebook meer heb en een nieuw e-mailadres, kan hij geen contact meer met me opnemen. Toch zie ik de spottende blikken als ik door de gangen loop. Eileen zegt dat het echt minder wordt, er schijnt weer een andere foto van iemand uit de tweede te circuleren, waar iedereen het nu over heeft.

‘Je bent oud nieuws aan het worden,’ zei Eileen lachend terwijl ze me een vriendschappelijke por gaf.

Maar het zit nog onder mijn huid – het gevoel dat ik naakt op school rondloop en dat iedereen een oordeel heeft. Ik hoop dat het op een dag slijt. Tot die tijd zal ik steeds over mijn schouder kijken of Anoniem er nog is. Want dat blijft knagen, dat ik niet weet wie het was.

Ik kijk nog eenmaal naar het huis, voordat ik de auto in stap. Heleen houdt een hand op haar buik en grimast. ‘Au! Het is een enorme druktemaker, die zus van je! Kom, dan zijn we nog op tijd om Mees van het kinderdagverblijf te halen.’

Ik lach. Dan piept mijn mobieltje en ik haal hem tevoorschijn uit mijn tas, terwijl pap wegrijdt van het erf. Heleen en hij praten over de omgeving, het gaat langs me heen, terwijl ik Eileens bericht lees.

Liefje, niet boos worden, ik heb je nummer aan Nick gegeven, hij gaat je zo bellen. Hij belde me net op en zei dat het heel belangrijk was en dat je op moet nemen als hij belt. Het klonk ernstig. Bel me later maar, ik wil wel weten wat er is. xx Lien

Met kloppend hart herlees ik het bericht. Hoe kan Eileen dit nou doen?! Waarom heeft ze hem mijn nummer gegeven? Erg lang kan ik er niet over nadenken, want dan gaat de telefoon. Mijn vader kijkt me via de spiegel aan. Ik neem op.

‘Hallo?’

‘Coco?! Ik ben het. Nick. Als het goed is, heeft Eileen je een bericht gestuurd. Niet ophangen, alsjeblieft. Blijf hangen en luister gewoon, ook als het stil is. Hang niet op. Dan zul je het begrijpen.’ Zijn stem klinkt inderdaad ernstig en ik kijk uit het raam terwijl we langs weilanden en slootjes rijden.

‘Oké.’ Dat is alles wat ik zeg, terwijl ik blijf luisteren.

35

Nick kijkt Merel, door de grote raampartij, verbijsterd aan. Ze staat binnen in de aula en kijkt naar buiten, naar hem. Om haar heen lopen familieleden die elkaar condoleren met het verlies van Merels oma. Merel bijt op een nagelvelletje. Nick heeft al die tijd met zijn rug naar haar toe gestaan terwijl hij aan het bellen was.

Ze weet dat het te laat is. Ze had de foto en het filmpje en alle berichten moeten verwijderen. Maar dat heeft ze niet gedaan, omdat het haar macht verschaft over Coco.

Nick komt naar binnen en hij loopt recht op haar af, zijn gezicht verwrongen van woede en walging. Hij heeft haar mobiel in zijn hand geklemd.

‘Jij was het!’ Hij spuugt de woorden er bijna uit en een paar mensen draaien zich naar hen om. Merel legt haar vinger tegen haar mond.

‘Nick, niet zo hard! Dit is een begrafenis!’ sist ze hem toe en ze probeert haar mobiel te pakken. Nick slaat haar hand weg en staart haar aan alsof ze ongedierte is.

‘Jij hebt onze relatie verpest! Jij hebt Coco bedreigd en getreiterd. Jij bent Anoniem. Jij was het die Coco’s foto verspreidde, en het filmpje...’

‘Nee, ik... Hoe kom je daar nou bij?!’ probeert Merel nog. Ze laat haar schouders zakken. Nick begrijpt het misschien, als ze uitlegt waarom ze het gedaan heeft. Hij moet het begrijpen.

‘Hoe ik daarbij kom?! Heel simpel. Ik had al zo’n gevoel dat er iets niet klopte. Weet je nog dat je na de gymles, toen ik zo idioot was om die foto’s aan Stijn en zo te laten zien, mijn mobiel opeens moest lenen? Omdat je eigen mobiel zogenaamd leeg was en je je ouders moest bellen? Je liep weg met mijn mobiel en ik dacht dat je even privacy nodig had. Maar je hebt toen mijn berichten doorgespit. De berichten tussen mij en Coco gelezen. Je hebt wat foto’s en het filmpje van mijn mobiel naar jezelf gestuurd. Zo moet het gegaan zijn. Ik keek net door je berichten en daar vond ik ze. Als ontvangen berichten van mijn nummer. Maar ik heb jou nooit iets gestuurd. En toen je dat gedaan had, heb je alle berichten op mijn mobiel gewist, zodat ik het niet zou zien.’

‘Sst, niet zo luid!’ Merel probeert hem te sussen. ‘Ik kan het uitleggen...’

‘Merel. Wat is er aan de hand? Dit is een beetje ongepast, vind je niet?’ Merels moeder komt bij hen staan. ‘Staan jullie nu ruzie te maken op de uitvaart van oma?!’ Haar ijzige blik glijdt over Nick heen. Hij recht zijn rug en kijkt van Merel naar haar moeder.

‘Merel heeft mijn ex-vriendin bedreigd en gechanteerd en vervolgens een naaktfoto en filmpje verspreid onder iedereen. Ze heeft Coco het leven ongelooflijk lastig gemaakt!’

‘Dat is niet waar! Ik kan het uitleggen!’ Merel balt haar vuisten. ‘Dat deed ik voor jou! Omdat ik van je hou! En jij van mij!’

‘Merel?!’ Haar moeder kijkt haar vragend aan. ‘Is dat waar?!’

Wacht, ik wil het niet weten. Niet hier. Maar we gaan straks thuis even praten, dan wil ik horen wat Nick precies bedoelt. Voor nu lijkt het me beter als Nick vertrekt. Tot ziens, Nick.'

Haar blik is dwingend. Nick twijfelt even, schudt dan vol ongeloof zijn hoofd en loopt naar de uitgang, nagestaard door de andere gasten.

Wanneer hij buiten staat, haalt hij diep adem.

'Wacht! Nick!' Merel komt achter hem aan gerend. 'Toe, laat het me in elk geval uitleggen!'

Hij draait zich naar haar om. Hij kan zich niet herinneren wat hij ooit in haar gezien heeft.

'Dit valt niet uit te leggen. Waarom heb je het gedaan? En ik ben al je leugens meer dan zat, dus bespaar me je lulverhaal als je de waarheid niet wilt vertellen.'

'Ik...'

Merel kijkt hem aan en ze slaat haar armen om zichzelf heen om warm te blijven. Ze is hem achternagerend zonder haar jas aan te doen en staat voor hem in haar zwarte jurkje met korte mouwen. Ze rilt. 'Ik deed het omdat ik van je hou. En omdat zij tussen ons kwam. Ik... Die dag bij gym vertelde Stijn me dat je hem foto's en een filmpje had laten zien.' Merel draait haar hoofd weg. Wat toen een goed plan had geleken, is nu in haar gezicht ontploft als een granaat. 'Toen ik alles naar mezelf had gestuurd, heb ik inderdaad al je verzonden berichten gewist, zodat je dat niet zou zien.'

'En toen?!' Nick praat met opeengeklemd kaken. Hij ziet eruit alsof hij zich maar met moeite kan beheersen om haar niet aan te vallen.

'Toen heb ik een prepaid-simkaart gekocht. En via dat nummer...' Merel stopt even en haalt haar schouders op. 'Coco

had nooit tussen ons moeten komen. Ze verdiende het. Ik heb die foto verspreid. En toen ik merkte dat ik macht over haar kreeg, leek het me een goed idee om te doen alsof ik een jongen was die meer van haar wilde zien. Zo zou ze mij niet snel verdenken. Ik hoopte dat ze... Nou ja, dat ze zou denken dat jij het toch was en dat ze je nooit meer zou willen. Maar ik deed het voor ons! Zij had nooit tussen ons in mogen staan en...' Merel doet een stap naar voren en pakt Nicks mouw vast. 'Toe, ik hou van je! Ik wilde je niet kwijt en...'

'Laat me los!' Nick schudt haar hand weg. 'Je bent walge-lijk. Ik ga je aangeven bij mevrouw Simons en misschien wel de politie, maar dat mag Coco meebeslissen. Ik ga met haar praten. Ze moet weten dat ik dit niet gedaan heb.'

Merel kijkt hem spottend aan. 'En hoe wilde je dat doen?! Je hebt geen bewijs. Ik ontken het gewoon allemaal. En je vergeet misschien iets. Als er al foto's op mijn mobiel worden gevonden, zijn ze van jouw mobiel afkomstig. Dan zeg ik dat jij ze naar mij hebt gestuurd. Dat maakt jou de hoofdschuldige... Jij was de-gene die de foto's aan je vrienden liet zien, jij moest zo nodig stoer doen. Als jij dat niet gedaan had, was dit ook niet gebeurd.'

'En daar heb ik nog elke dag spijt van. Coco is het eerste meisje van wie ik echt hield. Tot nog toe zelfs het enige meisje van wie ik gehouden heb. Ik heb er nog elke dag spijt van dat ik haar vertrouwen heb beschaamd.' Nick zet een stap naar achteren. 'Maar om terug te komen op het feit dat ik geen bewijs zou hebben: dat heb ik niet meer nodig. Je hebt het zelf al verteld namelijk...'

Hij opent zijn hand en houdt haar mobiel omhoog. Ze kijkt niet-begrijpend naar het scherm. Ze ziet een uurwerk lopen.

Gesprekstijd. Hij staat op ruim vijftien minuten en tikt gestaag door.

Merel voelt het bloed uit haar gezicht trekken.

‘Wie... Met wie bel je?!’ Ze graait het mobieltje uit Nicks handen. Met bevende hand houdt ze het bij haar oor. ‘Hallo? Wie is dit? Hallo?!’

Er klinkt nog slechts een klik en Merel kijkt verwilderd naar het toestel. ‘Wie was dat, Nick?!’

Nick schudt zijn hoofd. Daarna draait hij zich om en loopt weg, de begraafplaats af.

‘Wie... Met wie bel je?! Hallo? Wie is dit? Hallo?!’

Ik hoor de paniek in Merels stem. Dezelfde paniek die ik voelde toen ik berichtjes kreeg van haar, van Anoniem. Ik laat mijn mobiel zakken en zet hem dan uit.

Dus het was wraak. Wraak van Merel. Nick sprak de waarheid, hij heeft de foto's en het filmpje niet verspreid. Hij is hooguit zo stom geweest ze aan zijn vrienden te laten zien. Net zoals ik zo stom was om foto's naar Nick te sturen en voor mijn webcam te strippen. Ik denk terug aan het feest van Indy en aan hoe het voelde toen hij zijn armen om me heen sloeg bij het dansen. Hoe ik draaiërig van verliefdheid was en hoe de wereld in de maanden daarna als een idioot uit zijn baan leek te slingeren. Ik sluit mijn ogen en leun met mijn hoofd tegen de neksteun. Nick heeft het niet gedaan.

‘Gaat het, lieverd?’ Pap kijkt me aan via de spiegel.

‘Ja,’ zeg ik en ik kijk hem glimlachend aan. ‘Ja, het gaat. Echt.’